

له درز سره د بنځو او ماشومانو کړيغې اسمان ته پورته شوې، ټولوانگرې ته منډې کړې، له بل درز سره کانيې او لرگي د کوټې په بښسو راوورېدل، ورپسې داسې ډزې جوړې شوې چې ټول انگړ کې سپينه رڼا شوه، په خونو کې لمبې تاوېدې او زه هک حيران په ځای کې ناست وم، داسې لکه دا هرڅه چې په خوب کې وينم، همدا چې ډزې غلې شوې، د ځگېرويو غږونه پورته شول، د ماشوم ځوی چغې مې ترغوږونو شوې، چې پلار، پلار نارې بې وهلې، خونې نه مې دباندې منډه کړه، چې ناڅاپه مې د بهرنيو پوځيانو چيغې او شور ترغوږ شو، له چيغو سره په ما زړې شروع شوې. له ډزو سره مې ځان بېرته شاته گوزار کړ، پوه شوم چې بهرني عسکر کور ته راغلي دي، په وجود کې مې څوځايه د سخت درد احساس کاوه، اوږې ته مې پام شو، لکه چينه وينې ترې راخوټېدې، سترگې مې پټې، پټې کېدلې، بهرني عسکر مې شاوخوا ولاړ وو، خو ډېرته راته ښکارېدل، ما وې چې وروستی سلگي مې دي، په زړه کې مې کلمه وويله او په سترگو مې تياره زوروره شوه.

===

زړه کې لږ، لږ بېدار وم، په ځان پوی شوم چې لا ژوندي يم، دسترگو پرانستلو کوښښ مې وکړ، سترگې مې يوڅه درنې وې، خو و غږېدې، په رښتيا هم ژوندي وم، لکه د ټانگې اس ټوک، ټوک وم او په سپينو بندازونو تړل شوی وم. شا په تخته چپرکت کې پروت وم په اړخ نه شوم او وښتې، شاوخوا مې وکتل څوک نه ښکارېدل. د پاڅېدو کوښښ مې وکړ، خو توان بې راکې نه و. د تېرې شپې يادونه مې سترگو، سترگو ته کېدل، زامن، لوني، مور، پلار، مېرمن او خور، ټول مې زړه کې وگرځېدل، زه چېرته يم! چار راوستی يم، ولې؟ ددې پوښتنو ځوابونه مې اورېدل غوښتل، په مخ مې اوښکې روانې شوې، دپاکولو لپاره مې لاس پورته کول غوښتل، خودم پکې نه و، له دې سره دوه نظامي بهرني ځوانان خونې ته راننوتل، زما په بيدارۍ بې يو بل ته وکتل او مک شل، بې په امحکې سو، زما په زړه کې، پر وېر بندوتاسې. داسې بېر کس، نه، اړيزي څه ويل خو زه بې په خبرو پوه نه شوم، ما ورته په خپله ژبه وويل چې ستا په خبرو نه

ما وژلی!

Nasrat.ilhan

زی مارکېټ، بزازی

پاڼه

کړې

ارو | ته!

ارش ننگيال

Ketabton.com

ولسمشر ما وژلی

ارش ننګیال

ولسمشر ما وژلی

ارش ننګیال

پوهېږم، زلمی په خندا شو بل ملګري ته یې څه وویل او دواړه له خونې ووتل.

ما یواځې د یوې پوښتنې ځواب موندلی و او پوه شوی وم چې امریکایي ځواکونو نیولی يم، خو حیران په دې وم چې ولې؟ له دې سره هغه دوه امریکایان، له یوې ښکلې خارجي ټیپه جنی سره چې کاوبای پتلون او لنډ کمیس یې اغوستی دی، راننوتل، جنی په ماته ګوډه پښتوسترې مشې وکړه، ما له واره ترې د خپلې کورنۍ پوښتنه وکړه او دامې هم وویل چې دې کافرو زه ولې راوستی يم؟

جنی راته په کراره وویل: هرڅه چې وایې په آرامي ووايه! (اوکی!) فامیل دې ټوله روغ، جول دي.

له دې خبرې سره مې قهر نور هم زیات شو، په غغومې ورته وویل: ما په خپلو سترګو ولیدل چې دې کافرو وویشتل، ته وایې چې روغ جوړ دي؟ درېوړه غلي، غلي ولاړ وو، ما چيغې وهلې او د کورنۍ پوښتنه مې ترې کوله، هغه لومړني زلمي پوځي جنی ته څه وویل، جنی زما خواته رانېژدې شوه:

- که ته غلی نه شي هيڅوک به له تاسره خبرې ونه کلي، دا به تاته دېر تاوان وکلي، هر څه به درته وویل شي. ریلیکس ریلیکس اوکی.

دهغې خبرې لانه وې تمامې چې ما ورنه وپوښتل:

- دا کوم ځای دی؟ او دوی ولې راوستی يم؟

جنی ځواب را کړ: دا ځای بگرام دی، ته یې د طالب په نام نیولی یې، مورې پوهیږو چې ته طالب او القاعده نه یې، هسې په تالښک دی، خو کله چې روغ شوي بیا دې آزاد کوو، هسې د څو ورځو لپاره به دلته یې، نوت ته ولې وارخطا یې؟

- عجیبې خبرې کوي! ولې وارخطا یې... زه د بند په کیسه کې نه يم، زما کورنۍ څنگه ده؟ هغوی چېرته دي؟

- ستا کورنۍ یوڅه زخمي شوي وو، اوس په خپل کور کې روغ جول دي،

اندرستیند؟

له دې سره مې زړه یو څه په کراره شو، خو بیا مې هم باور نه کېده چې ددې خبره دې ریښتیا وي، جنی ته مې وویل: ته مسلمان نه یې؟

- بلې زه افغان يم، مسلمان يم.

- ښه نو ته او خدای دي، که ریښتیا راته ونه وایې کورنۍ مې څنگه ده؟ جنی یو وار په خندا شوه.

- ولې؟ زه درته دروغ وایم؟ کورنۍ دې اوس روغه او صحتمند دي، او په خپل کور کې دي، ته لږ دېر زخمي وي، په همدې خاطر یې دلته راوستې.

هغه دوه امریکایان چې اوس لري په څو کیو ناست وو، جنی ته یې غږ کړ، جنی یې خواته لاړه، خوشبې یې ورسره خبرې وکړې. بیا درېوړه راپاڅېدل او ما ته یې وویل، چې دلته ډاکتران او خدمه شته، چې هرڅه ته اړتیا لري درته راوړي یې، دا یې هم وویل چې ته به څو ورځې دلته یې، چې روغ شي، مور دې بیا پوښتنې ته راځو او لاړل.

ما به ورته څه ویلي وای، ددوی په هکله مې له خلکو نه ډېرې کیسې اورېدلې وې، بس ما هم هغه د تبلیغیانو په اصطلاح پخه اراده وکړه.

==

یوه میاشت یې داسې وساتلم لکه د (لاندې) پسې؛ خو خدای شته چې د کورنۍ په تېره د اولادونو غم دومره دروند و چې گرځول یې راته اسانه نه و، امریکایي ډاکترانو وویل، چې زه بختور يم، ځکه په څلورو مرمیو لگېدلی او لا ژوندی پاتې يم، د پښو درې واړه ټپونه مې تر ډېره ښه شوي وو، خو د چپې اورې ټپ ډېر وځورولم، هغه هم په جوړېدو و؛ هغه دوه پوځیان چې په لومړي ځل له هغې ژباړني سره راغلي وو، د یو نوم (مایک)، د هغه بل (مارټین) او ژباړنه (سونیتا) نومېده، له دوی سره یو څه بلد شوی وم، یوه ورځ، مایک او مارټین له درې نورو (دېوانو) پوځیانو سره راغلل، یوه توره کڅوړه یې را په سر کړه، لاسونه یې راته شاته ولچک کړل، لکه ناوې، دوو کسانو له دواړو اوږو ونيولم او روان یې کړم، له یوڅه منزل وروسته مې د پنجرې د خلاصېدو غږ واورېد، په لاره کې سره ډېر بنگېدل خو زه یې په خبره نه پوهېدم، خوشبې وروسته یې زما له سر نه کڅوړه لرې کړه، زه وار خطا او په غوسه وم، ما په خپله ژبه په زوره، زوره کنځلې

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگیال

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگیال

وکرې، هغوی یوه ډیکه راکړه او دروازه یې راپسې بنده کړه، اوس زه په یو وړوکي دوه متره کوټه کې، چې یو وړوکی (روشن دان) یې په چت کې درلود بندي شوم، د خونې لوړ سیمتي د بوالونه سپین رنگ شوي وو، په وره کې راته یوه وره کړکۍ بنکاره شوه خو بنده وه، یو جای نماز، یوه کمپله، یو بالنبت، یو توشک او یو بوتل معدني اوبه پرتې وې، الله پاک انسان ته داسې غم او ستونزې نه ورکوي چې د زغم او وړلو توان یې ونه لري، ځکه له غم سره زغم هم ورکوي، کنه څوک د چاله غمه مړ شوی دی؟ له څو ورځو وروسته یو سهار زما د خونې ور خلاص شو، دوه توریان اویوه تکه سپینه جنۍ له خونې بهر ولاړ وو، هغه یو یې راننوت، کڅوړه یې را په سر کړه، لاسونو پنبو کې یې ولچک اوزولني راواچولې، بیا یې له تخرگونو ونيولم اوروان شو، هېڅ نه پوهېدم چې چېرته مې وړي، څه ډول ځای دی؟ پینځه دقیقې مزل به مو کړی و، چې یوې خونې ته ننوتو، د خلکو غږ ترې راپوته شو، په څوکۍ یې کېنولم، کڅوړه یې له سر نه راته لرې کړه؛ گورم چې د یو مېز شا وخوا درې امریکایان او یوه هغه افغانۍ جنۍ ناسته وه، سترې مشې مو سره وکړه جنۍ چې نری مسکا یې په شونډو پرته وه راته وویل:

-ته مودلته د تحقیق لپاره راوستی یې، دوی وايي که ریشتیا ورته ووايې، نو تاسره هر ډول کومک کوي.

دې کې یو شین سترگي، چې تک سپین وینسته یې درلودل، جنۍ ته څه وویل، د امریکایي له خبرو وروسته سونیتا وویل: څارنوال وايي، چې دېر ارامه اوسه، تا ته به هېڅ خطر متوجه نه شي.

ما هم د قهر په مسکا ځواب ورکړ: زه حاضر امداده يم.

سونیتا په مسکا، مسکا زما خبرې امریکایانو ته وژباړلې، ټول سره مسکي شول، شین سترگي امریکایي، سونیتا ته بیا څه وویل، هغې چې خندا یې لا په شونډو بنکارېده زیاته کړه: (تورن توماس) څارنوال دی (ډگروال مایکل) یې مرستیال او زه هم سونیتا يم! اوس ته ځان معرفي که؟.

زه په فکر کې تللی وم، د هغې په پوښتنه وپوهېدم چې غواړي ځان معرفي کړم، خو پاشلي حواس مې چې تر څو را ټولول او خبرې ته مې ځان

جوړاوه، مایک بیا سونیتا ته یوڅه وویل او سونیتا د مایک د خبرو په ژباړه پیل وکړ

- مایک وايي چې موږ ستا په هکله په هرڅه پوهیږو، خو غواړو چې ستا له څولې یې واورو.

بس ما هم شروع وکړه: نوم مې توریالی دی، خلک راته له پخوا نه تورن وایي، په (۱۳۵۰) کال کې د ننگرهار ولایت د شېرزادو د ولسوالۍ په مرکيخېلو کې زېږېدلی يم؛ له حربي پوهنتون نه فارغ يم، د ډاکټر نجیب په وخت کې مې د جمهوري ریاست په (گارد خاص) کې دنده درلوده.

له دې سره سونیتا چې په لیکلو بوخته وه په خندا وویل: ځوان پاتې شوی یې، میجر یې، ځکه خو په نظامي قانون پوهیږې.

بیا یې امریکایانو ته مخ واړاوه او زما خبرې یې ورته وژباړلې؛ یوه شېبه یې سره بحث وکړ، چې هر یو په خپلو کتابچو کې یاداشتونه نیول، دې سره هغه سپینو وپښتو والا (مایکل) په خندا وویل: ویري گوډ.

سونیتا له عادت سره په مسکا وویل: تورن صیب نور؟

- بس نو د ډاکټر نجیب حکومت چې چپه شو، زه کلي ته لاړم هلته مې تر اوسه پورې دهقاني کوله او دکلي په ښونځي کې ښوونکی يم، یو ورور مې په جهاد کې شهید شو، درې ژوندي دي، چې ټول سره بېل یو، په کلي کې دهقاني کوي، یو سپین ږیری پلار لرم، یوه مور، دوه زامن دوه لوڼې، ښځه دوه خوبندې مې واده شوي او یوه په کور ده.

څه به مو سر خوږوم، یو سات یې رانه پوښتنې کولې، چې طالبان چېرته دي؟ په کومو ځایونو کې په کومو عملیاتو کې دې برخه اخستې ده؟ نور ملگري دې څوک دي؟ داسې ډېرې پوښتنې چې ما یې په هکله هېڅ مالومات نه درلودل.

دوی زموږ د کلي، کلیوالو اوسیمې په هکله ډېر مالومات درلودل، چې زه خپله ورته حیران شوم، له دې پېښې نه پینځه ورځې مخکې مې زموږ له یو قومي سره ښیښې وکړه او د شپې کوم شل ډېرش کسان زما د وړوکي خور په دسمال پسې راغلل.

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

دوی ویل چې هغوی طالبان وو او ته ورسره لاس لرې، عجیبه وه هرڅه چې مې ویل دوی پرې باور نه کاو.

ددې ورځې تحقیق په خیر و خیریت خلاص شو! خو زما د تور سپیناوی نیمگړې پاتې شو او بېرته یې خپل ځای ته بوتلم.

دوه ورځې وروسته یې بیا هماغه ځای ته بوتلم، داخل مایکل او هغه سپین سړی پوځي چې یو بل افغان ژباړن ورسره و راغلل، په دې ورځ یې هم ټولې پوښتنې د طالبانو او القاعده په هکله وې، چې ما یې په اړه هیڅ هم نه شو ویلی، ځکه چې زه نه طالب وم او نه مې دهغوی په هکله څه مالومات درلودل، خودوی کله زما خبره منله؟ دوی ویل چې په ننګرهار او خوږیانپو کې ټول بریدونه او چاودنې ما او زما په مشرۍ ملگرو مې کړي دي، زه دلسگونو کسانو قاتل یم، کله مې چې ددوی پوښتنو ته ددوی په خوبه ځواب ور نه کړ، زما وهل ټکول شروع شول، امر یې وکړ! او زه یې له پښو په چت کې په رسیو سرچپه ځوړند کړم، هغوی درې واړه بهر ووتل، دوه عسکر پاتې شول چې ماته جزا راکړي، هغوی کوم یوسات وروسته راغلل، بیا یې هماغه پوښتنې شروع کړې خوماته چې څه نه و مالوم؛ نو ما به ورته څه ویلي وای، دوی زمونږنوي خپلوان طالبان او ترهگر بلل خو دا خپلوان زمونږ د کلي او زمونږ لري خپلوان هم وو، داسې احساس مې کاو، چې ماغزه مې له پوزې نه را و وځي، له پوزې مې بې اختیاره اوبه خڅېدې، ما وې سترگې مې له وینو ډکې شوي، چې څومره زاری مې ورته وکړې، خو دوی داسې د تیرې زړونه درلودل چې هغه دیوې میاشتې ښه راته ددوی چل وو ښکاره شو، چې زه یې د همدې ورځې لپاره داسې ژر روغ کړم.

تپونه مې یو ځل بیا په درد شول، ځکه چې دوی ظالمانو په پخوانیو تپونو په ډنډې وهلم او زما چغې به اسمان ته پورته شوې، ما به یواځې الله پاک ته توبې ویستې نور مې هیڅ هم نه ویل، کله چې په دې سزاڅه ونه شوه، برېښد یې کړم او داسې یې ودرولم چې لاسونه او پښې یې راته څلورو خواوو ته کش و تړل، مایکل راوړاندې شو څه یې ویل او په لاسي ډنډه باندي یې کرار، کرار په پوښتیو وهلم، پسې ژباړن هم راوړاندې شو.

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

- مایکل وایي ته خوافغان یې بیا پښتون یې تاسو ډېر غرور لرئ، ستاسو دا غرور به تر پښو لاندې واچوم، اوس خو به هر څه وایې، که ویې نه وایې نو غرور به دې څنگه شي؟

له دې سره مې د ژباړن په مخ لارې توکړې او په کنځلو مې شروع وکړه - د خربچیه، دې انگریزانو ته خو زموږ غرور او مېړانه مالومه ده، نور مې څه ویل، خو داسې ډنډه یې په (خوتو) راکړه چې بیا په ځان نه یم پو شوی.

کله مې چې سترگې و غړولې، خپله خونه کې پروت وم، ټول ځان مې درد کاو، د کورنۍ غم مې له یاده ووت اوس په خپل غم کې ډوب وم، که غوښې یې راته په امبور شکولې وای دومره نه خپه کېدم، لکه زه یې چې بې عزته کړم، ځان مې چې وکوت، لکه بانجان تک شین وم، بې اختیاره ځگېروي مې له خولې وتل، سخت تری وم، ژبه مې په تالو پورې نښتې وه، وره نه دباندې مې د چاگنگوسی واورېد، ورمې په پښې باندي وډباوه، د وره وړوکې کړکۍ خلاصه شوه، د سونیتا ښکلې سترگې ترې مالومې شوې، نظر یې ډېر خوږ را باندي ولگېد، داسې لکه نژدې دوست چې مې پوښتنې ته راغلی وي، له ځان سره مسک شوم او سونیتا ته مې وویل:

- سونیتا تری یم، اوبه راوړه اوبه!

سونیتا په منډه یووړکې بوتل اوبه راوړې، کړکۍ نه یې راگوزارې کړې، اوبه مې وڅښلې او اوږده سا مې واخیسته.

- مننه!

کله مې چې د سونیتا خبرې ته پام شو، ډېره خواشینې راته ښکاره شوه، پسې یې غبرگه کړه.

- ډېر یې ووهلې کنه؟ دا د سپي بچیان، پرون یې یو زلمی هلک د تحقیق په وخت کې وواژه، دېر ښه ښایسته هلک و.

په دې خبره مې د وجود زخمونو خارښت وکړ، ترې و مې پوښتل: دکوم ځای و؟

- هلمندی و.

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

- نوڅه مسلمانان خونه دي چې گيلې ترې کوي، په دوی مولا پخوا تېره کړې اوس يې واردی، دا ووايه چې د څه لپاره بيا راغلي يې؟
په لنډه يې وويل: هسې هسې ماوې چې کوم شي ته خو به ضرورت نه لري؟

دا يې ووي او نوره لاړه، زه او دردونه مې يواځې پاتې شو.

خوشبې وروسته سونيتا را ته لږڅه درمل راوړل، همدا چې ومې خوړل لږ وروسته مې دردونه يو څه غلي شول، دارامی احساس مې وکړ او سترگې راباندې درنې شوې.

په سبا يې دوه توريان راغلل يو څه دوا او مله مونه يې راکړل، په درييو ورځو کې يې ډېر بڼه کړی و، د دوی درملو کې عجيبه تاثير و، ژر يې اثر کاو، له يوې خوا مې وجود ټول په وينو کې و، له بلې خوا دا درې ورځې مې مله مې لگولې، سم بوی را نه پورته کېده، زړه مې ورته سخت په تنگ و، له وېرې مې د لامبلو او ځان مينځلو غوښتنه نه کوله، ځکه وېره مې کېده چې وايي به روغ شوی يم، بيا به راباندې د وهلو چلونه زده کوي، تر سبا مې هيڅ غږونه کي، دوی بلا وهلي له پاک والي سره ډېره مينه لري، ځکه خويي زندان او زندانيان هم پاک ساتل، د سهار له چای سره سونيتا له يوې نوې بڼې سره چې په نظامي جامو کې وه راغله، د وره له خلاصولو سره يو پوځي خونې ته راغی لاسونه يې راوتړل پسې هغه ميرمنه راغله، د بڼې سپېرمې مونجې شوې، پو شوم چې بوی دې ته هم ورسېد، سونيتا مې پوهه کړه چې دا خو ورځې مې ځان په مله مې غور کړی، خو وينځلی مې نه دی، ځکه خو مې اطاق د مله مې بوی کوي، بڼې ته يې خبرې ترجمه کړې، هغې امر وکړ چې ما دې ژرتشنا ب ته بوځي، زه تشنا ب ته ننوتلم او ځان مې ووينځه، د بنديانو پاکې جامې يې راکړې، وجود مې سپک شو، کله يې چې بېرته خپلې خونې ته راوستم گورم چې خونه يې هم پاکه کړې وه، د اودس د ماتېدو لپاره به مې کله کله ټوله ورځ خوب نه کاو، په څلورويشت ساعتونو کې به يې سهار او ماسپښين (تشنا ب) ته پرېښودم ډېر ځله به مې په تيمم لمونځونه کول.

د مازديگر په لمانځه ولاړم و، چې زما د خونې ور خلاص شو، پو شوم چې سونيتا او هغه بله بڼه دي، زه يې چې په لمانځه وليدم بېرته شاته شول دُعا چې مې خلاصه کړه ورمې وډباوه، خو پوښتنه راسره دا وه چې دا بڼه په ما څه کوي؟ سونيتا او دوه نور پوځيان له خونې د باندې ودرېدل او هغه پوځي بڼه خونې ته را وړاندې شوه، له وړو کې چرمي بيک نه يې د ډاکټرانو سامان را وويست، د فشار آلې مې چې وليدلې لږ څه ډاډه شوم، بڼه يې معاینه کړم، نسخه يې وليکله.

په ټوکو مې ورته وويل: همدا سې بڼه يم، وهلو ته مې جوړوئ؟ هسې مې بيا هم تحقيق ته بيايي.

امريکايي بڼې سرد نه پوهېدو په مانا وښوراوه، سونيتا ورته زما خبرې ترجمه کړې، بڼه له ځندا شنه شوه، بيا يې څه وويل چې سونيتا يې خبرې داسې ترجمه کړې.

- (وارل) وايي، چې ستاسو لپاره دا سزا هم کمه ده، تاسو تل درواغ وايئ، تاسو چې ماشومان او بڼې وژنئ زړه مو درد نه کوي؟ تاسو قاتلين ياستئ!

له دې سره مې بې اختياره بڼې ته يوه عسکري څپېره ورکړه، څومره زور چې راکې و، په بڼې مخ مې په څپېره ووهله، له څپېرې سره يې يوه چغه له خولې ووته، شاته يې ځان و غورځاوه او د خونې له وره سره يې اوږه په درز ولرېده، له دې سره له خونې د باندې شورما شور جوړ شو، عسکر چې له خونې د باندې به تل ولاړ وو په ټوپکو کې يې مرمی تېرې کړې او زما خواته يې را منډې کړې، عسکرو بڼه د باندې وويسته او په ما پسې يې وربند کړ، له ډېره قهره مې ټول وجود رپېده، زړه مې په کنځلو بڼه تش کړ، ورسره مې د بڼې جانانه سزا تمه هم درلوده، خو سبا پورې نه د درملو درک مالوم شو او نه هم زما د سزا.

نه پوهېږم د شپې څو بجې به وي چې ور خلاص شو، کڅوړه يې راپه سر کړه، له يوڅه مزل روسته يې په زينو کوز کړم، پوه شوم چې ښکته يې روان کړی يم، د يوې خونې د ورد خلاصېدو غږ مې واورېد، دوه درې قدمه د کوټې منځ ته ورغلو په يوې څوکۍ يې وتړلم او له سر نه يې راته کڅوړه لري

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

کړه، گورم هماغه بنځه ده چې ما په خپره وهلي وه، ما ته مخامخ د مېز شاته په څوکی ناسته وه، په مېز د سگرټو ډبی، یولایتیر، د شرابو دوه بوتلونه او درې څلور پلاستيکي گيلاسونه ایښي وو، بنځې سپینه زېر پیراني اغوستی وه چې سینې یې ترې بوتې بوتې راوتې وې، په خونه کې اندامور پوځیان چې نیمه تورې څېرې یې وې هم په څوکیو ناست وو، داخل ژباړن پکې نه و، کړتې پرتې یې ډېرې کولې، پیکونه یې سره و جنگول، بنځې بوتل راپورته کړ او زما خواته راروانه شوه، نیکر یې اغوستی و، سپینو غوښنو ورونو یې سمه ځلا کوله، داسې چې په شونډو یې مسکا خوره وه او خوله یې یوې خواته کړه نیولې وه په پلاستيکي، گيلاس کې یې شراب واچول بیا یې ما ته په خندا راوړاندې کړل، ماترې مخ واړاوه، بیا یې راوړاندې کړل، څه یې وویل، ټولو په کرس کرس و خندل، سره له دې چې په څوکی بڼه کلک تړل شوی وم، دوو نورو پوځیانو هم کلک کړم او بنځې راته د شرابو بوتل په خوله را ومنډه، پوزه یې راته په گوتو بنده کړه، ما سا اخیسته او هغه د زهر وگوت مې له مری تېر شو. کرار کرار یې نیم بوتل راباندې وڅښه، ما به نور څه کړي وای وایي د زورور وهل او د کمزوري کنځا.

ما کنځلي کولې او هغوی خندل، ورو ورو مې ژبه درند بده، سرمې گنگس شو، څو شېبې وروسته، به چې ددوی وار راباندې ولگېده، یو ټکان به مې وخور خو په درد بیا نه پوهېدم، کله کله به گوزار دومره دروند و چې ټوله نشه به مې وتښتېده، خو وروسته به بیا هم په ځان نه پوهېدم، نه يم خبر چې څه وخت به و، چې دردونو راوینس کړم، له غټې گوتې نیولې تر وېښتو پورې ټول درد او درد، نور کله به یې دوه درې وخته اوبه ډوډۍ راته راوړه، خواوس چې مې شا وخوا وکنل هیڅ هم نه وو.

داخل یې پوره درې ورځې، نه اوبه نه ډوډۍ، اونه هم دارو درمل راکړل او نه هم د تېر ځل په شان سونیتا راغله، په څلورمه ورځ په زړه کې ژوندی وم نور لکه مړی پروت وم، د خبرو توان هم راکې نه و او نه هم خوځېدلی شوم، زه د دوا دارو په تمه وم خو دوی ظالمانو په همدې ورځ ما زدیگر مهال یې بیا له خونې نه ووېستم، د امریکایانو یو ډول خاصه سزا یې راکړه، دا سزا داسې

وه چې ستوني ستاغ یې څملولم، په مخ باندې یې راته یو پلاستيک وغواړاوه، له پاسه یې راباندې د اوبو یو غټ پیپ را خوشې کړ، ما داسې احساس کاوه چې په یو سیند کې مخ په ښکته روان يم او ډوبېږم، خو ساه مې نه اوځي، ما وې که زړه مې وچاود، څو شېبې راباندې لکه کال تېرې شوې، او له څو شېبو وروسته اوبه راباندې بندې شوې او راویې ایستلم، ما داسې فکر کاوه لکه چا چې د سیند له تل نه را ایستلی يم، دوی مانه زما د کسانو په اړه پوښتنې کولې، ماته یې ویل چې تاسو ته وسله څوک درکوي؟ خو که ما په کور کې وسله درلودای په هماغه ځای کې مې ورسره ډزوله؛ دا سزا یې څو ځل نور هم تکرار کړه چې په بدن کې مې هېڅ شیمه پاتې نه شوه؛ له دې سزا وروسته هم زما په تحقیق کې د دوی لپاره کوم پرمختګ رامنځته نه شو.

له تحقیق وروسته راباندې تبه راغله او بدن مې داسې مې شو، چې له ځایه هم نه شوم پاڅېدلی، له دې ځایه یې بیا هغې لعنتي خونې ته راوستم، بس هر ځل تحقیق مې له وهلو ډبولونه تش نه و، نور یې حساب رانه ورک و چې څو واړه یې ډول ډول سزاگانې راکړې، خو یوه ورځ یې سر راته دوه ځایه داسې مات کړ چې د تحقیق خونه له وینو ډکه شوه، له دې پېښې نه وروسته لس ورځې یې بیا تحقیق ته ونه غوښتم، یوڅه بڼه شوی وم، چې یوه ورځ سهار وختي یې بیا د تحقیق لپاره بوتلم، دا ځل هغه د سپینو وینستو والا پوځي، مایکل اودوه نور کسان چې ما مخکې نه ولېدلي په خونه کې ناست وو، ترجمان د جاوېد په نامه یو ښکلی زلمی و، له ټولو سره معرفي شوم، سپین سري وویل چې تاته یو بڼه زیږی لرم، خو که خپله پښتو هېره کړې او مور ته هر څه ووايي.

د زیږي پوښتنه مې ترې وکړه، سپین سري پوځي په لوړ اواز چاته غږ وکړ، گورم یوه بنځه چې د خوب جامې یې په تن دي، یوې پوځي جنۍ له لاسه نیولې خونې ته را دننه کړه، بنځې خپل سر تیت نیولی و، همدا چې مخ یې راته ښکاره شو، سره له دې چې لاسونه مې تړل شوي وو، په خپل زور پوه نه شوم، له هغه میز نه چې ټول چاپېره ناست وو، پورته مې که او په سپین سري او ملگرو مې ورواړاوه، دې کې عسکر راباندې راټول شول، په زور

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

او وهلو يې بېرته کلک کړم، هغه ښځه زما مېرمن وه، خو هغې زما په ليدو، زما په چغو او زموږ په جنگ هېڅ غبرگون ونه ښود، يواځې يې رډې، رډې ټولو ته کتل، له سترگو مې لمبې پورته شوې، داسې شوم لکه ليونې، لاسونو او پښو کې مې ولچک او زولنې پر تې وې، خو بيا هم څلورو کسانو نه شوم ټينگولی، زما مېرمن يې بېرته بوتله او زه يې له ښه ډولو وروسته بېرته خپلې خونې ته راوستم، خو زما لېونتوب نه غلی کېده، ساعت په ساعت مې غم له زغم نه وته، پښتني مېرمنې او نجونې، ان له خسر او د خاوند له ورور نه هم مخ پتوي، نامحرم د هغوی غږ هم نه شي اورېدلی، بيا زندان او هغه هم امريکايان، ښځې ته مې قهر راته، چې ولې يې ځان نه دی وژلی، له دې ځای نه خو ښځې ته مرگ ښه دی، له ځان سره مې ژړل چې له خونې دباندې سونيتا له کوم چا سره په گرم بحث لگيا شوه، سونيتا همدا ويل چې (اوپن ده ډور) سونيتا غوښتل چې زما د خونې وروته خلاص کړي او هغوی غوښتل چې له پنجرې راسره خبرې وکړي، همدې کې مې د وره د کړکۍ د خلاصولو غږ واورېده، همدا چې کړکۍ پوره خلاصه شوه گورم چې د سونيتا ښکلې څېره را ښکاره شوه، ورسره له ځايه پورته شوم، د وراه لاسونه مې په وره کېښودل او په قهر مې ورته وويل:

- تا خو ماته نه وويلي چې زما مېرمن دلته بندې ده؟

زما له قهر سره سونيتا يوڅه وډاره شوه

په بېرته يې وويل: زه دلته ترجمان يم، زه دهېڅ شي صلاحيت نه لرم، څه چې راته هغوی وايي هماغسې کوم.
- ښه اوس دڅه لپاره راغلي يې؟
- نه پوهېږم چې څنگه يې درته ووايم، تول دې دارکلي، اوس يې نه پرېښودم، چې بل غم جول نه کلي.

- نه يې جوړوم، اوس د هر ډول زيرې اورېدلو توان لرم، ووايه!

سونيتا يو ډول راکتل او وبي وويل: له تاسره يې ستا مېرمن چې زخمي و، هم راوستې وه، خو مېرمن دې خپل عصاب له لاسه ورکلي...

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

سونيتا د خپلو خبرو پر مهال زما د غبرگون سخته په تمه وه، خو ما د هغې د توقع خلاف، هېڅ ټکان ونه خوړ، زه پوهېدم چې زما مېرمن ددې حالت زغم نه لري، پسې مې وپوښتل: او نوره کورنۍ مې؟
- هغوی نه زه هم خبر نه يم.

دې سره مې ورته وويل: ته د همدې خبرې د اورولو لپاره دلته راغلي وې؟

سونيتا په وارخطايۍ وويل: نه زه يې راو لېږلم، که ته غواړې نو مېرمن دې خپل کورته وړلی شي.

ددې خبرې د اورېدو هېڅ تمه مې نه درلوده، سخت خوشاله شوم، بې اختياره مې خوله د هغې تندي ته وړاندې کړه، خوله خو مې ونه رسیده خوله لري مې په تندي ښکل کړه، هغې چې لږمخکې زما د غبرگون تمه درلودله او وېره يې په سترگو کې ښکارېده، زما په دې غير ارادي عمل حيرانه شوه؛ له دې سره يو څه خجالته شوم او له وره نه لري لارم.

ما له سونيتا سره کومه خاصه يارانه او عاشقي نه لرله، خو زه پوهېدم چې ددې په مرسته که نور څه نه وي، مالومات تر لاسه کولی شم او په راتلونکي کې له دې مالوماتو او لارښوونو نه په خپله تېښته کې گټه اخستلی شم، څه وخت وروسته زه پوه شوم چې لکه ما غوندې هغه هم راسره په چل کې ده؛ ژر مې خبره واپوله:

= که دا کار وشي، زه به له تانه ډېر خوشاله شم

لا يې په شونډو مټسکا خوره وه چې وبي وويل: نه زما په واک کې هېڅ هم نشته، دا د هغوی خبره ده، اوس ته د خپل دوستانو يو د تيليفون نمبر راکه چې موږ ورته زنگ ووهو او ستا مېرمنې پسې راشي، او کی!
ښه وه د اوبسي د تيليفون شمېره مې په ياد وزده وه، شمېره مې ورته ورکړه.

سونيتا د شمېرې له اخيستلو سره له وره نه لري شوه، ژر مې ورته وويل: زه به څه خبر شم؟

- زه يې درته وایم، او کی درست!

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

سونيتا لاره زه همدا سپې په خپل ځای کې شا په تخته پریوتم، له قهر نه مې ان ترسبا یو لمونځ هم ونه کړ، لکه لیونی کله به له ځان سره په جنگ وم، کله به له خدای پاک سره ((الله مهربانه دی راته به یې معاف کړي)) چې ولې دکوم عمل سزا را کوي؟ بیا زما برخه سزا خو یواځې ماته راکه، زما کورنۍ خو تر هر چا زیاته معصومه ده؟

==

د هغې ورځې په سهار چې کله د باگرام د هوايي ډگر د وره په مخ کې ځان مرگی برید وشو، یو عسکر زما دوه جوړه جامې راته راوړې، پوه شوم لکه چې ورور مې راغلی او مېرمن یې راته بېولې، له ډېرې خوښۍ نه مې ورته په پښتو وویل سونیتا ته غږکه، له دې سره امریکایي په خندا شو، څه یې وویل، خو لکه چې زما په خبره پوه نه شو، یو ځل مې د سونیتا نوم واخیست او بیا مې ځان ته گوته ونيوله، امریکایي زما په خبره پوه شو، په خندا یې سرد ښه په مانا وښور او لارې، له ډېرې خوښۍ نه ځمکې ځای نه راکاوه، په یوه لوېشت خونه کې ښکته پورته گرځېدم، اخیر مې پښې سترې شوې، ځای په ځای کیناستم، یو عجیبه فکر راته پیدا شو، د تېښتې فکر، خو په څه ډول؟

د ډاکټر نجیب د واکمنۍ په وخت کې چې په گارد خاص کې وم، سخت موساعت تېرو، ډېر قدر یې راکاوه، کله، کله به زما ملگری اجمل چې زموږ د رئیس ارکان وراره ؤ، له کور نه به یې ویدېو، جنایي او پولیسي فلمونه راوړل، ترسبا به مو فلمونه لیدل، کله به چې فلم نه و هم زما سات به په دې تېرو چې زما د ناولونو سره ډېره مینه وه، او چې فلم به رانه پاتې شو بیا به مې ناولونه لوستل، او جنایي ناولونه خو د ډېرو او نا آشنا پېښو په درلودلو سره ډېره تلوسه لري، چې زما به ډېر خوښېدل او داسې ډېر نور کتابونه مې هم لوستلي دي، په هغو فلمونو او ناولونو کې به زندان او زندانیان څه بل ډول تصویرېدل، مثلاً په یو اطاق کې به لس دولس بندیان او سپدل، په لوی سالون کې به یې ډوډۍ ته کتار درول، تر ټولو ځواکمن به پکې د بندیانو مشرو. بندیان به تښتېدل، په خوړو کې به ورته وسلې راوړل کېدې او ... خو زه لا په دې هم نه وم پوه چې زه په څه ډول ځای کې پروت یم، زېرمینې ده؟

اول منزل دی که دوهم منزل دی، آیا دلته نور بندیان هم شته او کنه؟ په هېڅ هم نه پوهېدم. د فکرونو لړۍ مې د سونیتا غږ وشلوله، هغه د وره بلې غاړې ته په زوره غږېدله، له ځایه پورته شوم او په بیړه مې غږ کړ.

سونیتا ته یې؟ سونیتا!

امریکایانو به یې نوم لنداوه؛ سوني به یې ورته ویله، خو زما له خولې نه به یې تل سونیتا اورېدل، دې کې د وره دکړۍ د خلاصېدو غږ پورته شو او د سونیتا اوږدې ښورې سترگې را ښکاره شوې، سخت وارخطا وم، سونیتا نه مې په بیړه وپوښتل.

څنگه شو؟ څنگه شو؟

سونیتا په خندا وویل:

- وشو، وروردې له درې مشرانو سره راغلی و، ښځه دې ورسره لاله، هغوی غوښتل چې تا هم وگوري خو چا ورته اجازه ورنه کله.

بې اختیاره مې لاسونه پورته شول او د خدای شکر مې وویست، اوس په سونیتا ډېر زړور شوی وم، لکه دوه نېرې دوستان، په ما هم خوره لږېده، ځکه چې زما په چاپېریال کې یواځې همدا وه چې زه یې په خبره پوهېدم او هغه زما په خبرو پوهېده، همدا علت و چې ډېر ژر ورسره بلد شوم، سونیتا مې د تېر په څېر په وچلي ښکل کړه، ځکه چې دا ځل هغې خپل وچلې راوړاندې کړ، ډېره شېبه سره ولاړ وو، زړه مې غوښتل چې خپله پرېکړه له سونیتا سره شریکه کړم او مرسته ترې وغواړم، خو له هغه څه نه چې ما وېره درلوده هماغسې وشول، سونیتا راته له یوې لویې مقدمې وروسته وویل، چې اوسنی ژوند د داد او معاملې ژوند دی که څه شی ترلاسه کوي نو یو څه به ورکوي هم، هغې ویل چې ته ما ته د طالبانو او القاعده په هکله مالومات راکه زه داسې نه وایم چې دا مالومات مې له تانه ترلاسه کړي دي، هغې ویل چې دا مالومات زه هغوی ته ورکوم چې، دلته زما موقف لوړ شي، زه به تا سره نوره مرسته وکم.

خو سونیتا له یاده ویستې و چې زه هم یو نظامي افسروم، پښتانه چې څومره لوړو پوړیو ته ورسېږي نو خپل هغه کلیوالي ژوند نه هېروي، دا منم چې زه به ساده پیاده کلیوال ښکارېدم او وم به خو په پښېرو او پوږي شودو

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

لوی شوي زه چېرته غولولی شوم، سونیتا غوښتل چې د ملگرتیا په تار زما په خوله کې گوتې ووهي، په ښکاره مې ځان پرې هیڅ پوه نه کړ چې گوندي زه ورباندې پوه شوی يم او نه هم له ما سره د طالبانو او القاعدې کوم پټ راز و، چې زما له خولې یې وباسي، ما ته اوس تر ټولو لوی راز د خپل تنښتېدلو و، چې نیردې وه ورته ویې وایم خو اوس زه پوهېدم چې دې ته خبره کول په خپله ځان رسوا کول دي، کله یې چې څه بود نه کړل، خدای په امانی یې وکړه اولاره.

د سونیتا په ډاډول کړو ډېرڅپه شوم، د هغه امریکایي خبره مې یاد ته راغله، چې ویل یې: ستاسو غرور تر پښو لاندې کوو.

دا یواځې سونیتا نه وه چې له امریکایانو سره له امریکانه راغلي وه، د هغې په شان نورې ډېرې افغانې جنکۍ او هلکان هم راغلي وو، چې شپه او ورځ ورسره همدلته او سپدل، خو له سونیتا نه مې ددې خبرې هیڅ تمه نه کېده، هغې هم ځان ته افغانه ویله، خو افغانې غرور او غیرت لکه څنگه چې نورې افغانې میرمنې یې لري دې نه لاره، کنه ښه ښایسته جنۍ وه، په پښځو شپږو ژبو ډېره ښه پوهېدله، هر ځای کې ورته ښه کار پیدا کېده.

اوس نو د تېښتې لپاره تیار او آماده وم، خو هېڅ نه پوهېدم چې په څه ډول !! ټوله شپه په همدې سوچونو کې ورکوم او د تېښتې لاره مې لټوله، همداسې ویده شوی وم، د وره په ډېولو مې ټوپ وواهه، ښځ په ځای کې کېناستم پیره دارو، د سهار ډوډۍ یې راوړې وه، ډوډۍ مې ترې واخېسته، ساعت ته مې چې وکتل اته بجې وې.

ډوډۍ مې و خوړه او خپل زاړه سوچونه مې بیا شروع کړل، چې څنگه کولای شم د تېښتې لاره پیدا کړم، هر څه ته مې په زیرکتل او په خپل شا و خوا مې نظر ساته، کله کله مې ځان ته ډاډ ورکاو چې زه یو نظامي افسریم، زه دا هرڅه کولی شم، که دوی، نظامیان دي زه هم یو وخت نظامي افسروم، له ځان سره مې وویل، داسې فکر وکړه چې ته اوس هم هغه گارد یې، اوس نو په څه ډول باید ځان له دې دوزخ نه وباسي، په زړه کې مې غوټه کړه چې هر چانس ته باید آماده و اوسم، او هېڅ موقع باید له لاسه ورنه کړم، ما ته د زندان شپې سختې نه وې چې ما غوښتل و تنستم، بلکې اوس دا زما ارمان

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

گرځېدلی و چې زه باید له دې ځای نه روغ و تنستم او خپل غچ هم په یو نه یو ډول واخلم، زه نه پوهېږم چې د دوی د عمل عکس العمل ورته ووايم او که ووايم چې زما زړه اوس له ژورو عقدو ډک و او بې کراري مې زیاته وه، بلاخره له خطر ډک تصمیم مې ونیو، ما وې هسې هم مرگ دی دا چې بیا بې عزته شم، ښه ده چې مړ شم او که ژوندی پاتې شوم نو لا ښه، په هرڅه مې ښه پوره فکر وکړ، خو یواځې له دې قفس نه زما وتل پاتې و، کله چې یو څوک له خپل سر نه تېر شي، هرڅه کولی شي، زما پلان هم همداسې له سر نه تېرېدل و، خپل وارته مې انتظار ویسته؛ خو انتظار ډېر اوږد شو؛ هیچا زما خبر نه اخیست، البته دا به د هغه ځانمرگي برید له امله و، چې د همدې مرکز د وره په خوله کې تر سره شو، زه یې له یاده وتی وم، په دې ورځ یې ان تشناب ته هم بونه تلم، په سبا سهار مې وره ته لغتې و نیولې، شور ماشور مې جوړ کله بهرنه مې د چا غږونه واورېدل، څو شېبې وروسته کړۍ خلاصه شوه، گورم چې د جنۍ غوندي یو هلک ترجمان دی، په قهر یې راته وویل:

- چه گپ اس؟ چرا غالمغال انداختي؟

په قهر مې ورته وویل:

- دوه ورځې کېږي، چې تشناب ته نه يم تللی؛ بیا وایې چه گپ اس !!
 هلک له ځان سره وبنگېد، امریکایي ته یې څه وویل، امریکایي په مخاږه کې خبرې وکړې، ډېر وخت لانه و تېر شوی، چې د وره د خلاصولو غږ مې واړېد، اوس نو زما د پلان د پلي کولو وخت رارسېدلی و، ځان مې حملې ته جوړ کړ، ور خلاص شو، دوه عسکر د باندې ودرېدل او هغه یو چې ولچک او توره کڅوړه یې په لاس کې وه، خونې ته راتنه ووت، همدې کې مې پرې بریده وکړ، څو چې په ځان پوهېده، له خولې مې ورته کجاوه جوړه کړې وه، دې کې هغه نور هم ورسره ملگري شول، له پښو یې و نیولم له خونې یې دالبز ته کش کړم، دومره یې ووهلم چې هغوی هم ستړي شول، څه نور کسان هم زموږ په شور راغلل، د ټوپکو په میلونو یې سم سوری، سوری کړم، له وهلو وروسته یې بېرته خپله کوټه کې واچولم، که څه هم چې زښت ډېر یې ووهلم، خو په زړه کې سخت خوشاله وم، ځکه چې د خپل پلان په لومړي پړاو کې بریالی شوی وم، د توشک پوښ مې وشکاو او تپونه مې

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

پرې وترل، پاڅېدم آزاد حرکتونه مې شروع کړل، ما وې که همداسې شخ شوم، هم به مې درد پسې واخلي او هم به له ځايه نه شم پورته کېدلی، له هر حرکت سره به مې له خولې دودونه وتل، وجود مې له درده ډک و، ځان مې ښه خولې، خولې کړ بيا مې ترمازديگر پورې ښه ارام وکړ، اوس نو د دوهم تکتیک نه د کار اخیستلو وخت رارسېدلی و، خونه مې شا و خوا وکتله هيڅ داسې تېره شې په گوتو را نه غی، چې هيڅ مې ونه موندل کښېناستم او دېوال ته مې تکیه ووهله، دېوالي ساعت ته مې پام شو چې سونيتا راوړی و او دلته يې په دېوال کې بند کړی و، ساعت مې ژر را خلاص که، له ماشين نه مې يوه وړه، تېره و سپنه خلاصه کړه او سات مې بېرته په خپل ځای ولگاوه، غوښتل مې چې په اوسپنه د خپل لاس يوه برخه پرې کم او د دروازې په لاندینۍ برخه کې وينې وبهوم چې له دې ځايه د وتلو چانس پيدا شي، خو و سپنه ډېره نرۍ وه ژرقاتېدله بيا مې په و سپنه مې (ورۍ) درې ځايه پرې کړه، په يوه شېبه کې مې خوله له وينو ډکه شوه، وينې مې د وړه په بيخ کې تويې کړې، په سپين فرش وينې د دروازې د چوکات نه په فرش و بهېدې، خو کوم عکس العمل مې ونه ليد، چې څومره وينه مې خولې ته راتله، هماغلته مې تو کوله، شاوخوا لس شل دقيقې مې صبر وکه، خو هيڅوک هم را نه غلل، دې کې مې دروازې ته سوکان ونيول، چې د عسکرو شر او شور جوړ شو، د وړه خواته پرمخ پرېوتم، ورپه بېره خلاص شو، يو کس راغي په اړخ يې واړولم، د غاړې په رگونو يې راته لاس کېښود، خو ما چې له خولې مې هم وينې بهېدلې وې ځان داسې کړی و لکه مړی، کړتې پرې يې وکړې، د روغتون تزکره يې راوړه او زه يې روغتون ته روان کړم، روغتون ته چې ورسېدو د قرارگاه يوه خوا مې ښه په نښه کړه، لوړ ديوال، په سريې اغزن سيم او په کونجونو کې پيره دارخونې ښکارېدې، چپرکت کې يې واچولم، ډاکټران راټول شول، له کتلو وروسته يې يوه پيچکاري راچوخ کړه، لږه شېبه پس مې سترگې پټې شوې.

===

چې راپاڅېدم، شاوخوا خونه راته اشنا ښکارېده، دا هغه خونه وه چې دلومړي ځل لپاره ورته په همدې حال راغلی و، دا خونې له کاتينرنه جوړې

شوې وې، په سپينو بنداشونو مې ټول وجود تړل شوی و، خو خوشاله په دې وم چې زما د پلان دوهم تکتیک هم بريالی شو، اوس نو په دې فکر کې وم، چې په دې حال تښتېدلی شم او که نه؟ کوم خوا ته لاړ شم، د امريکايانو په مرکزونو کې ځوان د ورځې هم غټ، غټ گروپونه لگېدلي وې، زړه مې صبر نه کاوه، کله به مې چې د تېښتې په پلان فکر کاو، ځان به مې د هماغو پخوانيو فلمونو په کرکټر کې ليده او کله به مې چې د دوی ظلم او تېری ياد ته راغی، ځان به راته ډېر بې غيرته ښکاره شو، په ذهن کې به مې د غچ اخیستلو په هکله فکرونه کول، غوښتل مې چې هغه د پښتنو غرور چې دوی يې تر پښو لاندې کوي ښکاره کړم، پلان مې جوړ و، اصلي خبره زما د وتلو وه، کله کله به نا هيلی کېدم، خو د ځان د ډاډ لپاره مې درحمان بابا دا بيت وويلو: چې غوتې پسې وهې په لاس به در شي

په دې لعنتي کوټه کې يو وړوکی سوری هم نه و، کړکی خولاڅه کوي، بيا مې له ځانه سره وويل چې يو دوه ورځې به دلته پاتې شم، چې لږ نور هم ښه شم بيا به يو کار وکړم، خو زړه مې طاقت نه کاو، پاڅېدم چې بهر د تېښتې لار پيدا کم، شاوخوا سيمه او په لاره کې راته پراته خنډونه وگورم، چې د شپې لارانه خطا نه شي، له چپرکت نه چې ښکته شوم اول مې په ځمکه غوړ کېښود، ماوې که شاوخوا نيږدې څوک وي نو پوهېږم، خو خیر او خيريت و، يوه دروازه د خونې په يو کونج کې وه او بله په بل کونج کې، زما ښي لاس ته وردالېز ته وتی و، په داليز کې تشناب و او دالېز نه هاخوا نه پوهېدم چې خونې وې او که بل څه، هغې دروازې ته لا نه ږم چې داليز ته وتې وه، هغې بلې خواته لاړم، کرار مې دروازه خلاصه کړه، گورم چې د گودام غونډې خونه ده، د دوا کارتنونه کتار، کتار ايښي وو، د کړکۍ په ليدو سخت خوشاله شوم، د کړکۍ خواته لاړم، شاخوا مې ښه وکتل، پوی شوم چې شمال او شمال غرب خوا وه، د هډې په شمال غرب کونج کې يو دوه منزله تعمير و داسې لکه د عسکرو قاغوش چې وي، د قاغوش غرب خواته بيا لوړ دېوال اوها خوا ترې بلاکونه وو، زموږ ترمنځ به يو نيم سل متره واټن و، مستقيم شمال خوا ته شپږ اووه الوتکې هم ولاړې وې، کړکۍ نه مې سر وويست شمال شرق خوا ته دوه خوا په خوا د الوتکې د (رنوی) سرکونه وو،

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

ها خوا ترې بيا نورې تيارې ولاړې وې، د هډې يانې بگرام شا وخوا لکه لويه کلا د بوالونه چې شاو خوا څلور متره لوړ پورته شوي وو او اغزن سيمان لکه ماران پرې پراته وو، داسې راته ښکارېدل چې د دې مرکز په هر گنج کې د وسپنې لوړې پيره دارخونې هم شته، ځکه چې په دوو گنجونو کې خو ما وليدل، چې له د بوال نه به يو متره لوړې وې، غرغو شاوخوا کرکۍ درلودې، د د بوال له بېخ نه ورته د وسپنو پورې ورختلې وې، خونه پوهېدم چې دې غرغو کې يو پيره دار کيناسته که ډېر؟ په همدې غرغو کې غټ، غټ گروپونه لگېدلي وو، چې شاوخوا سيمه يې ښه رڼا کړې وه، دوی آن د ورځې هم دغه گروپونه لگولي پرېږدي، غوښتل مې چې بېرته لار شم او هغه د جنوب خوا وگورم، چې دې وخت کې مې د پښو ښکالو واورېد، ډېر وډار شوم، په منډه خپل ځای ته لاړم، ښه و، پښې مې لوڅې وې، د پښو ښکالو مې نه پورته کېده، همدا چې په ځای کې پرېوتم، هغه ښايسته او مهربانه ډاکټره خونې ته راننوته، چې ورځ کې خوځله به زما پوښتنې او کتنې ته راتله، ډاکټره راننوته، زما په ليدو مسکه شوه، خو ما داسې وپيش وای شروع کړی و چې بېرته لږ غونډې خپه شوه، څه کړت پرت يې وکه، دوه رقمه گولۍ (تابليت) يې را کړې اولاره، لږه شېبه وروسته زه هم له چپرگت نه را کوز شوم، يو وار مې بيا په ځمکه غوږ کېښود، ورپسې مې په د بوال غوږ کېښود چې پوه شم نيږدې خو څوک نشته، څه مې وانه ورېدل، کله مې چې ور خلاص کړ، مخامخ يو وړوکی دالبز و چې يو وړوکی تشناب او کمود هم پکې و، دا ځای خو مې ليدلی و ځکه تشناب ته به همدلته راتلم، خو له دالبز نه چې کومه دروازه ښکارېده، نه پوهېدم چې دلته څه شی و، خو اوس مې چې د وره د قلف له سوري وکتل، هلته بله خونه وه چې څوک پکې نه ښکارېدل، ور مې خلاص که، د وره له شانته يو څوک راښکاره شو، سم زړه يې رانه وويست، دا يو بل ډاکټرو ! له هماغه تاکتيک نه مې کار واخيست لکه څنگه مې چې د هغې ډاکټرې سره ترې کار اخستی و، د ډاکټر په ليدو مې بيا زړېږوي شروع کړل، ما يو ناول لوستی و د هغې ناول مرکزي کرکټر يو اروايي ناروغ وي چې ډېر د توقع خلاف، کارونه کوي، اوس مې خپل ځان د هماغه کرکټر په شکل کې لیده، ماته به عجيبه ښکارېده چې زما اول ځل دې

چې اکت کوم خو دومره بريالی يم، کېدای شي دا به هم زما د فلمونو او ناولونه سره د ډېرې علاقې له امله وه چې دلته مې د خپل اکت کولو د کمال نه کار اخيسته، ډاکټر چې زما په زړېږويو يې ښه له تشويش نه ډکه شوه، وارخطا شو، زما لاس يې په خپله اوږه واړاوه، د اوږې لاندې مې ننوت او بېرته يې خپل چپرکت ته بوتلم، پيچ کاري يې راته وکړه، ورسره مې سترگې درنې شوې او همدا سې ویده شوی وم.

چې را پاڅېدم تياره خوره شوې وه، په ځای کېناستم، او د تبښتې په پلان مې يو ځل بيا فکر شروع کړ، وايي انسان تر گل نازک خو په ستونزو کې له کاني کلک وي، که په کور کې داسې ټوک، ټوک او ټپي، ټپي وای له ځايه به هم نه وم ښورېدلی، زه چې په درد نه پوهېدم، ما سره د ازادۍ فکر و، د آزادۍ قدر رښتيا هم بندي ته مالو مېږي؛ ما د آزادۍ لپاره کوښښ او مبارزه کوله، ځکه خو په دردونو نه پوهېدم، د خونې سات ته مې پام شو، چې د ما بنام پاو باندي اته بجې وې، بېرته په خپل ځای کې پرېوتم او په لارو چارو مې فکر شروع کړ؛ خو ما ته تر ټولو مخکې يوه جوړه امريکايي پوځي دريښي پکار وه، ځکه چې د روغتون له سپينو جامو سره له لرې هم ښکاريدم.

زه په دې پوهېدم چې د دې ډاکټر او دې ډاکټرې نه چې کله، کله دلته وي بل څوک دلته نه راځي، نو کولای مې شول چې له دې ځايه ووځم، خو ما بايد دلته يوه جوړه دريښي پيدا کړې وای او بيا له دې ځايه په خپله څارلي لاره د شپې لخوا وتی وای، په زړه کې مې راوگرځېدل چې څلور خواوې د شپې له خوا وڅارم، پورته شوم او هغه گودام ته بيا لاړم، ټول مرکز رڼا و گروپونه پکې پرېږدېدل، په پيره دارخونو کې بيا څوک نه ښکارېدل، يو څه لرې وو، دې کې مې پام شو چې لږ وړاندې غټ غټ جنراتورونه د وسپنو ترخپرې لاندې چالان دي، بيا مې د دالبزور خلاص که، د هماغې دروازې په سوري کې مې يو ځل بيا وکتل، په کوټه کې بيا هم څوک نه ښکارېدل خو وېره راسره وه چې که دا ځل هماغه ډاکټر راشي نو نه شم کولای چې بيا يې و غولوم، د کوټې دروازه مې خلاصه کړه او په هغې دروازې مې سترگې ولگېدې چې له دې کوټې نه بهر وتی وه، ورغلم، همدا چې سر مې د باندي وويست گورم چې

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

يو عسکر لږ وړاندې بنکته پورته گرځي، داسې لکه چې زما لپاره يې دلته پيره کوله، بېرته خپلې کوتيې ته لاړم، څو شېبې غلی په خپل ځای کې کیناستم او سوچونه مې کول، بلاخره دې پرېکړې ته ورسېدم، چې بايد داهرڅه د شېبې په وروستی برخه کې تر سره کړم، پيره دارختم کړم، جامې او وسله ترې واخلم، هغه لوی جنراتور مې او خپل نور کارونه هم داسې پرمخ بوځم، له ما نېساره يې راته په يو ځل مصرف لوبنو کې ډوډۍ راوړې وه، ژر، ژر مې و خوړه، نور مې سر کېښود، ما وې هسې نه چې د شېبې په پای کې ويده پاتې شم.

ټکان مې و خوړ او پاڅېدم، ژر مې ساعت ته وکتل، لس باندې دوه بجې وې، له ځايه پاڅېدم، يو ډول ډاکسيجن پيپ په گودام کې ښه ډېر پروت و او اومې خيست، دخپلې خونې ورمې خلاص کړه، د وره شاته غلی ودرېدم، نور مې پښې ځمکې ته راوړولې او دوه، درې ډبه مې ورکړل، له دې سره د عسکر د پښو غږ پورته شو، ورڅو له وړاندې نه خلاص و، همدا چې عسکر راتوت زما د چپرکتې خواته روان شو، همدې وخت کې مې له شانه ورته په غاړه کې پيپ واچاوه، پسې مې په زنگونو په تشو، تشو کې ښه کلک، کلک و واهه، دې کې بې خوله له سر نه ولوېده گورم چې جنی ده، ژر وینستان يې په اوږو را پرېوتل، نژدې به مې خوشې کړې وه!! لږه چې بې حاله شوه مری مې ورته سسته کړه، خو په مرگ مې زړه ونه شو، ځکه جنی وه، لاسونه، پښې او خوله مې ورته کلک و تړل او هغه گودام ته مې بوتله، عجيب ځواک راکې پيدا شوی و، له هيڅ شي مې وېره نه کېده، ما چې ورته کتل جنی بې هوښه وه، زما پاڅه، گوزارونو ډېره ژوبله کړې وه، هغه اوس په ځان نه پوهېده خو ماته داسې ښکارېدل لکه دا چې هم زما په شان تمثيل کوي، ژر، ژر مې پتلون او چمپورنه وويستل، سپين نازک بدن يې پوره لوڅ نه و، نيکر او زيرپيراني يې اغوستي وو، جنی لا بې هوښه وه، چې يو امريکايي نظامي افسر له خونې نه ووت، چې لنډپتلون يې په تن و، اوس نوزه چانه شوم پېژندلی، لومړی شمال خواته لاړم، هلته چې غټ جنراتور چالان و او د دېو اولونو د سرگروپونه پرې روښانه وو، هاخوا ترې بل جنراتور هم چالان و، د جنراتور شاوخوا داسې رڼا وه چې له هر ځايه ښکارېدل، بيا مې په پروت

باندې ځان تر جنراتور پورې ورساوه، خو په گولولو يې نه پوهېدم، ډېرې تنې يې درلودلې، ما هم د ټولو سوچونو په اړولو پيل وکړ، له دې سره تپه تياره شوه، همدې وخت کې بېرته جنوب خواته لاړم، گورم چې شرق خواته درې تعميرونه څنگ په څنگ پراته دي او پيره داران يې هم شاوخوا گرځي، خو زه غږ خواته د دېوالبېخ ته روان وم، ځان مې د جنوب پيره دارخونې ته ورساوه، د زینې شاته غلی کیناستم، تقريباً پينځه دقيقې به ناست وم، چې د لاسي برقونو رڼا گانې شوې، خو د خلکو غږ ترما نه رارسېده، پيره دار خونې او زینې سره ارتباط درلود ځکه چې اوسپنې له يو بل سره وپلډينگ شوې وې، د پورته ختلو زينو (پورپو) په څنډه د وسپنې په ميلې باندې، مې غوږ کېښود، يو شوم چې پيره دار کرار ناست دی، زه هم په کراره ور پورته شوم، په يولاس کې مې هغه امريکايي لاسي برق، چې ډېره تيزه رڼا لري، او بل لاس کې مې پيپ و، برچه هم راسره وه، اخير امريکايي مجهز عسکر وم، د پيره دار خونې ورته ورسېدم، ما غوښتل چې لنډ دېوال ته واوړم چې ناڅاپه د پيردار د پښو ښکالو پورته شوه، ژر مې د پيردارخاني لاندې ځان وردننه کړ، پيره دار په لاسي برق باندې شاوخوا سيمه وکتله، او بېرته کیناست، خوشبې وروسته پاڅېدم او په ښيښه کې مې دننه غږفې ته وکتل، پيره دار پوځي په څوکۍ ناست او په وړوکی ميز يې يو وړوکی ټيمي بوتل ايښی و، په غوږونو کې يې واړه غوږي ايښې او د سندرې غږ هم ترې بهر راو وځي، خداي خبر چې د امريکا د کوم ښار په کوم کنسرت کې به گرځېده، کله کله به يې غږ ورسره پورته کړ او اوږې به يې پورته پورته واچولې، ټوپک يې څنگ ته ايښی و، ما هم سستي ونه کړه، دا خداي وهلي چې لږ ټيپيان شي داسې چغې وهي چې درېيم کلی هم خبروي او زه هم له همدې وېرېدم چې که زما د تېښتې پته ولگېده او دوی راباندې پوی شي خامخا مې بېرته راگرځوي، خپله چالاکی مې وښوده، پيپ مې په لاس کې و، خو پيپ ډېر لوی و او دا ځای تنگ و برچه مې راوويسته په کراره مې پيپ لږ وړوکی کړ، د پایپ يوه برخه مې په کراره لاندې کېښوده ورنيرېدې شوم، د پيره دار خونې ورمې خلاص کړ، هېڅ خبر نه شو، شاته يې ودرېدم، په پوره چالاکی مې پيپ ورته په غاړه کې واچاوه، څوکۍ نه مې لاندې گوزار کړ او

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

د برچې په خټ باندې مې څو گوزاره په سرو واهه، پښې يې ورو په ځمکه وغځېدې، هغه مې همدا سې خپلې پيرې ته پرېښود، ما اغزن سيم په برچې لرې کړ او ځان مې له دېوال نه څوړند کړ، ښه په ارامه وغورځېدم، لاندې ځمکه پسته خاوره وه، ځان مې هم ونه ځنډه، نور مې شمال خواته په منډه شروع وکړه، ډېر ژر سترې کېدم، تپونو مې هم درد کاوه، د وېرې منډه وه، داسې روان وم لکه غشي، ډېر مزل مې وکړ، خونه پوهېدم چې کومه سيمه به وي، ما غوښتل چې چاريکار ته ځان ورسوم، چې دې وخت کې مې د سهار اذان واورېد، آزان ماته د کلي لاره راوښوده، موذن لا تر حې علی الفلاح نه و رسېدلی چې زه ورو رسېدم، د اودسونو ځای ته په منډه ننوتم، ډېر وختي و خلک لا له خوبه نه و پاڅېدلي خو يو دوه سپين ږيري ټوڅيدل او اودسونه يې کول، زه يې له شانه تېر شوم، څو هغوی په خپل کار بوخت وو، هلته مې نظامي جامې وويستې څو سوه ډالر پکې وو هغه مې ترې واخيستل، هغه د ناروغانو جامې مې په تن پاتې شوې، جومات ته ننوتم، ملا صيب ته مې وويل، چې زه مسافر يم لاره کې غلورانه هر څه لوټ کړل، بس دغه د خوب جامې مې په تن کې پاتې دي، ملا صيب ښېرې وکړې او لاره، لږه شېبه ورورسته يې يوه جوړه تورې جامې راوړې، جامې مې بدلې کړې، د چاريکار لاره يې راته وښوده او ويې ويل چې لمونځ وکړه بيا به لاړ شې، د اودس په بانه ترې وټنېتېدم، درې شې او تفانچه مې په يو پټي کې ښخ کړل لمر لانه وختلی چې چاريکارو ته ورسېدم، ځينو دوکاندارانو خپل دوکانونه خلاصول يو واسکت يو سور پکول او يو هغه وروکې د اوږې د سمال مې واخيستل، سراچه مو تر مې تر (تگاب) پورې په کرايه کړ او حرکت مو وکړ.

څو شېبې وروسته د ژورنالستانو خبره په اسمان کې چورلکې گرځېدې راگرځېدې او ماته داسې ښکاره شوه لکه په ما پسې چې يې پروازونه کړي وي، زمور مو ترې هم ښه په مزه روان و، موټروان ځوانکی بدرنگه، خو ښه اخلاقي هلک و، نوم يې راته شيرين اغا وښود.

مستي، مستې کېستې يې اچولې، خو يوه هم پکې زما د خوښې نه وه، تر ټولو يې د نازيه اقبال سندرې ډېرې اورېدې، د موټروان کره وړه مې

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

وڅارل او پوه شوم چې د ملگرتيا هلک دی، بايد ملگري يې کړم، ما سره ددې وېره وه چې کېدای شي په سرکونو کې زما د بېرته نيولو لپاره تلاشي وي، شيرين اغا په دې سيمو کې ښه بلد ښکارېده، د ځان د ډاډ لپاره مې ترې وپوښتل.

- ښه اوس په کومه لار څو زه خو په دې لار چندانې بلد نه يم.

دې کې شيرين اغا ما ته راوکتل او وي ويل: دامخامخ سرک راستن صياد ته وځي، بيا چې لاسته تاوېږو او د گلدان سيمې ته ووځو، بيا محمود راقي ته څو د کاپيسا مرکز دی، ښه لوی بازار لري، محمود راقي نه بيا مر (لمر) خاته ته ځو، هلته د اوغانانو کلي دی ټول پکې پښتانه دي.

زه د شيرين اغا خبرو ته غوږوم که چېرې له ده نه جدا شم چې لار راته مالومه وي.

- پسې يوه دښته راځي، چې نيم سات منزل په دښته کې وي، بيا د(اله سي) ولسوالۍ ته رسېږو بيا نو د تگاو بازار ته رسېږو، نور خو به بلد يې؟
- هو! له تگاو نه سروبي ته څومره لار ده؟
- دوه ساعته به وي.

شيرين اغا ويل چې د تگاب له الکوزيو نه دی، پرون يې له تگاب نه يو دريس چاريکارو ته راوړی و او اوس تش روانېده چې زه پرې پېښ شوم، د شيرين اغا په هکله په سوچونو کې وم، موټر د صياد خوا ته گرندی روان و، د سوچونو مزی مې شيرين اغا پرې که.

- که اجازه دې وي زه به دا سگرتی وسکم، تيار مې ډک کړی دی.

- ما به ورته څه ويلې وای، له مخکې نه مې پرې شک راغلی و زه ورته په برېتو کې مسکې شوم.

- وڅکه په ما يې دود ښه لگېږي، خو ځکلي مې کله نه دي، زه پوهېدم چې دا خبره په چرسيانو ښه لگيږي او ما هم غوښتل چې د لارې ملگري بايد درسره خوشاله وي.

له دې سره مسک غونډې شو، څه يې ويل چې ما ترې خبره ونيوله:

- هسې کدو يم.

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

سگرت يې له خولې لري که او پخ يې وهل، ښه ډېر يې وخنډل، زما بيا د شيرين اغا خدا ته خدا راغله، په خدا مې ورته وويل:

- پو شوم مخکې له دې چې تاراته ويلي وای ما په خپله درته وويل، ډېرو ملگرو به راته دا خبره کوله، خو ستا په هکله مې هم يوه ټوکه زده ده..

هلک په خدا شو، په حيراني يې وويل: زما په هکله؟

- هو، د شيرين اغا په اړه.

يو غېږ لوگي يې له خولې وويست، دوه درې تخته، تخته توخي يې وکړل.

- ته يې ووايه

دې سره مې ټوکه ورته شروع کړه

- د ننگهار ولايت د سرخوود ولسوالۍ ته که کله لاړې او څوک دې پکې نه پېژندل، هر سړي دې چې وليد ورته ووايه، زه د شيرين اغا، يادل اغا ملگري يم، بس دستي دې کورته بيايي، ځکه چې هلته په هر کور کې د دل اغا او شيرين اغا په نامه يو څوک خامخاشته.

دې خبرې سره هلک له خدا داسې تور او شين شو چې سترگې پکې ورکې شوې او له ډېرې خدا پورته، پورته الوته، په بېرې مې ورته وويل:

لارې ته گوره چې اوس به مو تر ټکر کړې، هغو دله گانو نه خورا و تښتېدم، چې ته مې مړ نه کې.

يو وار شيرين اغا راته وکتل په وار خطايۍ يې راته وويل: له چانه؟

چا سره مې مغزو کې کړنگ شو، خو خبره مې له خولې وتې وه، کله کله ځينې خبرې بې اختياره د سړي له خولې نه ووځي او دلته مې چې خبره له خولې ووته کېدای شي چې نور مې له شيرين اغا نه خطر نه حس کولو، خو بيا هم ځان مې تېر کړو.

- هسې

(هسې) مې داسې وويل لکه چې هيڅ خبره نه وي، عجيب هلک و، سترگې به يې ما خواته وې او مو تر به يې ښه تيز روان کړي و، پوخ او خام سړک يې نه لیده، څه به مو سر پر سوم، هلک کلک شو، د چرسيانود صداقت کيسې مې ډېرې اورېدلې وې، ما هم غوښتل، چې ملگري يې کړم،

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

ټوله کيسه مې ورته وکړه، که بل هر څوک وای له دې کيسې سره خامخا ډارېده خو شيرين اغا ته زما کيسې داسې خوند ورکړی و، چې پام مې شو مو تر داسې کرار روان و لکه چکر ته چې وتي يو، هغه خو سگرتي وهلی و او زه د آزادي په ښه کې داسې غرق وم چې هر ځای راته جنت ښکارېده، ما لا خبرې ته خوله جوړوله چې له شانه د هارنډونو باران شو، دا د پوليسو دوه د رنجر موټرونه وه، چې ډېره تادي يې درلوده، د موټرو په ليدو مې شيرين اغا ته په خواشيني وويل: بچو خانه لکه چې ويې نيولم.

خبره مې لانه وه تمامه چې مو تر مو له خوانه تېر شول، ايله مې زړه په کرار شو، له دې کار سره شيرين اغا هم وينس شو، په جدي انداز يې وويل: خبره خرابه ده، تگاو ته چا کره ځي؟

- تگاو ته په (۱۳۶۵) کال کې يو ځل له ملگرو سره تللی وم، بيا نه يم تللی او نه پکې څوک پېژنم، ما وې چې بيا به له هغه ځای نه جلا باد ته بل مو تر ونيسم.

شيرين اغا يوه شېبه غلي شو، خو په دې کمه موده کې شيرين اغا ډېر ښه پلان جوړ کړ، عمر يې راته وپشت کاله وښود، خو له بلا ډک و، هغه ويل چې څومره وخت ډېر تېر شي ستا د نيولو امکان ډېر دی، هر ځای کې به تلاشي گانې وي، زه وایم هغوی به تا پسې اوس کابل او بگرام لتوي، هغوی څه پوهېږي چې ته شمالي خواته راغلی يې او له دې لارې جلال آباد ته ځي، چې له قصده به دې داسې کړي وي که څنگه خو ښه چل دې کړی دی.

له دې چرسې نه مې د داسې هوښيارې خبرې هېڅ تمه نه وه، خو (لېونی هم په خپل کار کې ښه پوهېږي).

- نو څنگه به وکو؟

- تگاو کې ښه حجره لرو، که کال هم پکې تېر کړې څه خبره نه ده، خوزه وایم چې (ډايرک) جلال آباد ته لاړ شو، اوس د شپې لخوا په لاره هېڅ خبره نه وي، خو چې يو څو زياته په مو تر کې وای، بېخي مو کار جوړېده.

- څنگه مو کار جوړېده؟

- اوس دوه په دوه يو، د هر چا پام مور ډواړو ته اوړي، خو بس چې يو ځل کلي ته لاړ شو، بيا نور زه پوهېږم او کار مې، ته بيا له هر څه بېغمه يې.

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

د شیرین اغا دا خبره راته ښه ښکاره شوه، زه لږ څه سوچونو کي تللی وم، چې ناڅاپه مو تر له عمومي سرک نه فرعي سرک ته تاو شو، وارخطا شوم، سرک ته مې وکتل، هلته په لوی سرک پولیس ولاړ و او تلاشي روانه وه، لږ وړاندې مو تر ودرید، شیرین اغا ویل، چې له فرعي سرکونو نه به ځان د تگاب ولسوالۍ ته وکارو، هغه ویل چې په دې ځای کې مې هېڅ کله تلاشي نه وه لیدلې.

په داسې حالاتو کې یو بلدي ملگری ډېر ضرور وي، اوس مې یو تکړه ملگری پیدا کړې و، چې دا دروند باریې راسره ووې، دا کوم تصادف نه و، په اسلام کې تصادف نشته مور مسلمانان هر څه د الله پاک له لوري گڼو، الله پاک راسره ملگری و چې له دا ډول زندان نه وتښتېدم،

شیرین اغا ته مې وویل: شیرین آغا! یوه خبره درته کوم!

یو چاته نوم اخیستل د بلدتیا لومړی او مضبوط پړاوی دی، ورپسې مې خبر و غزوله: ته پښتون یې اوس مې ځان تاته سپارلی، چې هر څه کوي، خو ما ژوندی ورسوه، چې په زړه کې مې ډېرې غوټې دي، نوره ستا خپله خوښه.

شیرین اغا له خندا شین شو او وې ویل: داسې پښتو درسره وکم چې ته ام ورته حیران شې، ددې رشوت خورو پولیسانو په چل زه ډېر ښه پوهېږم، یو رگ مې لغمانی دی.

دې سره دواړو ښه وخنډل.

دا وخت مازيگر قضا و، شیرین اغا ویل، چې د شپې ډوډۍ به زمور په کور کې وخورو، نا وخته به لاړ شو، ما هم ورسره ومنله، د تگاب د بازار تر څنگ یې کورو، چای او ډوډۍ مو سره وکړل، ټپونه مې وینې شوي وو، لږ درد یې هم کاوه، شیرین اغا له درملتون نه یو څه دوا دارو راوړه، پاکې جامې یې راته راوړې او پوره لس بجې له کوره ووتو، کلي نه یې درې نور هلکان هم له ځان سره راوستل ټول مو تر کې کېناستو او جلال اباد ته مو حرکت وکړ، له هلکانو سره یې معرفي کړم، پسې یې یوه لنګۍ هم راکړه، ښه شخه لنګۍ مې ووهله، د مو تر په مخکې ښیښه کې مې ځان ته وکتل حیران شوم، ځکه څو میاشتې مې ځان په ښیښه کې نه وکتلی، زړه کې مې ویل

خپل ځان مې چې په خپله ونه پېژنده نو خلک به مې څه وپېژني؟ په لاره کې ښې ډېرې تلاشي وې، کوم ځای کې چې به تلاشي وه د شیرین اغا داما ځوی اجمل به ځان داسې ناروغ که چې عسکرو به ورته دستي اجازه ورکړه، چې لږ به ترې لرې شول نور به یې له خندا زاره راوچوله، داسې تمثیل یې کاوه چې حیران ورته پاتې وم، دده له ناروغۍ سره به زمور هغه بل ملگری شامحمد داسې نارې جوړې کړې لکه یوه بوره ښځه چې په خپل زوی ویر کوي؛ زما سترپا او بې خوبي ډېره وه، دوی ټول د لږې شېبې لپاره غلي شول او زما سترګې سره ورغلې وې، چې سترګې مې لوڅې کړې د لغمان په سرخکانو کې مو د جلال اباد په لوري د مو تر څراغونه بلبلدل، ورورسته سیت ته مې چې وکتل، نورعلي ویده شوی و، اجمل او شامحمد خپلو کې ټپې سره ویلې، دې کې اجمل یوه پلاستیکی وړه بشکه راواخیسته او طبله یې هم ورسره شروع کړه، د عسکرۍ په دروان کې به موږ هم دا کارونه ډېر کول، چې ما به کله کله پکې منګی واهه، خو اوس مې زړه مات و، پوی نه شو چې تر جلال اباد ښار پورې څه ډول ورسېدو، اوس نو د شپې ډولس بجې وې، خو شیرین اغا د مو تر وانی حوصله ډېره لرله، شیرین آغا پوهېده چې څنګه مزل وکړي او څه وخت ځان ورسوي، ځکه خو به یې کله کله زمونږ خبرو ته هیڅ پام نه و او خپله ډېر پوري به یې کوله، ځکه خو وختي راوړسېدو، د شپې تېرولو لپاره قصبې ته د تره کور ته مې لاړو.

===

سهار مې شیرین اغا ته په وچ زور پیسې ورکړې، هغوی په خپله مخه لاړل او زه په کور کې پاتې شوم، هماغه د شپې خبر شوم چې لونی، زامن مې، مور پلار او خور؛ ټول په هماغې شپه وژل شوي وو، تره مې دا هم وویل چې ښځه مې سوچه لیونۍ ده، ټوله شپه مې وژړل، ما به کله کله له ځان سره ویل، هغه کسان چې ځان مرګي کوي څومره بې عقله دي، پښتانه بې کلتوره دي چې جنګونه کوي خو اوس پوه شوم چې دا دهغوی کلتور دی، چې د ظلم پر وړاندې چوپ نه پاتې کېږي، خو نن زه تیار شوی وم چې دې سور مخو دله گانو ته ځانمرګی شم، تره ته مې وویل چې زه کلي ته ځم، خو هغه راته اجازه رانه کړه، هغه ویل چې ما امریکایي وژلی، خامخا به ما پسې کلي ته تلاشي

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگیال

راځي، د تره خبره راته پرځای ښکاره شوه، شل ورځې له کور نه ونه وتم، نژدې خپلوان مې جلال اباد ته راته راتلل، د کلي دهرې ورځې خبره راته رسېده، په یوې شتمه ورځ کلي ته له څلورو موټرو سره چې له ترونو، خوریونو او تره زامنو نه ډک وو لاړو، همدا چې کلي ته ورسېدو، ټول په گډه زما د کور خواته روان شو، خپلو خپلوانو راته یو ډول کتل، د کور په لېدو نور هم ودرېدیم او د غچ لمبې مې په زړه کې تاوې راتاوې شوې، تاسو کې به داسې درد چانه وي ځکلی؟ درد او غم هغه وخت له تحمل نه ووځي چې مور او پلار ته د ځوي مړې او اولاد ته د مور او پلار مړې پروت وي، خو زما ټوله چرگۍ مړه وه.

د کلا ورپې په بم الوځولې و، د خونو کړکۍ او دېوالونه داسې سوري سوري وو لکه سل کلنه وړانه کنډواله، په دوه خونو کې مې پلار، مور او خور سوځېدلې وو، خونې اوس هم تکی تورې وې. ژوند راته یو ډول بې مانا شى ښکاره شو، هېڅ شى خوند نه راکاوه، میرمن مې خسر پېښور ته د دوا لپاره بېولي وه، سخت نا کاراره وم. د تره په کور کې مې واپول او فاتحې شروع شوې، هره ورځ به ډله، ډله دوستان راتلل، بیا مو خیراتونه هم وکړل.

درې ورځې وروسته مې میرمن هم راغله، چې په لیدلو یې سخت پښیمانه شوم؛ ځکه زما په ذهن کې د هغې هغه پخوانی تصویر و، خو هیڅ مې هم د لاسه نه کېدل، زه یو بې وسه انسان وم.

لس دولس ورځې مې په کلي کې وتې وې چې یوه ورځ، له شېرزادو ولسوالۍ نه زما یو پخوانی ملگری خان لالا چې جهادي قومندان هم و دولسو مسلح کسانو سره کلي ته راغی، شپږ کسان یې له حجري نه شاوخوا پیرې ته ووتل او شپږ کسان یې له ماسره کېناستل، یو پکې مولوي غفورجان و، چې هغه مې هم پېژنده، همداسې هغه نور کسان یې هم معرفي کړل، له فاتحې وروسته یې رانه د تښتېدو په هکله پوښتنې شروع کړې، له لومړۍ ورځې مې ورته کیسه پیل کړه او تر پایه مې ورته ورسوله، مولوي غفورجان خو داسې ژړل چې اوبسکې یې نه ودرېدې، ویل به یې دا ټوله دایمان او اسلام جذبه ده چې په مخ کې یې غرونه هم نه شي تم کېدای، هغو

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگیال

نورو به توبې ویستې او ښیرې به یې کولې، خان لالا راته وویل، چې دوی ټول له ماسره دي او که زه وغواړم نو دوی زما غچ او زما په شان د نورو بې گناه افغانانو غچ هم اخیستلی شي، هغه د تبلیغیانو خبره دعوت یې راکه او نور پاڅېدل، خان لالا په روانه کې خپلو نورو ملگرو ته وویل: توریالی یو واقعي مسلمان او یو واقعي توریالی دی، چې دومره لوی کار یې کړی، بس د الله امداد ورسره و، او بله یې دا چې توریالی یو تکړه، زړور او باتجربه نظامي افسردی تېر شوی، توریالی د خدای په مرسته ډېر څه مور او افغانانو ته کولی شي.

خان لالا خپله د تلیفون شمېره راکړه او ویې ویل که مونږ سره یو ځای کېدل غواړې، نو په دې شمېره بیا زنگ ووهه، خدای په امانی مو سره وکړه او د سپین غره خواته روان شول.

دا زموږ کلي ته د دوی لومړی راتگ نه و، هغوی به هروخت خپلو کورونو ته راتلل، ځکه هغوی هم افغانان دي، د همدې سیمې خلک دي کورونه، مور پلار لري، زموږ په کلي کې هر کور وسلې لري، هرځای ته چې ځي دا وسلې ورسره وي، ځکه دلته خلک په شخصي دښمنیو هم اخته دي، داسې لکه ازاد قبایل... یوه ورځ زموږ یو ملگری چې ژونالست و او په ښار کې لوی شوی و، دلته راغی، دا خلک، ټوپک، او وسله وال کسان د شخصي دښمنیو کیسې یې چې واورېدې حیران دريان و، څه وخت وروسته یې زموږ د کلي په پېښو کیسې لیکلې وې او په ځینو مجلو کې چاپ شوې وې، چې بیا زموږ کلیوالو هغه مجلې کلي ته وراړې او کلیوالو هم لوستلې وې. سره ددې چې ما هم په بگرام کې همداسې فکر کړی و، لکه خان لالا چې راته وویل، زه په یو ډول خپل غچ اخیستلی شم چې له دوی سره یو ځای شم، کنه یو کس به یې څنگه له ټولې امریکا سره ووهي.

خو کله یې چې دعوت راکه یو ډول زړه نازړه وم، دا وسله وال به راته یو ډول نا منظمه خلک ښکارېدل او لکه څنگه چې زه یو تورن وم نو د سپلین زموږ لومړی شرط دی.

خو کله مې چې ځان سره فکر وکړ، چې زه به په څه شي و ډار شم، په پلارکه په اولادونو، هغه خو یو هم نه دی پاتې، له شرمه خلکو ته نه شم کتلی

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

اوځنگه به وگورم هرڅوک به وايي چې ددغه سړي بڼځه امريکايانو بېولي وه او بېرته يې ليوڼۍ راوسته، دې سوچونو سم لېونی کړم، خولا وروستۍ پرېکړه مې نه وه کړې.

شپې ته مې خور ميلمه کړې وم چې کور يې زمونږ له کلي نه يو څه لرې و، د شپې په ډوډۍ ناست و چې د تره ځوی مې سردار راته زنگ وواهه، ويل يې چې د امنيت کسان راغلي او ستا پوښتنه کوي، چا ورته ويلې دي چې ته موږ کره يې، زمونږ ټول کور يې تالاشي کړ، دا يې هم وويل چې که ستا په هکله ورته هرچا مالومات ورکړل انعام هم لري، له دې خبرې سره دا ارته دُنيا راباندې د مېرې له سترگې تنگه شوه، نه مې غوښتل چې بيا ددې کافرو په لاس ورشم، مشرې خوراو خورزو مې چيغې او نارې شروع کړې، اوښی مې هم وارخطا ښکارېده، هغوی ته مې ډاډ ورکه چې دلته نه شي راتللی، خور مې نه منله، دې کې مې د تره زامن له ټوپکو سره زما خواته راغلل، پرېکړه مو وکړه چې هرڅوک راغلل بس تر مرگه به ورسره جنگ کوو، تر سبا مو په وار پيري وکړې، خو څوک مالوم نه شو.

سبا سهار مې تره راته زنگ وواهه، چې د امنيت کسانو شپه همدلته تېره کړې، اوس يې بيا دوه موږه راغلل. هغوی خبر شوي چې ته کلي ته راغلی يې، پوه شوم چې نور مې په کلي او ان په افغانستان کې ژوندگران دی، تليفون مې له جيب نه راووسته او خان لالا ته مې زنگ وواهه، ټوله کيسه مې ورته وکړه، خان لالا ويل که محاصره يې کسان درلېږم، ما ورته وويل چې زه له کلي نه لرې پټ يم، ځای مې ورته وښود، د شپې يوولس بجې وې چې خان لالا له شاوخوا پنځو سو مسلح، کسانو سره راغی، هيڅ باور مې نه کېده چې دوی دې دومره ژر راورسېږي.

حجره کې يوه شېبه کېناستو، خان لالا غوښتل چې د امنيت کسانو پسې کلي ته لاړ شي خو ما ورته وويل چې ترونو ته مې ستونزه جوړه نه کړي، چانته او يو مخصوص دوربين داره ټوپک يې هم له ځانه سره ماته راوړی و، چانته مې و ترله ټوپک مې په اوږه کړ او ټول سره روان شولو.

===

سره له دې چې ډېره موده مې په کلي کې ژوند تېر کړی و، خو دا مې اول ځل و، چې سپين غره ته لاړم، هغه دعسکری د تمريناتو په دوران کې چې غره ته ختلی وم، له هغه وروسته مې دا لومړی ځل و، ژر، ژر سترې کېدم او په ښکته کېدو کې مې پښې رېږدېدلې، خان لالا به راپورې خندل، په ډېرو ستونزو د سلطان په نامه سمخې پورې لاړم، هر کلي ته مو د غره له هر کنج نه يو، يو زلمی وسله وال لکه پېری راپيدا کېده، يو نيم به له لرې سلام وکړ او بېرته به ورک شو، له هر کس سره به غټ دوربين، چانته، بمونه، برچې، يانې داسې وسلې ورسره وې چې ما لانه وې ليدلې، ډېرې پرمخ تللې وسلې وې. د سمخې خوله به شاوخوا دوه متره مربع وه، خو کله چې وردننه شوو، پراخه د اوسېدو او په عين حال کې د پټېدو ځای و، تقريباً شپېته اويا کسان پکې نه ښکارېدو، خان لالا ويل چې د سمخې تر يايه څوک نه دي تللي، غار کې ډول، ډول درنې او سپکې وسلې او چاودېدونکي مهمات پراته وو، له سمخې د باندې (تريالونو) لاندې (۱۵) ډول، ډول موټر سايکلونه چې په ځينو يې يو ډول ماشين داري هم لگول شوي وې ودرول شوي وو، موټر سايکلونو نه يې يواځې د عملاياتو په وخت کې کار اخيسته، هغه هم د خان لالا په اجازه.

خان لال به په يو ډول ځانگړې مخابرې له خپلو مشرانو سره تماس نيولو، خان لالا د سبحان الله په نامه يو کس خاص د راډيو د اورېدو لپاره گمارلی و، هغه د مهمو خبرونو، ياداشت له ځانه سره په کتابچې کې ليکل، له همدې سمخې نه مو په ننگرهار او لوگر د څو برېدونو پلانونه سره جوړ کړل، خان لالا زما له پلان جوړولو نه ډېر خوشاله ښکارېده، ځکه چې د دوی پلان به پنځوس فيصده کامياب او پنځوس ناکام او تلفات به خامخا ورسره وو، خوزما پلان په داسې ډول و چې (۹۰) فيصده کامياب او پرته له تلفاتو نه تر سره کېده، د لوگر ولايت په يو چارواکي پسې مو درې ځله هلکان واستول، خو بېرته به تش تور راغلل، بلاخره درې تکړه هلکان مې له ځانه سره واخيستل خان لالا دُعا راکړه ځکه چې دا هغه د امرکايانو خبره زما لومړی (مشن) و زما لويه ستونزه دا وه چې زه په سيمو کې ښه بلد نه وم، د شپې دوه بجې مو حرکت وکړ او سبا سهار مې سړی لاس تړلی راوست.

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

شاوخوايوه مياشت مې په دې سمخې کې تېره کړه، له څو برياليتوبونو نه وروسته خان لالا راته وويل چې مرکز ته ورځو، لږکارمې دی، مشران وايي چې توريالی هم درسره راوله، له دې سره سخت خوشاله شوم، په جامو کې نه ځايېدم.

سبا سهار ما، خان لالا او زلمي چې موږ به ورته چيریک ويلو، تش لاس مو (گرمې) ايجنسۍ ته حرکت وکړ، څو چې گرمې ته رسېدو، څو ځايه په سمه او په غره کې مو له خپلو وسله والو ملگرو سره دمه کوله او خان لالا به ورسره څه پتېې خبرې کولې، يوه شپه مو په لاره تېره کړه په درېيمه ورځ گرمې ايجنسۍ ته ورسېدو، دا هغه سيمې وې چې ما په لومړي ځل وليدې، خان لالا نه مې د ملا محمد عمر مجاهد په هکله پوښتنه وکړه، چې هغه چېرته دی؟ خان لالا وويل چې ملا محمد عمر، حکمتيار، اسامه او ملگري يې لا چاته مالوم نه دي او که چاته مالوم هم وي ځای يې نه نښي، ان که څوک يې مې هم کړي.

گرمه داسې ځای دی چې اب او هوا يې گټ مټ زموږ دکلي په څېر ده، خوشاوخوا غرونه يې دگورگورو او مزرې په ونو پټ دي ښکلې درې او د مرکيخيلو په څېر روڼ رود په کې بهېږي چې خلک يې کلک پښتانه مسلمانان دي، ټوپک ددې ځای د ترانو سينگار دی، هلک چې زلمی شي بيا يې ټوپک په غاړه وي، په جوماتونو کې ديني سبق ويل کېږي او ديني مدرسې هم پکې ډېرې زياتې دي.

يوې لويې کلا ته ورننوټو، چې شاوخوا شل خونې به پکې وې، په انگړ کې کټونو باندي، لس دولس کسان ناست وو چې زموږ په ليدو ټول راپورته شول، سترې مشې مو سره وکړه، کټونو کې يې ځای راکړ، بيا خان لالا له ټولو سره معرفي کړم، داسې لکه دوی مې چې ښه پېژني.

د خان لالا په وينا جبار مولوي صيب ناستو کسانو ته مخ واړو.

-ملگرو توريالی يو باتور او چې کوم دی ډېر زړور او چابک زلمی دی، چې په کمه موده کې يې خپله زړورتيا موږ ته ښکاره کړه، الله دې ورته معافي وکړي د ډاکټر نجيب په وخت کې نظامی صاحب منصب و.

دې کې يې خان لالا خبره پرې کړه.

- توريالی يو غازي دی، يو اتل دی، په همدې نېژدې ورځو کې له بگرام نه تښتېدلی او دوه کافران يې مردار کړي دي.

دې سره ناستو کسانو په لوړ غږد الله اکبر نارې پورته کړې، پسې يو کس چې سپين دسمال يې له سر نه تاو کړی و، په خبرو پيل وکړ، له خبرو يې پوه شوم چې عرب دی، خو ډېره ښه پېښورۍ پښتو يې ويله.

-داسې زلمو ته خو دغه تحريک اشد ضرورت لري، اوس به د خپلو مجاهدينو ورونو سره نور هم وروزل شي او په خپل جهاد کې به لا کامياب شي، زه يقين لرم چې دی به ډېر نور کارونه هم وکړي.

خو خان لالا يې په ځواب کې وويل، چې اوس خو دلته يو بيا په سره گورو، نور د ماسپښين لمانځه ته پاڅېدو.

===

شپه مو همدلته تېره کړه، په سبا يې خان لالا ما ته لس زره کالدارې راکړې او خپله چېرته لاړ، زه يې منصورته وسپارلم، ټوپکې مو په اوږه کړې او ښار خواته روان شولو، دارتيا وړ شيان مې واخيستل غرمه مو په هوټل کې ښه مزه داره کړايي وخوړه، منصور سره مې گپ شپ ولگاوه، بېرته مرکز ته راغلو، مازديگرزه خان لالا، جبار مولوي صيب او دوه درې نور ملگري لږ لري يو بل کلي ته لاړو، نور له ډېرو پوښتنو نه شرمېدم، ځکه هر څه ماته نوي وو، دا څه دي؟ اودا کوم ځای دی؟... ما وې اخير به بلد شم اوس خو مې همدا ځای دی، تقريباً نيم ساعت مو په پښو مزل کړی و، چې يوې لويې کلا ته ورسېدو، له کلا نه د خټو دېوال تاو شوی و، کلا ته چې ورننوټو، گورم تقريباً د سلو کسانو په شاوخوا کې تنکي، تنکي زلميان په نظامي تمرينونو لگيا دي، موږ د هغو کټونو خواته لاړو چې دوه د پاخه عمر کسان، غټې غټې لونگۍ يې تړلې وې، په غاړه يې سترې مشې وکړه او ټول په کټونو کې کېناستو؛ همدا چې د شيدو چای مو وڅښه، منصور په غوږ کې راته وويل: راځه چې لږ ځانونه گرم کو! ډېر وخت به تا هم تمرين نه وي کړی.

زما له پخوا نه ورته زړه تخنېده، خو عمر مې دا تقاضا نه کوله چې زه دې لکه ځلميان منډې ووهم او ټوپونه واچوم خو زړه مې صبر نه شو، خان لالا ته مې وويل چې زه غواړم، لږ تمرين وکړم، خان لالاراته وويل چې د همدې

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگیال

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگیال

لپاره مې دلته راوستی یې، زه او منصور بلې خونې ته لاړو جامې مو بدلې کړې او د تمرین مېدان ته راووتو، زموږ او ددوی تمرینونو سره ډېر فرق درلود، دوی موږ ته د موټر سایکل ځغلول، له موټر سایکل نه د بریدونو چلونه، اختطاف او نور تکتیکونه رازده کول، چې ما په ډېره کمه موده کې هرڅه ډېر ښه زده کړل، خان لالا ویل چې ته به دلته دې هلکانو ته نظامي درس هم ورکوي، خولکه چې چا ورته اجازه نه وه ورکړې، دوه میاشتې دلته پاتې شو او دغه دوه میاشتې مې هره ورځ تمرین کاوه، داسې خلک مې په دې قبایلو کې ولیدل چې حیران ورته پاتې وم، په رښتیا چې ازاد قبایل دي، د چیچین خلک، ایرانیان، عربان، غریبان، پښتانه، تاجک، پنجایان هر ډول خلک مې هلته ولیدل، په دې قبایلو کې څوک وسلې ته لایسنس نه جوړوي، په همدې سیمه کې وسلې هم جوړېږي چې دره وال ټوپک ورته وایي، خود افغانستان د دولت له دغو وسله والو مخالفینو سره به ځینې وخت داسې وسلې هم تر سترگو کېدې چې د نوي او پرمختللي ټکنالوجی حیرانوونکې وسلې وې، خو په عام حالت کې به موږ د وسلې د کمښت سره مخ و، خو لکه مخکې چې مې وویل دلته وسله هم جوړېږي نو باروت زیات و چې زموږ انجنیرانو آن دیگ بخار بمونه هم جوړول.

پخوا به مې له خلکو نه اورېدل چې طالبان خلک په تبلیغ باندې ځان مرگو بریدونو ته آماده کوي، داسمه وه خو کله به چې امریکایانو ملکي خلک ووژل او دا خبر به په طالبانو کې خور شو، ان ښځې به ځان مرگو بریدونو ته آماده کېدې، پرته له دې چې څوک ورته ووايي.

د ځانمرگو بریدونو لپاره ډېر ځوانان آماده وو، چې هلته به موږ ورسره خبرې کولې، هغوی به د ځانمرگي برید لپاره آماده وو، خو په څېره یې د خپگان ښې نه ښکارېدې، مازدیگر به چکر ته تلو، چې په دې ځانمرگو کې د هر عمر او او نژاد خلک موجود و ډلې، ډلې ځوانان به تیار شول نومونه به یې ولیکل بیا به افغانستان ته د جهاد لپاره را تلل. هغوی به ویل که کله د کوم کس په ناموس، هېواد او دین تېری کېږي چې وس یې ورسره برابر نه وي نو ځان مرگی ښه او روا کار دی، دوی به ویل چې دا هرڅه په افغانستان کې شته او شوي.

یوه شپه خان لالا په یوې ورقې کې په پاکستان کې د افغانستان د یو چارواکي د تښتولو پلان جوړ شوی ماته راکه، زما نظر یې پکې غوښته، دوی د دې پلان د عملي کولو مشر هم زه ټاکلی وم؛ په دې ځای کې نو اوس له مونږ سره د مبارزې لویه حوصله ملگري وه، اوس مونږ باور درلود چې دښمن به خامخا په گوندو کوو، پلان داسې و چې موږ درې کسان به حیات اباد ته ځو او هلته به د افغانستان هغه چارواکي چې د حیات اباد په یوه بنگله کې اوسېږي تښتوو؛ خان لالا ته مې ویل چې بیخي ښه پلان دی.

په سهار زه، منصور او سردار باجوړي ځانونه سره را جوړ کړل، سپینې جامې، او تور واسکتونه مو واغوستل او تش لاس روان شو، یو ډول وېره او تشویش را سره و، داسې نه چې زه ډارېدم؛ هو! ډارېدم خو په دې چې پلان ناکام نه شي چې هم به خان لالا او هم به زه خام شم، په پېښور کې زموږ لپاره یو کور ښودل شوی و، په دې کور کې مېشتو ملگرو درې تمانچې یو کلاشینکوف، د پولیسو جامې، موټر راکړل شول، د پولیسو جامې مو واغوستې او تمانچې مو په قاشونو کې و منډلې، حیات اباد فیزون ته لاړو، منصور ته د هغه چارواکي کور ډېر ښه مالوم و او د هغه موټر یې هم پېژانده، د کوڅې په سر کې له خپل موټر سره ودرېدو، له موږ نه دوه سوه متره لرې د پولیسانو یوه پوسته هم وه، شاوخوا سیمه مې ښه له نظره تېره کړه، د تېښتې لار مو وټاکله او د ښاغلي په تمه ودرېدو، شل دقیقې به مو انتظار کړی و چې له کور نه موټر راووت یوکس باډیکارد هم ورسره ښکارېده او یو موټروان، همدا چې له کوڅې نه راووتل موټر مو د هغه د موټر مخ ته ودراره، پسې درېواړه له موټر نه ښکته شولو، باډیگار د له مخکې سیت نه راښکته شو، زه د دیپلومات خواته روان شوم، ما لاد موټر ورنه و خلاص کړی چې ډزې شوې، گورم چې موټروان او باډیگار په ځمکه پراته دي، په دوی مې چیغه کړه خو کار شوی و. نه مې غوښتل چې څوک مړه شي، سردار د دیپلومات موټر ته کېناست منصور خپل موټر ته او زه د دیپلومات تر څنگ کېناستم او تفانچه مې ورته بغل ته ونيوله، موږ چې حرکت وکړ گورم چې هاخوا نه درې پولیسان موږ خواته رامنډې وهي، غوښتل یې چې د موټر مخ ته ودرېږي چې دې کې مې ښښه ښکته کړه. پېښو

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

ته مې ورته درې ډزې وکړې، هغوی شاته شول او زموږ موټر تېر شو. دې کې د ډزو غبراغی پولیسانو هم هوا یې ډزې وکړې، خو موږ ترې لارو؛ نور نو چې له هغې ځایه راووتو، هرځای مو موټرو ته لاره خلاصه وه، توریښ او شاته یې د پولیسو موټر، خپل ځای ته ورسېدو، شپه مو همدلته تېره کړه، ما خان لالا سره تماس ونيو، ورته مې وویل چې سړی مو ژوندی نیولی څنگه یې کړو، هغه وویل چې نیم سات وروسته درته ځواب درکوم، نیم سات وروسته خان لالا زنگ وواکه هغه وویل چې ژوندی یې میرام شاته راوړی، په انگرې کې لس دولس ملگري نور هم وو، ټول سره راټول شولو او په دې مو بحث کاوه چې په څه ډول هغه دیپلومات تر میرام شاه پورې بوځو، چا یو څه چا بل څه وویل خو داسې خبره هیچا هم ونه کړه چې اسانه او بې خطرې وي او د ټولو په خوښه هم وي، په دې ورځ دا پرېکړه همدا سې پاتې شوه، ټوله شپه مې سوچونه وهل چې څه باید وکړو؟ نه پوهېږم چې دولس که یوه بجه به وه، چې یوه خبره مې په فکر کې وگرځېده، له خوشالی نه مې منصور او سردار له خوب نه راویښ کړل، هغوی مې چې له خپل پلان نه خبر کړل را سره یې ومنله، په سبا مې نجار راوغوښت او داسې تابوت مو پرې جوړ کړ چې په منځ کې دوه کسان ځای شي، خو د باندې نه ډېر غټ بنسکاره نه شي، تابوت باید لکه تونل گول وي او پاسه خوا یې لکه سم تابوت؛ دیپلومات مو بې هوښه کړه، تابوت کې مو واچاوه، بیا مو د هغه شاوخوا نښه ډېر مالوچ کېښودل، سردار مو هم بې هوښه کړه او د دیپلومات په سر مو لکه چې مړی په تابوت کې ایښودل کیږي ځملاو، د تابوت شاوخوا موله مالوچونه ډک کړل، کله چې تیار شو هغه نور ملگري چې راغلل له خندا راته شنه شول، فلنکوچ موټر مو راوغوښت، تابوت مو په جنگله بڼه کلک وټاړه، زه او منصور په سیت کې کېناستو او حرکت مو وکړ، د پېښور په ښار کې سخته تالاشي شروع وه، هر موټر به یې سم تالاشي کاو، کله چې زموږ د موټر وار راوړسېد، ما او منصور لکه ډېر نیردې څوک مو چې مړ شوی وي، تمثیل شروع کړ، پولیسانو د مړي سر لوڅ کړ له کتلو وروسته یې خپله خواشیني له موږ سره شریکه کړه او روان شول، هر ځل تالاشی سره به د منصور رنګ تگ ژېر شو، خو دا هم زموږ په گټه و، داسې به بنسکاره شوه چې ښه ډېر یې

ژرلي، که رښتیا ووايم زما په زړه کې د سردار اندېښنه وه چې هسې نه له ډېرې نښې نه څه پرې وشي، څو واړه مې د تابوت سر پورته کړ او د دواړو جاج مې واخېست؛ تر علیزیو پورې څو ځایه تالاشي شو، کله چې علیزیو نه واوښتو خان لالا ته مې زنگ وواکه، چې موږ نیژدې یو، هغه وویل چې کسان دې مخ ته درلېږم؛ همدا سې وشول لږ وړاندې چې لارو یوه ډاډ سن کسان مو هرکلي ته راغلي وو، تابوت مو له فلنکوچ نه ښکته کړه او ډاډ سن کې مو بار کړه، شل دقیقې وروسته مرکز ته ورسېدو، همدا چې دننه شولو گورم چې شاوخوا شپېته او یا کسان په انگرې کې دي، تر ټولو خان لالا لومړی زما خواته راغی غېږ کې یې کلک ونيولم، پسې نورو ښه گرمه سترې مشې وکړه، خو ځینې بیا حیران شول چې په تابوت کې څوک دی، هلکانو ته مې امر وکړ، چې ژر دواړه له تابوت نه وباسي، ما وویل چې په سردار څه چل ونه شي ځکه څلور پېنځه ساعته بې هوښه وه، خان لالا ډاکټر راوغوښت دواړو ته مو دوا دارو وکړل، ښه وو دواړه رک روغ شول، له دې عملیاتو سره دهر ملگري په خوله کې زما نوم و، سخت قدر مې پیدا کړ د انعام په توګه یې یو لک کلداری هم راکړې، چې بیا لس لس زره کلداری مې منصور او سردار ته هم ترې ورکړې.

===

کله چې مرکز ته راغلو یو ډول د خوښی فضا رامنځته شوې وه، ټوله ورځ به د مشرانو جلسې او غونډې روانې وې، ځکه چې افغان حکومت او امریکایانو د سعودي عربستان په منځګړیتوب موږ ته وړاندیز کړی و، چې هرڅه دخبرو له لارې حل کړو، زموږ څو مشران عربستان ته تللي وو، چې له افغان حکومت سره خبرې وکړي، خو پرته له کومې پایلې نه دا غونډې پای ته ورسېدې.

عجیبه خو دا وه چې کله کله به ډېرې تښتونې، چاودنې چې مونږ به نه وې کړې په مطبوعاتو کې په مونږ تپل کېدې، چې ټول به ورته له خندا شنه وو، بس مونږ نه اوس لاس پاک جوړ شوی و.

په همدې ورځو کې امریکایانو زموږ د کابل د عملیاتو مسئول په هوايي بمبارۍ کې شهید کړی و، په دې پېښه باندې ټول خواشیني وو، هغه ورځ

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگیال

خو سم د قیامت ورځ وه، چې کله یې مړی راوړ، خو په ښه بدرگه او عزت خاورو ته وسپارل شو.

له دې وروسته جلسې شروع شوې، چې د کابل د عملیاتو مسئول انتخاب کړي.

په دې ورځ زه او منصور پاس غره ته لاړو، موږ چې پکې اوسېدو دا ډېره ښکلې سیمه وه، شاوخوا لوړ تک شنه غرونه له خپرو او نښترو نه ډک وو، د دواړو غرونو ترمنځ لوی خوړ او د خوړ دواړو خواوو ته کلاگانې وې، زه او منصور تر ډېره په غره کې سره ناست وو، منصور ویل چې زه ډېر جدي یم، کله مې چې دخپل ژوند کیسه ورته وکړه، حیران پاتې و، یوڅه ډاډه یې راکه، ویل یې چې زموږ وار به هم راشي، موږ خو د مرگ لپاره پیدا شوي یو، زموږ د خبرو په منځ کې دخان لالا زنگ راغی، وې چې ژر راشه.

زه او منصور په بېړه له غره نه راښکته شولو، د غفورجان کلا ته لاړو، گورم چې بلا ډېر ملگري راټول شوي دي، زما په لیدو خان لالا او درې نور مشران چې ما لانه پېژندل، را پاڅېدل، سترې مشې مو سره وکړه، خان لالا سره معرفي کړو، په دې غونډه کې مې ډاکټر نور عالم ولید، او په همدې غونډه کې زه د کابل ولایت جنګي مسئول وټاکل شوم، ما هم دغه دنده ومنله او د ټولو پروړاندې مې ژمنه او قسم یاد کړ چې خپله دنده کې به صادق واوسم.

په سبا یې ډاکټر نور عالم زه او خان لالا وغوښتلو، چې خان لالا ماته په کابل کې د ملگرو او هغو کسانو، چې په دولت کې وظيفې لري او موږ ته کار کوي ادرسونه او شمېرې راکړي او هم د نورو عملیاتو په هکله وغږېدو، خو ورځې وروسته زه او خان لالا له دولسو نورو ملگرو سره له گرمې ایجنسۍ نه مخ په خوست روان شو، په لاره کې خان لالا راته د هغو کسانو ادرسونه او تلفون شمېرې راکړې چې له دولت سره یې کار کاو، یانې دا هغه کسان وو چې په ډول، ډول پوستونو کې یې کار کاو، له رئیسانو رانیولې ان تر والیانو او وزیرانو پورې له موږ سره په تماس کې وو.

څه به مو سره خوږوم، په ډېره لږه موده کې مې د خپلو ملگرو په مرسته د کابل امنیت له سخت گواښ سره مخ کړ، د یوې میاشتې په برېدونو کې مو

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگیال

یواځې یو سل اولس امریکایي او د ناټو پوځیان ووژل، دا پېښې خو د هرې ورځې په خبرونو کې راتلې، خو زموږ اساسي هدف د خارجیانو وژلو وو، خو د افغانانو سرزوري تاسو ته مالومه ده، چې اوبه په پیچومي پورته کوي، هرځای کې به افغان پوځیان مخ مخ ته کېدل.

یوه ورځ ډاکټر صیب زه، خان لالا، د کندهار د عملیاتو مشر او د کاپیسا مشر میرام شاه ته وغوښتو او داسې خبر یې را باندې واوړ او چې ټولو یو ډول ټکان و خوږ، دا خبر د افغان ولسمشر د وژلو خبرو، چې باید د شور د اتمې په جشن کې ووژل شي.

بل سبا ما زدیگر خان لالا له یو بل زلمي سره زموږ خونې ته راغی، په خوشېبو کې یې پلان راته تشریح کړ او دایې هم وویل چې دا کار به جاوید ترسره کوي، ځکه چې دی ډېر ښه او مسلکي نشان زن دی.

د جاوید خبرې ته مې چې وکتل چندانې باتور راته ښکاره نه شو، لږ وروسته مې خان لالا ته وویل

- خان لالا!

- ام

- لکه چې زموږ پلان ناکامه شي.

دې سره خان لالا له خندا شین شو او ویې ویل: نه سړی ښه مسلکي دی.

- فوجي دی؟

- نه یم خبر.

- ما ته فوجي ښکاري.

خان لالا د نه پوهېدو په مانا خپل سر و خوځاوه.

څه به موکړي وای، دا فیصله نه ردېده، جاوید مو له ځان سره واخیست او ټول بېرته افغانستان ته روان شوو، سخت قهر مې راغلی و، چې ولې یې دا مسئولیت ماته ونه سپاره، خو ما باید د مشرانو خبره منلې وای.

کله چې کابل ته ورسېدو، په سراجي کې مې د یوه زاړه تعمیر په څلورم منزل کې دوه اطاقه په کرایه کړل، چې د جشن سیمه ترې ډېر ښه ښکارېد، یو څه د ماشومانو د لوبو پلاستیکی سامانونه مې په لویو بوجیو کې ځای په

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

ځای کرل؛ دلته زما ټول ملگري نابلد و خو زه يې مشر او راهنما وم، ماته دکابل کوڅه، کوڅه مالومه وه.

د مارکيټ له منشي سره مې خبره خلاصه کړه هغه ته مې دخپل کاروبار به اړه ډاډ ورکړ، داسې مو ښودله چې موږ تجاران يو او دا خونې مو د گودام په ډول نيولي دي، ورپسې مې يو زور کور د عيدگاه جومات شا ته په کرايه کړ، چې وسلې مو ورته د کور په سامانونو کې راوړې او د سراجي اطاقونو ته مو د لوبو د سامانونو په غټيو بوجيو کې وروړې، يوه پيکا، يو دوربين داره ټوپک، دوه کلاشينکوف او دوه تفانچې مو راوړې، کله مو چې د اړتيا هر څه برابرکړل، نور بې غمه په خپلو نورو کارونو پسې لاړو، درې ورځې چې جشن ته پاتې شوې، جاويد مې له درې کسانو سره سراجي او څلور کسان مو د عيدگاه شاته کور ته واستول، په سراجي کې زه او د عيدگاه څنگ کور ته د قندهار مشر لاره، خپلو ځايونو ته ځکه مخکې لاړو چې دا ځايونه بيا بنديدل، شاوخوا يوه مياشت وړاندې دا ځايونه د افغان عسکرو له خوا محاصره شوي وو، د جشن په سهار مو ځانونه آماده کړل، همداچې ولسمشر ستيج ته راغی، گوشکي خو مو تيارې په غوږونو کې وې، ټولته مې د تيارسۍ امر ورکړ، خو په ټولو کې جاويد ډېر وارخطا ښکارېده، څو واره مې ورته وويل: جاويده ناروغ خوبه نه يې؟

خو هغه به ويل: نه جي، هسې دکابل موسم راباندې ښه نه لگي.

موږ لا په همدې خبرو لگيا و، چې د ولسمشر غږ پورته شو، د وربين کې مې چې وکتل ښه صفا ښکارېده، افضل ته مې وويل چې له موږ نه مخکې څوک ډزونه کې او نه څوگ په عامو خلکو ډزې وکړي، جاويد خپل دوربين داره ټوپک د کړکۍ په لاندیني چوکات کېښود (جري جوگ) يې ښه سره برابرکړل؛ ما په دوربين کې ورته کورديناټ ورکول چې دې کې د نورو ملگرو دخنډاغ پورته شو، دوربين مې له سترگو لرې کړ، گورم چې د جاويد لاسونه رپرېدي، جاويد ته مې وويل: جاويد جي! آماده يې؟

جاويد په رپرېدلي غږ وويل: تياريم جي!

ما هم دوربين راواخيست، چې ومې کتل ولسمشر لکه ښه ولاړدی او خبرې کوي، په ټولو مې غږ وکړ: آماده يئ؟

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

د ټولو ځواب مې واوږد، ټول تياروو، يواځې د جاويد جي، غږ مې وانه وږېد. زه دخپلې پوښتنې ځواب ته غلی وم چې جاويد په کرايه وويل:

تياريم جي!

ما وروکتل هغه سترگه د ټوپک په دوربين ايښې وه! سمدستي مې وويل: آماده! يو... دوه... درې.

دې سره ډز شو، پوی نه شوم چې مرمۍ په کوم ځای ولگېده، خو له ولسمشر نه لرې کوم ځای لگېدلی و، چې يو دم گډوډي شوه، افضل سره په تماس کې وم په هغه مې غږ وکړ: افضله خطا شو.

دې سره افضل په کنځلو شروع وکړه، دلته جاويد دوربين داره ټوپک لرې کړ او پيکا يې راپورته کړه په پيکا يې د جشن په لور يوه زربه خوشې کړه، هلته افضل په قارشو، وې چې اوس مو نيسي يو څه خو بايد وکړو، کله مې افضل ته ويل چې، ډزې مه کوه چې عام خلک دي، او کله به مې جاويد ته مخ ورواړاوه، خو کار گډوډي شو، جاويد ته مې وکتل، د هماغې پيکا سره چې په لاس کې يې نيولې وه ناست و، د جاويد سر ته مې توفانچه ونيوله، له ډز سره يې ماغزه بادشول.

افضل راباندې غږ وکړ، چې زمونږ ځای ته راننوتل، هغوی ته مې ويل چې ځانونه وباسئ، ملگرو ته مې ويل چې وسلې همدلته خټاکئ، يوه تفانچه مې له ځان سره راواخيسته، د لوبو د سامان بوجۍ مې په اوږه کړه، ځانونه مو سرک ته ورسول، په سرک د پخوا په څېر ډېره گڼه گڼه نه وه، موټر خو له سره ليدل کېدل، يو نيم کس چې د سرک تر غاړې ناست و يو څه اوتر ښکارېدل ځينو پو ليسانو او عامو خلکو په سرک منډې رامنډې وهلې، ملگرو ته مې ويل خواره شئ، هغوی نه خو خبرنه شوم چې کومه خوالاړل، زه د سراجي په کوڅې (لاهوری) دروازي ته ووتم، خو دلته بيا پوليسان اوترنه ښکارېدل، څو ځايه پوليسانو ورتلم او دشان بوج يې راته څو ځايه ښه تا لاشي کړو څو خدای پاک رانده کړي وو، زه يې له سره تالاشي نه کړم، څو ځايه مې زړه و چې تفانچه چېرته وغورځوم خو زړه مې ونه شو، کله چې شاه شهيد ته ورسېدم، پوه شوم چې دلته په امن کې يم په کلاره مې ځان دکارته نو سيا سنگ ته ورساوه، کوم ځای کې چې مو وعده کړې وه.

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

دلته هم ټولې لارې کوڅې بندې وې، سرکونه تش توروو، خو عام خلک بیا د سرک تر غاړې یو څه ډېر تر سترگو کېدل، هلته خلک نه پوهېدل چې څه خبره ده، ان هغه عسکر چې د امنیت لپاره په لارو کوڅو کې ودرېدلي وو، له پېښې نه خبر نه وو.

د سیاستګو زموږ ډېر پخوانی مرکز و، چې دلته به مو د برید لپاره تیاری نیوه.

په دې ورځ مې فکر سخت خراب و، خان لالا ته مې زنگ وواکه ورته مې وویل چې ستاسو تورزن خو هرڅه خراب کړل، هلته هغه په ځمکه، ځمکه لگېده چې ولې؟ سره له دې چې موږ ټولو په تېره ما د خان لالا ډېر احترام کاوه؛ خو دا ځل زه ورته په قهر شوم، ټیلیفون مې له ډېره قهره په ځمکه وویشت.

لږه شېبه ورورسته یواځې زما هغه ملګری چې موږ سره په سراجي کې و، کورته رادننه شو، ډېر وخت د نورو ملګرو په تمه وو، خو په راډیو کې یې ویل چې ټول بې وژلي، کله مې چې تمه وشلېده، زه او میراغا بېرته لوګر او بیا سپین غریانې خپل زوږ مرکز ته لاړو.

===

عجیبه وه کله، کله چې به مې له ځانه سره فکر کاوه، ټول ژوند مې له پېښو ډک شوی و، ځکه چې موږ په خپله پېښې رامنځته کولې.

له یوې خوا ډېر سخت ژمی تېر شوی و، زموږ د تګ راتګ ډېرې لارې د واورې له امله بندې شوې وې، خوبیا هم یو نیم ځای به مو بریدونه کول، له بلې خوا امریکایي بې پیلوټه الوتکو زموږ کار خراب کړ، په هرې بمبارۍ کې یې زموږ لس شل کسان وژل، له بلې خوا پاکستان هم په موږ جنګونه شروع کړل، چې دې جنګ هم موږ ته ډېر زیان وراړو، څه موده زموږ او د افغان دولت تر منځ د روغې جوړې خبرې روانې وې، هغه هم غلې شوې، د دې لپاره چې موږ یو ځل بیا خپل ځواک او په هر ځای کې خپل موجودیت د

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

افغانستان دولت او نړیوالې ټولنې ته ورنښکاره کړو، د مشرانو لخوا موږ ته د یو نوي برید پلان راکړل شو، داسې نه چې مشرانو له ما سره مشورې کولې، دا خبرې ما له خان لالا او مولوي جبار نه اورېدلې ما سره هم دومره سیاسي درک شته، هسې خو هر افغان په سیاسي بې ځایه بحثونو کې مېړنی دی، خو زه بیا له پېښو او مرکز سره نږدې پاتې شوی وم.

دا چې په همدې ورځ نور بریدونه چا کول او څوک یې مشرو نه وم خبر، خو ما ته یې په عدلې وزارت د برید مشري راکړه، دا پلان د هند په هغه هوټل د برید تقلید و، خان لالا وویل چې له تاسره باید څلور کسان د عدلې په وزارت برید وکړي، عام وګړي و نه وژنئ خو که وزیر یا معین په لاس درغی ژوندی بې مه پرېدئ.

په سبا مې خپل ګروپ تیار کړ، د برید ورځ او ساعت مالوم شول، چې په همدې ورځ او ساعت به یواځې په کابل کې څو ځایه بریدونه تر سره کېږي.

زه څه له مور نه قاتل نه وم زېږېدلی، زه همدې دولت قاتل کړم، له هېڅ شي مې وېره نه کېده، ما به ویل، زه چې په دې ارته نړۍ کې یواځې يم، زه چې د خوښۍ او مستۍ په نړۍ کې خپه يم ټول خلک دې خپه وي، ټول خلک باید وژاري، دوی دې ځاندي اوزه دې ژاړم ولې؟ عجیب وخت راغلی و، کله چې روسان زموږ هېواد ته راغلل، نو عام او خاص، ښځه او نر ټولو د جهاد اعلان وکړ، د روسانو دې کور ودان وي، له کلي نه به ټول نارینه گان غرونو ته لاړل ښځې او ماشومان به په کورونو کې یواځې پاتې شول، خو هېڅ داسې پېښه به پیدا نه کړئ، چې روسانو دې کومه ښځه بې عزته کړي وي، او یا یې له ځانه سره بندي ساتلې وي، خو دوی نه هلک پرېږدي، نه ښځه او نه هم واړه، دا لا څه کوئ، زموږ خپل افغان پولیسان چې کوم کلي ته لاړ شي چې څه یې زړه غواړي هغه کوي او زموږ هغه جهادي مشران بیا له امریکایانو او د نورې دنیا پوځونو او مشرانو سره په یوه دسترخوان کیني، آیا داسې څوک شته چې ماته ووايي، ولې دوی له روسانو سره جهاد کاوه او له دوی سره یې نه کوي؟ خیر رابه شم اصلي کیسې ته.

تاسو به وایئ چې په څه ډول موږ د کابل ښار ته راتلو ایا چا نه تالاشي کولو؟ هغه دولت کې چې رشوت عام وي او کومه گناه هم ونه گڼل شي په

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگیال

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگیال

هغه دولت کې هر څه کېدونکي دي او بل دلته خو يو چارواکی د بل دښمن وه، يو بل ته غله دي، لنډه دا چې د دولت په بې کفایتي، او د ظرفیت په نشتوالي خو ټوله نړۍ خبره ده، چې علت يې زما په فکر د لياقت پر ځای د بې ځايه مصلحت نه کار اخستل و.

په کابل کې پلار په ځوی او ځوی په پلار باور نه شي کولی، د هر چا چې وس ورسېږي د نوک پر ځای سوک منډي، د مالوماتو لپاره يوه ورځ په يوې ټکسي موټر کې سپاره شئ بيا وگورئ چې ايا تاسو څوک تلاشي کوي، که تلاشي مو هم کړي زرافغانۍ ورکړئ لار هم درته نسي، موږ سره خو نيمو دولتي چارواکو هم لاس درلود، لاس يې څه درلود زموږ خپل کسان وو.

په رڼا ورځ مې له خپلو کسانو سره له جلال اباد نه کابل ته حرکت وکړ، پلچرخي کې يې ښه تلاشي کړو هېڅ يې هم راسره پيدا نه کړل، موټر نه په درېيم مکروريانو کې د شينو زاده کلينک سره ښکته شولو، ټيکسي موټر راته تيار ولاړو، پکې سپاره شولو د ميدان هوايي په لاره يې د تيمنيو پينځم سړک کې يو کورته وردننه کړو، ډله، ډله يې په هره سيمه کې موږ ته ځايونه جوړ کړي وو، ځکه که يوه ډله ونيول شي نوبله خوبه پاتې وي، سهاروختي پاڅېدو، چای موندنه په مړه گېډه وڅښه، ځانونه مو مسلح کړل او په هماغه ټکسي کې سپاره شولو، زه له دې ويرې دم چې په لاره کې مو تلاشي نه کړي، تر فروشگاه پورې چاراته ونه ويل چې په مخ دې څو سترگې دي، دې ته وايي دولت!! د مخابراتو وزارت تر څنگ له ټکسي نه ښکته شولو څادرونه مو له ځان نه چاپېره کړي وو، ښه ډاډه روان ووس، همداجې د وزارت ورته نيزدې شولو، زما ملگري بصير وارخطا شو ماشينه يې په پيره دارانو وچلوله، همدې وخت کې وزارت ته وردننه شولو، ملگرو ته مې وويل چې ملکي خلک که هر چا ووژل زه به هغه کس خامخا وژنم، موږ به کوښښ کاوه چې وزير ووژنو، ملگرو مې زما خبره ومنله، نورپه وزارت کې سره تيت شولو، موږ لا د وزير شعبه لټوله چې دولتي عسکر اورسېدل، سختې چغې پغې شروع شوې، مامورينو ته مې غږ کړ چې موږ له تاسو سره کار نه لرو، خو له شعبو نه د باندې مه راوځئ، خو چا زموږ خبرې ته چپرته کتل بس گډوډي شروع شوه، څو عسکر وزارت ته دننه شول يوه شېبه مو له

هغوی سره جنگ وکړ، بصير سخت ځای کې ايسار و، دواړو خواوو نه محاصر، شوی و دالې نه د تېنتې لار هم نه وه، نور نه يم خبر چې بصير ځان وويشته او که عسکرو، تقريباً ډېر وخت مو ډزې سره وکړې، دې کې درې واړه ملگري يو ځای ته راټول شولو، او عسکر مو له وزارت نه ووستل مامې ملگرو ته وويل چې تاسو د بام له لارې ځانونه وباسئ زه ورته پاتې کېږم، خو هغوی راسره ونه منله، داود وويل چې ته او اجمل و تېنتې زه ورته پاتې کېږم، بلاخره همداسې مو وکړل، ځکه چې بله چاره نه وه او بله دا چې دوی کې يو هم په کابل ښار کې بلد نه و، زه او اجمل چې کله بام ته وختو گورم چې هيڅ لاره نشته، بېرته ښکته شولو، په منډه يوې شعبي ته ورننو گورم چې ټول د مېزونو شاته پراته دي، دوه کسان مې ترې راپورته کړل، هغوی فکر کاوه چې وژنو يې په کراره مې ورته وويل چې موږ له تاسو سره خپلې جامې بدلوو، خو هغوی نه منله، هغه يو ته مې د پښو په منځ کې په لغته ورکړ، بې اختياره يې چيغې کړې، او په منډه يې د شعبي په منځ کې راسره جامې بدلې کړې، ښې لوکسي دريشۍ وې، شعبي نه راووتو او شعبه مې له باندې نه پسې بنده کړه، داود ته مې ويل چې موږ ته لار صافه کړه، داود ښه وړاندې لار، موږ هم ورسره مرسته وکړه، همدې کې ما او اجمل دوهم پورته ښکته شولو، داود په درېيم پور کې پاتې شو، ټوپکې مو دزينې لاندې کېښودې د يوې شعبي ورمې خلاص کړ، مامورينو ته مې ويل راځي چې لاره صافه شوه، دې کې ټولو رامنډه کړه ما يوه ميرمن له لاسه ونيوله او اجمل يو بوډامامور، دومره بوډا هم نه و خوسخت وېرېدلې و، گورم چې دوهم منزل ته يې له دباندي خوانه دلرگيو زينه ايښې او مامورين ترې ښکته کوي. موږ هم همدې ځای ته ځانونه برابرول، د عسکرو په مرسته ټول ښکته شولو، خو ما بيا هم هغه ښځه کلکه نيولې وه سختې دعا گانې وکړې، خو ځينو ما مورينو يو ډول راکتل او يا به ما داسې احساس کاو، سړک نه هاخوا گورم چې ډلې ډلې ژورنالستان ولاړ دي چاسره غټې او چا سره وړې کامرې په لاسونو کې وې او عکاسي يې کوله، نور ما او اجمل يالله کړل.

کله چې خبر شوم نو سمه کودتا شوې وه، خود عامو خلکو په وژلو سخت خپه شوم، کله چې زما له ژوندي راوتو نه مشران خبر شول، بې شمېره تليفونونه راته راتلل، ډېر خو مې پکې نه پېژندل، خو خان لالا راته ويل چې د هر ملگري په خوله کې ستا نوم دی، خو زه به يو ډول د وجدان عذاب خورولم، ځکه په ما کې اوس هغه پخوانۍ عاطفه، رحم او احساس نه و پاتې، ځان راته قاتل بنسکارېده، کله به په خوب کې خلکو له گريوان نه نيولی وم، کله به په دوزخ کې وم، هغه شپه مې هېڅ کله نه هېرېږي، چې په خوب کې مې د قيامت ورځ وي، ټوله دنيا تپه تياره وي، زه په منډه قران شريف گورم چې آيا ټکي خويې نه دي الوتي، کله مې چې قران کريم وکوت گورم چې پانې يې ټکې سپينې دي، له خولې مې سخته چغه ووت، ورسره وېښ شوم پوره يو سات مې زړه ځای ته نه راته، خو کله به مې چې ماشومان، ميرمن، پلار، مور، خور راياد شول، زړه به مې غوښتل چې هم ځان او هم هغه کسان چې په دې مردار دولت کې کار کوي، ټول له څېرمه ووژنم، دا درد هغه څوک درک کولی شي چې انسان يې وژلی وي، ټول ژوند کې به ارامه ورځ او شپه ونه لري، ځکه موږ په خپل قران او دين ايمان لرو او زموږ په دين او قران کې وايي چې د يو کس بې گناه وژل د ټولو انسانانو وژل دي، خو بيا زموږ مشرانو ويل چې دې وخت او شرايطو کې که د کفارو تر څنگ څو بې گناه خلک هم ووژل شي پروا نه کوي، هغوی به شهيدان شي.

همدې ورځو کې مې مېرمن سترگو سترگو ته کېده، دا وخت ان کندهار ته عملياتو لپاره تللی وم، ځکه چېرته چې به تکنیکي عمليات ووزه يې ورته لېږلم، له عملياتو نه ورورسته خپل مرکز يانې سپين غره ته راغلم، شل کسان مې له ځانه سره واخيستل او د شپې يوولس بجې خپل کلي ته راوړسېدم، او بېني ته مې زنگ وواهه، ورته مې وويل چې د وره شاته ولاړ يم، هغه په منډه راغی او دروازه يې خلاصه کړه، څه ملگري مې په حجره کې کېښول او څه د باندې پيرې ته ودرېدل، زه د ننه کورته لاړم، ټولو سره مې سترې مشې وکړه، د مېرمن پوښتنه مې وکړه، د خوانې سترگې مې له اوښکو ډکې شوې، پسې خسر او ښو ټولو په ژړا شروع وکړه، ما داسې فکر وکړ چې گوندي مېرمن مې مړه شوې ده، دې کې مې خوانې له لاسه ونيولم

او خپلې خونې ته يې بوتلم، خونه کې لاتين لگېدلې و، گورم چې مېرمن مې په کت پورې تړل شوې، ويده ده، خوانې مې ويل چې ټوله ورځ خپل ماشومان غواړي، يو ډول حمله پرې راځي، هر ځای کې چې وي لويږي، مخ، ويښته شکوي، زړه مې غوښتل چې چغې ووهم خو د سترگو اوښکې مې پټې نه شوې کړای، بې اختياره اوښکې مې له سترگو روانې وې، د سلگو په اواز مې خسراو وښې له بلې خونې نه راغلل، خسر مې په غېږ کې ونيولم، نور مې طاقت ونه شو، له خولې مې داسې چغې ووتې چې مېرمن مې ورسره په وارخطايۍ ويښه شوه، غوښتل يې چې له ځايه پورته شي، خو نه شوه پورته کېدای، ځکه چې کلکه تړل شوې وه، د کت په بازو کېناستم، پرې مې خلاص کړه، ښه شېبه يې راته کتل ناڅاپه يې له گريوانه نه ونيولم. په چغو چغو يې خپل ماشومان غوښتل، خسر او خوانې مې کلکه کړې وه، د هغې له چغو ژړا او د ماشومانو له غوښتلو سره ټولو په ژړا شروع وکړه، همدې وخت کې بې هوښه شوه، نور مې حوصله ختمه شوې وه. په منډه له خونې ووتم، ښه شېبه مې وژړل، زړه مې يو څه سوړ شو، په رښتيا چې ژړا کله، کله انسان ته تسکين ورکوي او زړه ورسره سپکېږي، زه په دې تمه راغلی وم چې يو څو شپې دلته خپلې ميرمنې سره تېرې کړم، کېدای شي زما په ليدو يې حالات يو څه ښه شي، خو زما ليدلو يې زړه زخموڼه بېرته تازه کړل، چې زه يې هم ډېر خپه کړم، خود هغې حال مې چې وليد، د زغم وړ راته نه و، او بېني ته مې په قهر وويل چې تاخو به په تليفون کې ويل چې له پخوانه يو څه ښه شوې؟

هغه په عاجزۍ وويل: نو ما به درته څه ويلې واي.

خسر مې راته وويل چې نه په افغانستان کې ډاکټر پاتې او نه هم په پاکستان کې، نه مو کوم ډاکټر پرايښی او نه هم کوم زيارت، ډاکټران وايي چې دا په ژور خپگان اخته شوې ده.

- نو څه وخت پورې به داسې وي، ډاکټران وايي چې نه ښه کېږي؟

خوسر مې په نهيلې انداز وويل: ډاکټران وايي دا ناروغي يو څه وخت دوام کوي، خو که هندوستان ته يې بوځی نو ژر به ښه شي.

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

زه دلته په دې تمه راغلم چې اعصاب مې يو څه آرام شي، مېرمن مې وگورم، ښه شوې به وي، خبرې به ورسره وکړم او خپل غمونه به ورسره وژاړم، خو خبر نه وم چې دا ځای هم راته دوزخ کېږي، مېرمن مې په دې حال نه شوه ليدلې، هغې له مانه خپل ماشومان غوښتل، هغه ماشومان چې اوس يې هېڅوکي هم خاورې شوي وو.

اوس راسره د پيسو څه کمې نه و او نه مې د پيسو لپاره بېل او کلنگ واهه، اوس مې د سر په بيه گټلې ځکه خو ډېرې وې، ما له ځان سره پينځه لکه کلدارې د مېرمنې د دوا دارو لپاره راوړې وې، کله پيسې راسره ډېرې وې؛ خو په کرمې کې مې له يو ملگري سره امانت ايښې وې، حجرې ته لاړم ملگرو ته مې وويل چې زما پيسې پکار دي، نه پوهېږم چې پينځلس کسان وو او که شپاړس، څو تنه چې د باندې ولاړ وو هغوی ته مې څه ونه ويل ځکه چې دولس لکه له دوی سره برابرې شوې، دوه لکه مې بېرته ورکړې، لس مې ترې واخيستې، خسر ته مې ورکړې، ما وې که نورې پيسې دې پکار وې زنگ راته ووهه، خداى په امانې مو سره وکړه، مخ په غره روان شولو او هغه ځای نه کرمې ته لاړم.

ډېره موده په کرمې کې پاتې شوم، بيا څه وخت وروسته کوټې ته له څو نورو مشرانو سره لاړم شاوخوا دوه مياشتې هلته پاتې شولو، هغه ځای نه ميرام شاته لاړو، ميرام شا کې مو همدا اوله شپه وه چې امريکايي بې پيلوټه الوتکو زموږ په کلا بمونه وغورځول، په اول بم ټول راوښو شولو دوهم سره بيا نه يم خبر شوى.

دا چې په مورڅومره موده تېره شوې وه نه وم پوه، چې لږ لږ بيدار شوم، پوزې کې مې پيپ تېر شوى و، خلک مې ليدل چې ښکته پورته گرځي راگرځي خو خبرې يې راته سمې نه ښکارېدې، زړه مې غوښتل چې خبرې وکړم، هر څومره کوښښ مې چې وکړ ژبه مې نه چلېده، ټول وجود مې داسې و لکه زما چې نه وي، سترگې راباندې درنې وې، کله به په هوښ وم او کله به بې هوښه، ملگري به راته راتلل، خبرې به يې راسره کولې، ميوې يې راوړې، خو زه داسې وم لکه بت، ټول وجود کې مې يواځې سترگې زما په واک وې چې کله، کله به مې ملگرو ته پرې کتل، بس کله به هوښ او کله به هوښ

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

وخت تېرېده، يو وخت داسې هم راغى چې خبرې مې وکړې او کلاره په خپلو پښو وگرځېدم، خو دا هرڅه په کم وخت کې ونه شول، له ډېرې مودې وروسته پرته له لرگيو وگرځېدم، د ژوندي پاتې کېدو هيله مې نه وه، خو خداى پاک يې چې ونه غواړي هيڅ قدرت څوک نه شي وژلى، په هغه بمبارۍ کې يو زه او يو تن بل ژوندي پاتې وو، نور څلورويشت کسان دخان لالا په گډون ټول وژل شوي وو، خو زه داسې ټيپي شوى وم چې ان تريو کال پورې پخواني حال ته رانه غلم، ځکه پلى مزل مې نه شو کولى، له جگ ځای نه مې ټوپ نه شو اچولى، خو پخوا تر ټيپي کېدو داسې وم لکه پړانگ، که څه هم چې ډېره موده له نظامي دندې لرې پاتې شوى وم او عمر مې پوخ شوى و، خو په لږ وخت کې مې ځان بېرته جوړ کړه.

اوس چې مې ځان ته کتل ډېر وخت ته مې اړتيا درلوده، ځکه زموږ لويه ستونزه دا وه چې ټيپيان موروغتونو ته نه شو وړاى، ځکه د پاکستان حکومت څو واړه زموږ ناروغان له روغتون نه زندانونو ته بيولي وو.

زما د ناروغۍ په دوران کې د افغانستان د ولسمشرۍ انتخابات هم وشول، خو زموږ خبرې او روغه جوړه لانه وه شوې، دقيق مې ياد ته نه راځي چې زما د ناروغۍ به څومره موده کېده، خو کله چې زه د وروستيو ماعينانو لپاره کوټې ته لاړم، له نيکه مرغه معاينات مې ټول مثبت راووتل، هغه اندېښنې چې ما د ځان په هکله کولې ټولې غلطې وې، ما به وويل چې ښه پوخ عيبي شوم، ډاکټرانو راته وويل چې زه بايد ورزش وکړم، چې وجود مې وغوړېږي، ما هم ناراستي ونه کړه، په هماغه ورځ مې د (باډي بيلډنگ) په کلپ کې ځان داخل کړ، پوره دوه مياشتې مې په کوټه کې تېرې کړې، هلته هم زموږ بلا ډېر مرکزونه وو، چې په هر مرکز کې زما ډېر قدر کېده، په همدې شپو ورځو کې پوه شوم چې نوى ولسمشر نه غواړي چې له موږ سره روغه جوړه وکړي، زموږ مشران سخت په قهر وو، ځکه خو بې خپلو بريدونو ته زور ورکړى و او له بلې خوا زموږ مشرانو په داسې پلان باندې خبرې کولې چې افغان ولسمشر په يو ډول نه يو ډول له مخې لرې کړي، فيصله په دې وشوه چې ولسمشر بايد ووژل شي! ځکه، سره له دې چې موږ سره يې د خبرو مخالفت کاو، د افغانستان ټولو پښتنو ته يې د ترهگر په سترگه کتل،

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

چې په دې پښتنو کې رښتونی ترهگر هم لکه زما دوی جوړ کړی و، د هغې وخت سیاسي شننونکو به ویل چې دوی پخپله غواړي چې عکس العملونه راوپاروي او خپل دښمن غښتلی ونیسي، چې تر ډېره به سیمه کې پاتې شي او د رقیبو هېوادونو په منځ کې خپلې گټې خوندي کړي، ځینو پخوانیو ډلو، گوندونو او نورو بهرنیو هېوادونو هم لاسوهنې کولې، دوی چې زمونږ ټولو وژل غوښتل او په خپل کور کې یې له مونږ سره جگړه او په مونږ تېری کاوه، ددې حقیقت نه وو خبر چې دوی باید څومره انسانان ووژني، دوی چې څومره خلک وژل د دوی دښمنان لایاتېدل، په دومره تعداد کې خلک وژل خو د قتل عام په مانا راځي، دا ولسمشر هم د غریبانو لخوا راستول شوی او د دوی ایجنټ و، چې د همدوی د گټو لپاره یې کار کاوه، هغه ټول پښتانه القاعده او طالبان گڼل، د دولت دا ډول سلوک پخپله زمونږ لیکې مضبوطې کړې او د جنگسالارانو او وړانکارو نه جوړ دولت ورځ تر بلې بدنامېده؛ پخوا داسې پرېکړه شوې وه، چې په واک کې به زمونږ پوره ونډه وي او زمونږ څه نور شرطونه یې هم منلي وو، لکه د بهرنيانو د وتلو مهال وېش او داسې نور، خو دې ولسمشر هر څه له منځه یوړل.

په هر صورت، دا چې دوی څه ډول پرېکړې ته ورسېدل زه ترې خبر نه وم، بس د مشرانو پرېکړه زمونږ پرېکړه وه، زه او زمونږ درې مشران کرمې ایجنسۍ ته لاړو، ملگري مې په لیدو سخت خوشاله شول، میلستیاوې راته جوړې شوې، پسونه راته حلال شول، بانډارونه مو سره وکړل، خو زمونږ د خوښۍ شېبې به ډېرې لږې وې، هره ورځ به د یو یا هم ډېرو ملگرو د وژلو خواشینونکي خبرونه راتلل، زما چې څنگه نېرېدې خپلوان ووژل شول، همداسې مې یو یو نېرېدې ملگري هم له لاسه ورکړی دی، ما به هم هر مازدیگر تر ما بنامه له ځان سره لکه لېونی گوتې شمارلې، چې یو ډول روحي ستونزه یې راته پیدا کړې وه، په ډېره وړه خبره به هم ډېره غوسه راتله.

یوه ورځ زه او منصور چې تازه له هلمند نه راغلی و، زما د خوښې ځای په شنه غره کې سره ناست وو، چې ماته له مرکز نه زنگ راغی، په بیره کلي ته ښکته شولو، مرکز ته چې دننه شوم، دلاور راته وویل، چې د غونډې خونې ته لاړشم، کله چې خونې ته ننوتلم گورم، چې زمونږ لس دولس مشران سره

ناست دي او دکسانو نومونه لیکي، ډاکټر مولوي صیب راته وویل، چې موږ تا ته یوه له خطرې ډکه وظیفه در سپارو، پلان جوړ دی یو څه کسان یې هم انتخاب کړي وو، ویل یې چې نور کسان ته په خپله انتخاب کړه، ځکه له موږ نه تاته ښه مالوم دي چې څوک د کار سرې دی!! دا یې هم وویل، چې د اړتیا په وخت کې مناسب تغیرات په پلان کې راوستلی شم، ډاکټر مولوي صیب ویل چې زمونږ هدف د ولسمشر وژل دي، نور ته په خپله پوهېږې، خو چې څوک درنه ژوندی ونه نیسي او نه هم څوک سهوه او خطا وکړي، ویل یې چې د اړتیا وړ هر څه ته مو چې ضرورت وي، په ننگرهار کې تاسو ته آماده کېږي او هره شېبه له مرکز سره په تماس کې اوسئ، نور یې راته وویل چې ته څه او خپل گروپ جوړ کړه، دا پلان به تاسو سره یو راز وي، هیڅوک حق نه لري چې بل کس خبر کړي، که هغه هر څوک وي.

په همدې ورځ مې خپل پښځه کسيزه گروپ آماده کړه، چې یو پکې منصور هم و، ټول مې د غونډې ځای ته راوستل ډاکټر مولوي صیب هلکانو ته ویل چې توریالی مو د گروپ مشري په غاړه لري، تاسو یې د هرې خبرې اطاعت وکړئ او که هرچا نافرمانی وکړه د مرگ سزا لري، د ټولو پروړاندې یې قسمونه راکړل، دُعا مو وکړه اوله کلانه ووتو، سبا سهار مو ږیره، بربت او وښتان جوړ کړل پکولونه او لنگۍ. مو لري کړې او مخ په ننگرهار مو حرکت وکړ.

مونږ خبر و چې ولسمشر له نورو چارواکو سره ننگرهار ولایت ته راځي، او په سراج العمارت کې به یوې لویې غونډې ته وینا کوي.

موږ په قصبه کې یو کور درلود چې زمونږ مرکز و، زمونږ ملگري پکې اوسېدل چې زمونږ دې ملگرو به مونږ ته دلته د خوراک او اوسېدو ښه بندوبست کاوه، زه او منصور په سپینه کورولا کې سپاره شو، د سراج العمارت تر څنگ د سپین غره ټپل په دویم منزل کې مو د لسو ورځو لپاره دوه اطاقه په کرایه کړل، د سپین غره له بام نه د سراج العمارت بڼې لږه سیمه ښکارېده، خو د احتیاط لپاره مې د حاجي قدیر د هوټل بام په نظر کې ونیو، که له هر ځای نه ښه په ښه کېده، هماغه ځای نه یې ولو، خو لا مې د حاجي قدیر هوټل کې ځای نه و یقیني کړی، یو کس مو باید په غونډه کې هم

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

واي چې موږ ته يې كور دينات راكړي واي، په سراج العمارت كې ډبرې ونې دي، چې د سپين هوټل خوانه او د حاجي قدير هوټل خوانه يې زمونږ يو څه مزاحمت كاوه، خو بل داسې ځای نه و چې موږ ترې برید كړي واي، زما ځای (سپين غر هوټل) يو څه په امن كې و او د تېبستې لار يې هم درلوده، خو د حاجي قدير هوټل ډېر سوا ځای كې و، نه بام ته د پورته كېدو لاره وه او نه هم د كوزېدو، خو فيصله مو په دې و كړه چې هر ډول كېرې بايد يو كس په دې هوټل كې د گارسون به توگه ومنل شي، جلال مو ورته ولېږه خو بېرته خواشینی راغی، سخت په قهر و، كنځلې يې ورته كولې، گوانسونه يې كول چې اول هغه كس وژنم، ملگرو پرې سختې ملنډې ووهلې چې ته څو ان د گارسونۍ لياقت هم نه لرې ځكه خو يې ونه نيولې، دې كې مې مركز ته خبر ورکه او خپله ستونزه مې ورته وويله، هاخوا نه خبر راغی چې يو بل كس ورته ولېږم، همدا سې مو وكړل، (نور سید) مو ورته ولېږه، داخل جلال ته وخت په لاس ورغی دومره ملنډې يې پرې ووهلې چې ټول له خندا ورته شنه وو، هلته به پرې څه څه كارونه وكړي، د لوبنو وينځل، د ميزونو پاكول، دالوگانو او پيازو سپينول، ځكه د غونډې جوړېدو ته شپږ ورځې پاتې وې او دا شپږ ورځې به هغه د گارسون دنده ترسره كوله، په رېښتيا چې همدا سې وشول، ماسخوتن به غوړې جامې كورته راننوت، څو چې به ويده كېده هلكانو به پرې ملنډې وهلې.

غونډې ته يوه رځ پاتې وه، (نور سید) ته مې وويل چې ټوپك په څه ډول هوټل ته وړو، كوم ځای دې ورته انتخاب كړي؟ دې كې له خندا شين شو، وې كه څو ورځې نور هم دلته پاتې شم، نو د هوټل منيجر به شم، ټول مې په ځان رامات كړي، نور سید ويل د بام په سر د اوبو يوه غټه (ډيگي) ده، څنگ كې يې يو غټ جنراتور ته خپره جوړه كړې، همدا ځای زما انتخاب دی، ما ورته وې چې نور په خپله بڼه پوهېږې ځكه چې اوس نو د هوټل په هره كوطه كې بلد يې.

نه يم خبر چې نور سید به څه ډول ټوپك هوټل ته وړی وي؛ ما خپل ټوپك د موټر شاته سيټ لاندې كېښود او سپين غر هوټل ته مې يوړ، دا نو

هغه ورځ ده چې په سبا يې غونډه ده، څو ورځې وړاندې د باغ امنيت نيول شوی و، خو موږ ته يې تفاوته وه.

جلال آباد هسې هم د امن په كور مشهور دی، دلته به د طالبانو او يا هم ځان مرگي وېره له خلكو او دولت سره نه وه، زه د شپې په هوټل كې پاتې شوم او هغوی ټول په كور كې وو، جلال ته مې دنده وركړه چې له غونډې د باندې له يو موټر سره د پوهنتون روغتون سره ودرېږي، او د اړتيا په وخت كې به له موږ سره مرسته كوي او هر يو دې دلته ځان را رسوي، نور سید د حاجي قدير هوټل ونيو، منصور په مركز كې مخاږې ته پاتې شو چې موږ ټول له يو بل سره په تماس كې وساتي، د ټولو په غوږونو كې بايد گوشكۍ واي، او يعقوب ته مې په غونډه كې دنده وروسپارله چې له هغه ځايه موږ ته مالومات راكړي.

د سهار په نهه نيمو بجو غونډه پيل شوه، زښت ډېر خلك ورته راغلي وو، مشران دننه په څوكيو او كوچونو ناست وو او عام خلك بېچاره گان له باغ بهر د پنجره شاته لكه بنديان ولاړ وو او د غونډې سټېج ته يې سر ونه پورته پورته پورته كول، د ننگرهار ټول دولتي چارواكي په غونډه كې ناست وو، يعقوب لا وخته غونډې ته ننوتی و، هغه نيم ننگرهار سره بلدتيا درلوده، ډېر وخت يې په همدې بنا كې تېر كړی و، هغه ويل چې ورور يانې ولسمشر په الوتكه كې ننگرهار ته رارسېدلی دی، لكه چې نيژدې دی، ما په نور سید غږ كه.

- نور سید ه بيدار شه

هغه ويل: زه هوټل كې ناست يم، كله چې راغی نو بيا به ځان ورك كم او پورته به د هوټل بام ته وخېژم، پينځه واړه اماده وو، لږه شېبه وروسته نور سید غږ كه چې ورور له موټرو سره د هوټل له مخې نه تېر شو، لكه چې په لوبې دروازي باغ ته دننه كېږي يانې په جنوبي دروازي، چې عمومي سړك خواته ده، ماله ټوپك او يوې كمبلې سره ځان بام ته ورساوه، نور سید ويل چې زه بام ته لاړم

دې كې يعقوب غږ كه: ورور غونډې ته راوړسېد.

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

زه په بام پرمخې ځملاستم او په ځان مې هغه کمپله خوره کړه، چې چا ته
ښکاره نه شم، په پروت د بام څوکې ته لارم، د تپوک په دوربين کې مې کتل
خو څوک راته نه ښکارېدل

په يعقوب مې غږ کړ: ماته نه ښکارې.

هغه ځای نه (نور سيد) په قار غږ کړ: تورنه! ته ملنډې وهې، دې ځای نه

هيڅ شی هم نه ښکارې.

غونډه د مانې مخ ته جوړه شوې او د نور سيد زړه و چې د حاجي قدیر

هوټل نه بې وويني.

په قهر مې ورته وويل: ديوانه! ستا بې په دې ځای څه کار دی، هغه له

غونډې وروسته ستا خوا ته درځي او له هغې دروازې نه د ولايت قصر ته

ورځي، دا څو ووم وار دی چې درته بې وایم که ما نه ختا شو نو ستا خواته خو

درځي، ته دوهم بې اول بايد ماته ښکاره شي او دادی اوس زه مخامخ ستيچ

او شاوخوا فضا بې ښه وينم.

پوه شو چې زه په قهر يم په کراره بې وويل: ښه ښه، سمه ده سمه ده.

هاخوا نه منصور پرې غږ کړ: د پوانه اوس غلی شه.

يعقوب غږ کړ: که چېرې ورور ستيچ ته پورته شي نو زه فکر کوم چې تاته

به ښکاره شي، که څنگه؟

- هو ستيچ راته لږ څه ښه ښکارې خو سمه نه.

غونډه روانه وه، هر کس چې به پورته شو خپل صفت به بې کاو، يا به بې

د ولسمشر صفتونه کول او يا به بې خپلې ستونزې ويلې، ساعت ته مې چې

کتل نو يوولس بجې وې.

دې کې منصور او نور سيد سره وښت، نور سيد ويل چې زما خو دلته

خوب راغي، هخوا نه منصور ورته کنځا شروع کړې.

دې وخت کې د ننگهار والي له خبرو خلاص شو او نطق ولسمشر

ستيچ ته راوغوښت، ټول ناست خلک ورسره پورته شول.

يعقوب غږ کړ: ورور ستيچ ته روان دی، دادی نژدې شو،

ما ځان راجوړاوه، چې يعقوب غږ کړ

- تورنه! غږ بې اورې؟

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

- هو يو اړخ يې راته، لږ ښکاري خو زما مخ ته ډېر کسان ولاړ دي، دا

څوک دي؟

- يو نطق دی، هغه نور به څوک وي... لکه چې باډيگاردان بې دي.

داسې قهر راغی چې څه ووايم، کله مې زړه غوښتل چې اول له همدوی نه

خرپ تېر کم، بيا به مې ويل که ما نه ختا شي نور سيد خو شته.

ټول ددې په تمه وو چې اوس به د ولسمشر په لور سرې مرمی وورېږي او

غونډه به گډه وډه شي، ټول چپ شول، زه يو څه ووېرېدم، ما فکر وکړ که

زمونږ اړیکه سره پرې شوه، په قهر مې غږ کړ:

- مړه شوی!! ولې غږ نه کوئ؟

يعقوب غږ کړ: څه ووايم دلته گان ترې چاپېره ولاړ دي.

ما ورته په ځواب کې وويل، چې زه اول د مخې کس ولم بيا ولسمشر.

هاخوا نه د پوانه غږ کړ: هو، ويې وله، هغه به درته هلته ولاړ وي، چې

تورن صيب مې وولي.

دې خبرې سره ټول په خندا شول.

پسې جلال غږ کړ: تورن صيب دا لېونی درته رښتيا وايي، لږه گوزاره

کوه، مورلا په همدې مشورې کې وو، چې ولسمشر د عادت خلاف ژر له

ستيچ نه ښکته شو.

نور مې زړه طاقت نه کاوه، ما وې وچاودلم، ځکه دا زما ناکامي کېده.

دې کې يعقوب په وار خطا بې غږ کړ:

- (نور سيد) ! تا خواته دروان دی.

نور سيد باند مې نارې کړې

- نور سيد! اماده بې؟ درته ښکاري؟

- کله ښکاري، کله نه ښکاري.

- دا څه د لېوانيانو خبرې کوې؟

- مخ ته مې د نارنجو ونې دي، که مخکې لاړ شم، عسکر مې وينې، خو

يو کار خامخا کوم.

دې وخت کې له ځايه پورته شوم، غوښتل مې ورته ووايم چې پورته نه

شي، چې پوليس شاوخوا ولاړ دي، کېدای شي وډې وينې.

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

غربيې كړې:

- څوك بام ته راپورته كېږي، زه نور صبر نشم كولى، اوس يې بايد وولم.
 چې ناڅاپه ډزې شوې، پسې د خلكو چغې پورته شوې، ډزې ډيرې شوې.
 يعقوب ويل: دېوانه ډزې وكړې
 ما په دېوانه غږكه: مه مه مه كوه
 همدې سره ډزې په گوشكيو كې ډيرې نژدې راغلې.
 دې وخت كې يعقوب غږكه:
 - نور سيد يې وويشت؟

همدې خبرې سره مې غوږ ته د ځگېرويو اواز راغى، خو ډېر ژرغلى شو. ملگرو ته مې ويل، چې ځانونه ځاى ته ورسوئ او بې اختياره مې له سترگو او بنسكې راروانې شوې، د هوټل په اطاق كې پرېوتم، دومره مې وژړل چې نور ستړى شوم، نيم ساعت به مې دلته تېر شوى و، چې تليفون مې وشړنگېد، گورم چې منصوردى، ويل يې چې دېوانه خو كار كړى، ولسمشر يې ويشتى دا چې روغ دى او كه مې، مالومه لانه ده، له دې خبرې سره د نور سيد غم لږ كم شو، ما وې كه د ولسمشر په مرگ په مور كې يويا دوه هم مړه شي كومه خبره نه ده، خو چې بې ځايه راكې څوك مړ نه شي، ټوپك مې خلاص كه، په موټر كې مې ځاى په ځاى كه، نور په موټر كې خپل ځاى ته روان شوم، كله چې ورسېدم گورم چې درې ماسره راغلي ملگري او دوه ځايي ملگري په خونه كې ناست دي او ژاړي، دېوانه زموږ د ډلې مالگه او مرچ و، هغه په ټولو گران و، ما هم ځان ټينگ نه شو كړاى، هر يو په وار غاړه كې رالوېده او ژړل يې، يعقوب نه مې د كيسې پوښتنه وكړه، هغه وويل، ولسمشر د خلكو په منځه كې روان و، د لارې شاوخوا ته كتار ونې ولاړې دي، كله چې ونې خلاصېږي د باغ تر دروازې پورې تقريباً پنځوس متره كې ونې نشته، كله چې ولسمشر همدې ځاى ته ورسېد، نور سيد يو وار په بام ودرېد او ډزې يې شروع كړې، سمدسې ورباندې له شاوخوا نه زړې شروع شوې، همدې وخت كې يې دوه، درې نورې ډزې هم وكړې او همالته ولوېده، ولسمشر مې وليد چې په ځمكه پروت و، والي او څو نورو كسان ورنه تاو

شول، زما ډېر يقين راځي چې ولسمشر ولگيد، بيا نو سيمه محاصره شوه او خلك ټول سره خواره شول، بس خپل ليونتوب يې وكه.
 زه د يعقوب په خبرو كې ورولوېدم: هغه لېونى هم مجبور و، ما واورېدل چې ويل يې څوك بام ته راخيږي، چې د پښو اواز يې اورم، كېداى شي كوم پوليس بام ته ورختلى وي.
 يعقوب ځواب راكړ: هغه ويل چې په دې ورځ په هوټل كې يوزه او يو بل ملگرى را سره دى.

ما يې په ځواب كې وويل: نو بيا خو خامخا پوليس بام ته ورختلى دى.
 بيا مې ډاكټر مولوي ته زنگ واوهه، همدا چې زموږ د ناکامۍ مې ورته وويل، سړى په قهر شو

- تورزنه تاخو غورې كولې چې پلان سل په سلو كې كامياب جوړ شوى دى، تا بايد ځان وژلى واى، ته له هغو ځوانانو نه چې ځان پورې بم تړي څه زيات يې، تاسې بايد دلته د خپل عمل ځواب ووايئ.

له دې سره يې تليفون بند كه، د ډاكټر مولوي خبرو مې په غوږونو كې ازانگې كولې، ځان راته ډېر وړو كى او ناتوانه بنسكاره شو، كله مې چې د ډاكټر صيب خبره ملگرو ته وكړه هغوى هم ډېر خپه شول، د تگ تاييا مو ونيوله، خو كله مې چې د جلال اباد وضعه كتله سختې تلاشې گانې روانې وې، ما مناسبه نه گنله چې تر دوو درېوو ورځو دې له كوره ووځو.

كله چې د راډيو له لارې خبر شو نو ولسمشر په بڼې لاس تپي شوى او يو وزير يې وژل شوى و، دا نو داسې پېښه وه، چې ټوله نړۍ يې وڅوڅوله، په هرې راډيو او په هر ټلويزيون كې ددې پېښې په هكله بحث كېده.

په هر صورت، له هغې پېښې نه درې ورځې وروسته ما بنام مو په سمه لاره كلي يانې، شېرزادو ولسوالۍ ته حرکت وكړ. له تپي كېدو نه راپه دېخوا چې په كوټه كې مې اخيري معاینات وكړل، له كورنه، نه وم خبر، اوس نو كلي ته روان وم، چې د خپلې مېرمنې خبر واخلم او پوه شم چې په هندوستان كې يې تداوي شوې او كنه، ما بنام چې مو حرکت وكړ، شاوخوا نهه بجې به وې چې كلي ته ورسېدو، ملگري مې په حجره كې كېنول او زه كور ته دننه شوم، زما په ليدو ځوانبې خسرو مې ډېر خوشاله شول، هغوى فكر كاو چې

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگیال

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگیال

ګوندې زه وژل شوی يم، ځکه ډېره موده يې زما په هکله کوم خبر نه درلود، مېرمن يې چې راته هند ته ورپې وه، دارو دوا يې ورکړې وه، ډاکټرانو ورته ويلې وو چې دوا ورته په خپل وخت ورکوئ، ځينې درمل يې بايدد څو کلونو لپاره خوړلي وای، خو، خوابې مې يو څه خوشاله وه، ويل چې له پخوا نه لږه بڼه شوې ده، کله کله رکه روغه شي، ستا نوم اخلي او کله د ماشومانو، خو همدا چې ماشومان ونه وينې نو بېرته بې هوښه کېږي او يو ډول چپې پرې راځي، ځان وهي، خپل وينسته شکوي، خو ډاکټرانو ويلې وو چې بڼه کېدو ته يې ډېر وخت ته اړتيا شته.

چای او ډوډۍ مو وخوړل، زما زړه و چې د غرونو له لارې خپل مرکز يانې کرمې ته لاړ شو، خو ملگري مې چندانې روغ نه وو، دوه ورځې کېدې چې د جلال معده خرابه شوې وه، مور ويلې ګوندې بڼه به شي، خو دلته يې ناروغي لاسپسې ډېره شوه، ملا اذان مو جلال اباد ته حرکت وکړ، هلته مو په ډاکټرانو باندې معاینه وکړه، پای کې مالومه شوه چې اميب لري، په دې ورځ موتگ ونه شو، بېرته پخواني ځای قصبې ته لاړو، په همدې شپه له مرکز نه راته د ډاکټر صيب زنگ راغی، ويل يې چې بس نور راستانه شئ، په سبا سهار د تورخم په لار روان شو، همدا چې کارخانو ته ورسېدو، پوليسانو ونيولو، له واره يې جلال ته وويل: -څنگه يې پوډري؟

دې خبرې سره مور ټول په خندا شو، يو وار پوليس په قهر شو او په کنځلو يې شروع وکړه، کله خو مې زړه ويل چې همدلته يې راچپه کړم، خو بيا مې حوصله وکړه، لکه چا چې ورته ويلې، همدا يې ويل چې تاسو دماکو ته راغلي یئ، په تانه کې به سره ګورو مخکې شئ، دې کې منصور ورته په خندا وويل:- مړه هېڅ خبره نشته، هسې دې پيسو ته چل جوړ کړی.

دې خبرې سره پوليس نور هم په غوسه شو، دې کې يعقوب ورته په اوږو لاس واچوو له مور نه يې لرې بوتله، هلته يې ورته څو روپۍ ورکړې، بس نور نو بيا هېڅ خبره نه وه، بيا ان ترميرام شا پورې چا راته څه ونه ويل.

===

کله چې مرکز ته ورسيدو، په مور کې يو هم زړه نه بڼه کاوه چې مشرانو ته ځان وربښکاره کړي، په يو چل مې له ځان سره د ډاکټر صيب خواته بوتلل،

ډاکټر صيب او نور مشران څنگه چې مور فکر کاو هماغسې په قهر وو، خو کله چې له ټولې کيسې نه خبر شول، يو څه په کراره شول، ما ترې يو چانس بل هم وغوښت، او ورته مې وويل چې زمونږ دغه پلان هم څو فيصده کامياب دی، د يو ناکام پلان په کتار کې يې نه شو ودرولی، دا څو ورځې ټول مطبوعات په همدې خبره لگيادي، هغوی هم دغه حقيقت درک کړی و، او زما خبرو يې لا ماغزه ور خلاص کړل، ما ورته وويل چې که تاسې يو ځل بيا ځان تيار کړئ او يوه بله موقع هم په لاس راکړئ، زه کولای شم چې ولسمشر ووژنم او خپل منزل ته ورسېږو.

ډاکټر صيب غوښتل چې زما توجه راواړوي او دا مسئوليت بيا هم ماته وسپاري

- ستا مسئوليت يواځې او يواځې د ولسمشر وژل دي، ته له دې وروسته نورو کارونو سره کار نه لري، پلان او عملي کول يې دواړه ستا کار دی، چې مسئوليت يې هم يواځې ستا په غاړه دی، ته بايد داسې پلان جوړ کړې چې پلي کېدل يې حتمي وي، مونږ هم درسره پوره مرسته کوو، خو ستا خپله ډله بايد تياره وي، ته دا کار ځکه خامخا تر سره کولی شي چې ته په کابل کې تر نورو بڼه بلد يې، رسم رواجونه، دولتي ادارې، دولتي مراسم؛ هر څه تاته مالوم دي، خو دا به ستا لپاره وروستی چانس وي، که تا ونه شو کړای ته په دې ميدان کې ناکام شوي! بيا به ستا هغه محبوبيت په خلکو کې ورک شي او د يو بې ايمانه کس په نوم به دې خلک وپېژني، خو مور ټول په دې پوهېږو چې ته دا کار تر هر چا بڼه کولی شې، دا يې هم وويل چې ته پلان جوړ که بيا به په گډه پرې خبرې وکړو، خو داسې پلان چې سل په سلو کې بريالی وي. ما هم هر څه ورسره ومنل.

دلته زما يو عرب ملگري و چې مور ته به يې بمونه او دا ډول نور وسايل جوړول، په دې کارونو کې يې دومره مهارت درلود، مور به ورته د فيصل په نامه غږ کاوه، ډېر خوش اخلاقه هلک و، ده او ملگرو ته يې په يوې لويې زېر زمينۍ کې کارخانه جوړه کړې وه، داسې زېرميني وه، چې د بې پيلوټه الوتکو بمونو پرې څه تاثير نه کاو، څو ورځې د فيصل خواته د پلان د جوړولو لپاره ورغلم، د هغه په مشوره مې داسې پلان جوړ که چې نوي

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگیال

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگیال

فیصله بریالی و، فیصل ژمنه وکړه چې زه د سره مرسته کوم، کله چې مې پلان جوړ شو، ډاکټر صیب ته ورغلم، ورته مې وویل چې زما پلان جوړ دی، غواړم چې درته تشریح یې کړم، ډاکټر صیب وویل چې نه ددې لپاره باید مجلس جوړ شي او د ټولو مشورې پرې واخلو چې مسؤلیت په ما و تارانه شي، همداسې یې وکړل، خو ورځې وروسته یې مجلس جوړکړه، ما له ځان سره فیصل هم راوست، مجلس کې ټول ټال یوولس کسان وو، ما خپل ټول پلان داسې ورته تشریح کړه:

زه باید د کابل په راډیو تلویزیون کې وظیفه واخلم، داسې وظیفه چې یو څه صلاحیت هم ولري چې یو یا دوه ملگري په تخنیکي برخه کې هلته له ځان سره مقرر کړم، زه او زما ملگري باید یو څه وخت د راډیو او تلویزیون د تخنیک په برخه کې (ترین) شي، ځکه چې کله دولتي جشنونه او مراسم جوړېږي نو ملي راډیو تلویزیون یې تخنیکي کارونه لکه ژوندي نشرات، کامره، مایک، لوډسپیکر او داسې نور کارونه کوي، دا مې هم یاده کړه چې فیصل راته داسې ریموټي واره بمونه جوړوي، چې په مایکونو کې ځای شي، دا بمونه هغه کس ډېر ښه وژلی شي چې مایک ته مخامخ ولاړ وي، یانې د بچېدو امکان یې نشته، کله چې ولسمشر خبرو ته پورته شي نو همدې وخت کې به بم ته انفجار ورکولکېږي، ریموټ باید د مابیل په شکل جوړ شي چې دا هم فیصل را سره منلې او تر ټولو مهمه یې دا چې په دې ډول چاودنې کې یواځې یو یا دوه کسان وژل کېږي.

دې کې د خبرو وارانته فیصل واخیست او د بم په هکله یې مالومات ورکړل.

چې که چېرې د بم په یو متر کې څوک ولاړ وي نو کېدای شي چې ووژل شي، خو لري خلکو ته زیان نه رسوي، زموږ له خبرو وروسته ډېر بحث وشو، چې ما او فیصل ورته ځوابونه ورکول، بلاخره پلان په همدې ډول ومنل شو، خود ځینو نیوکه دا وه چې تر جشن پورې خو ډېر وخت پاتې دی، باید دا کار ژر تر ژره تر سره شي، خو ډاکټر صیب او ځینو نورو بیا ددې پلان حمایت وکړ، هغوی ویل داسمه ده چې ډېر وخت به ونیسي خو په دې ټول

سره باور لرو چې ولسمشر به خامخا وژل کېږي، دا له هغه پلان نه چې ژر تر سره شي او د ولسمشر د وژلو امکان پکې نه وي، ډېر ښه او منطقي دی. پای کې زموږ پلان ومنل شو، ډاکټر صیب په فیصل تاکید وکړه چې هرڅه راته چمتو کړي، دا یې هم وویل هرڅه مو چې جوړ کړل یو ځل یې باید همدلته امتحان کړو ترڅو ښه ډاډه شو، ما ډاکټر صیب ته دا هم وویل چې په راډیو تلویزیون کې زما د مقرري کار هم په دوی دی، چې دا یې هم راسره ومنله او مجلس پای ته ورسېده.

کله مې چې له ځان سره فکر وکړه، ماته او ملگرو ته مې پکار و چې د راډیو او تلویزیون د نشراتو، تخنیک او د خپرونو په هکله یو څه مالومات زده کړو، کله مې چې ډاکټر صیب سره دا خبره شریکه کړه، هغه وویل چې له هغو دوو نورو کسانو سره پېښور ته لاړ شئ، هلته به تاسو ته هرڅه تیار شي او دا یې هم وویل چې مالي نه پیسې واخلم بیا لاړ شم.

دوه ورځې وروسته ما، جمال او یعقوب د پېښور په لور حرکت وکړ، پېښور کې ټاکلي ځای ته لاړو، هغه ځای نه یو کس راسره مل شو او په ارباب روډ کې یې یوې ښایسته بنگلې ته بوتلو، چې پرته له یو اشپز او یو تن پیردار نه نور څوک پکې نه وو، دا زموږ د اوسېدو ځای و، موږ ته یې دا هم وویل چې له (ایتوار) نه وروسته ورکشاپ پیلېږي، کله مې چې ځان په هنداره کې ولیدم سم دم کلیوال سړی وم، دا راته ښه ښکاره نه شو چې په دې حال دې په صنف کې کېنم، په سبا زه او ملگري مې ښار ته لاړو، ما او جمال خپل وېښته او رېږه جوړ کړل، یعقوب نه غوښتل چې رېږه کمه کړي، خو هغه د چا خبره په وچ زور مو پرې پټې کړه، خو ما او جمال بیا ان یو درجه ماشین کړې وه، پسې ښار ته لاړو، هلته مو افغاني جامې، دریشي، پتلونونه، کمیسونه (یخن قاق) او بوټونه واخیستل، خو کله چې کور ته لاړو بیا بله تماشه جوړه شوه، یعقوب په ښار کې ویل چې دریشي نه اغوندي، خو ما ځکه ورته واخیسته چې که هر ډول کېږي باید ځان نه ښاری جوړ کړي او دریشي واغوندي، خو کورته چې راغلو ما او منصور چې څومره خواري وکړه، خو یوه خبره یې په خوله کې وه، چې دا د کافرو جامې دي، پو شوم چې نه یې اغوندي زه او جمال بلې خونې ته لاړو او ټولې دریشي او پتلونونه

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

مويو يو ځل واغوستل چې لنډ او ورډه نه وي، خو جمال ډېر ښه ښکاریده داسې لکه شپاړس کلن کابلی زلمی، خو جمال بیا ماته ویل چې په دریشي کې ډېر ښه ښکاري، نه پوهیږم چې جمال په څه شي بوخت شو چې زه د یعقوب خواته لاړم، همدا چې خونې ته ورننوتم، یو وار په خدا شواو ویې ویل: سم انگریز ښکاري، واوا

زما یې هم خدا راوسته، په خدا مې ورته وویل: مولانا صیب! بد خو به نه ښکارم؟

دې وخت کې شاوخوا رانه تاو راتاو شو او په خدا یې غبرگه کړه

ورکېره تورنه، هر اندام دې پکې بیل بیل ښکاري شرم دی.

په حیرانۍ مې ورته وویل: نو تا تر اوسه په دریشي او پتلون کې څوک نه دي لیدلي؟

لیدلي مې دي، خو په دوستانو مې نه لورېږي چې داسې درویشي واغوندي.

دې وخت کې جمال چې کاو بای پتلون یې له شین رنگه بلوز سره اغوستی و، په خدا خونې ته راننوت. یعقوب یې په لیدو حیران شو په خدا یې په کندهاری لهجه وویل: او هو ناینه الله دې راوله، تانه خو سم ژنی جوړ سوی.

جمال ورته په خدا ځواب ورکه: ظالمه ته خويي هم یو ځل واغونده، څه! خیردی، د تورن لپاره یې یو ځل واغونده، اوس یې درته په شوق اخستي، که خوند یې درنه کې بېرته یې وباسه، څه د زور کار خو نه دی.

دې سره یې له واړه خپل کاو بای پتلون چې له نور جامو سره په توشک پراته وو، راپورته که، مور یې له خپلې خونې نه د باندي وپستو، کوم شل دقیقې ورورسته یې ور خلاص که مور یې لیدلو ته ډېره تلوسه درلوده، خو گورم چې له ور نه یې سره راووت. وه جماله ته راشه کنه یار.

دې سره مور ډواړو پخ وهل خو ښه و جمال په منډه خونې ته وردننه شو، لږ وروسته ډواړه له خونې راووتل، گورم چې یعقوب په خپلې درېشۍ کې سم ورک دی، کورتۍ یې ان په زنگونو لږېږده او د پتلون پیڅې یې ورته بلد

وهلې وې، اوس څوگ خپله خدا ټینگه کړي، د دالېز په یو کنج کې جمال له ډېرې خدا کیناست او بل کې زه، دا ځکه چې په ښار کې یې هم له مور سره لانجه کوله، له مور نه به لرې ولاړ و، نور به یې زړه تنگ شوی و، ماته خو یې څه نه ویل، یو وار یې جمال سره په جنگ شو دوه واړه یې پې وکړل، خو جمال چېرته غلی کېده، بیا مې په ډېر عذر او زاریو هغه کاو بای پتلون له تور او سپین (بلوز) سره پرې واغوستل چې ډېر ښایسته ښکاریده، د کاو بای پتلونو یوه ښېگڼه داده چې هم په زور او هم په ځوان کې ښه ښکاري، خو یعقوب بیا ان د شپې هم ورسره وډه کېده، داسې فکر ونه کړئ چې یعقوب یې سواده و او له سره یې ښار نه دی لیدلی، نه ښه پوی هلک و، په انگریزي، پښتو، دري او اردو ژبو ډېر ښه پوهېده، خو هغه بیل ډول هلک و.

خیر په دې خبرو به مو سره په دردوم، پوره دوه میاشتې مو د راډیویي او تلویزیوني پروگرامونو درس وویلو، لکه کول ایډېټ، پریمیر، نور اړین د کمپیوټر پروگرامونه، د خپرونو جوړول او ډاډول ډېر نور کارونه مو هم زده کړل، ډاکټر صیب به هره ورځ زموږ خبر اخیسته، همدا چې کور سونه مو خلاص شول ډاکټر صیب امر وکړ چې زه کابل ته لاړ شم، جمال او یعقوب د اوس لپاره کرمي ته ورو لېږم او له ځان سره به هغه بمونه هم کابل ته راوړي، یعقوب په دې خپه و، چې ږیره مې پرې کمه کړه، خو کابل ته تگ هم ونه شو، جمال او یعقوب ویل چې موږ څو ورځې دلته پاتې کیږو ترڅو چې ږیره مو لوبې شي، خو ما ورسره ونه منله ورته مې وویل چې سبا لاړ شي، زه ترې د تورخم په لاره کابل ته روان شوم، مخکې له دې چې له تورخم نه ننګرهار ته حرکت وکړم، اوبني ته مې زنگ وواژه چې جلال اباد ته راشي، همدا سې وشول، شپه مو په جلال اباد کې له اوبني سره یو ځای تېره کړه، اوبني مې ویل چې خور یې ترپخوا بیا یو څه ښه شوې، یانې په څلورو بیشت ساعتونو کې یو ساعت یا دوه ساعته لږه ښه وي، ډاکټر صیب چې راته د کوم صراف پته را کړې وه، پیسې مې ترې واخیستې یو څه مې ترې خپل اوبني ته ورکړې چې دوا دارو پرې واخلي، هغه کلي ته روان شو او زه مخ په کابل روان شوم، په کابل کې مې اوله شپه له یو ملګري سره وکړه، په سبا مو په درېمو

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

مکروريانو کې يو اډارتمان په کرايه کې، لوبني، کمپيوټر، يو سيټ بڼه بڼايسته دوبي. کو چونه، هرڅه مې ورته واخيستل، بڼه بڼايسته کور مې جوړکه، اخير په يوې ملي راډيو کې راتلونکی رئيس او يامرستيال وم، زه کوم بې سواده نه وم چې دا خبره مې وکړه، دا منم چې ما به ډېرې لوړې زده کړې نه وې کړې او يو نظامي سرتيري وم، خو له ډېرو رييسانو، وکيلانو او معينانو نه بڼه وم، د مصلحت حکومت دی، که څوک په څه پوهېږي او کنه نه پوهېږي، غټ پوست باندې يې خپته اچولې وي، تاسو به وايئ چې زه خو په هر څه پوهېږم نو بيا ولې داسې کوم؟ خو که تاسو زما پرځای وای تاسو څه کول؟ زه خو په لوي لاس داسې شوم، ځکه خو اوس د ولسمشر په وژلو پسې راوتی يم، هغه چې ټول افغان ولس ته خيانت کوي او ورسره ځان له ملايکې نه کم نه گڼي، په افغانستان کې هر څوک تر خپل توان پورې خيانت کوي او کړې يې دی، خو د ځينو باندې ټول خلک خبرېږي او د ځينو بيا پټ وي.

خبره رانه بله خوا لاره؛ يوه اونۍ مې په کابل کې تېره شوې وه، چې ډاکټر صيب راته زنگ ووايه ويل يې چې يو کس ستا خواته درځي ځيني اسنادونه ورسره دي، هغه در سره واخله او سباته دملي راډيو تلویزيون رئيس خواته لارم شم، خو زه له دې وېرېدم چې څوک مې ونه پيژني، هسې نه هدف ته له رسېدلو نه مخکې ونه نيول شم، په سبا مې لوکسه دريشي واغوسته، شخه نيکتايي مې وتړله، دپيلومات بکس مې په لاس کې ونيو او په خپل موټر کې روان شوم، کله چې د رئيس شعبي ته لارم، گورم چې يوه بڼايسته جنۍ د مېز شاته ناسته ده، پوه شوم چې دا يې سکرتره ده، د ناستې بلنه يې راکړه، څو شېبې ورورسته د رئيس شعبي نه دوه کسان راووتل، جنۍ لومړی زما نوم وپوښته بيا د رئيس شعبي ته ورننوته، لږ ورورسته راووته، زه يې د رئيس شعبي ته بوتلم او خپله ووته، له څو شېبو خبرو ورورسته حيران شوم، سخت حيران، هېڅ باور مې نه کېده چې موږ دې دومره ځواک ولرو، کله کله به مې له ځان سره ويل چې دوی هسې زموږ د ډاډ لپاره وايي چې موږ په هره اداره کې کسان لرو، باور به مې نه کېده، ځکه رئيس ما ته د راډيو تلویزيون د نشراتو د مسئوليت مبارکي راکړه، حال دا چې ما لا خپله عريضه هم نه وه ورکړې، خو ټول قانوني کارونه مې خلاص شوي وو، ان نوم مې هم بدل شوی

و، له تورن توريالي نه په (وحيد الله وحيد) بدل شوی و، په خوشالي خپل کور خواته روان شوم، ټوله شپه مې له خوشالي خوب ونه که، ډاکټر صيب ته مې ټوله کيسه په تيليفون کې وکړه، خو هغه هيڅ حيران نه شو، يو څه لار بڼوونې يې راته وکړې، نور مې تيليفون بندکه او ويده شوم.

کله چې سبا سهار دفتر ته لارم، اول د رئيس خواته ورغلم، له سترې مشې ورورسته يې په يو لوی هال (سالون) کې کاروونکي راټول کړل او زه يې ورته د نشراتو د نوي مسئول په توگه وروپېژندلم، زه اوس د ژورناليزم له پوهنځي نه فارغ وم، نه يم خبر دا چا به فارغ کړی وم، ما په راډيو تلویزيون کې دنده پيل کړه، خو تر څه وخته ددې ادارې کارونه راته نوي وو، بڼه و، په لږ وخت کې مې ځان په ټولو کارونو او د نشراتو په سيستم پوه کړ، هغه داسې اداره ده چې د ځينو کارکوونکو ان شل دېرش کاله کېږي چې دلته کارکوي، خو په موقف کې يې لاهم تغير نه دی راغلی، بله عجيبه راته دا بڼکاره شوه، چې يو کس به مثلاً د خپروني مواد راوړل، لکه راپور، مرکې، بل کس به ورته سکرپت ليکه، بل کس به ايډيټ کاوه، بل کس به بيا خپرونه پرزنت کړه او بل به بيا ميکس کړه، حال دا چې دا ټول د يو کس کار دی، يانې هرڅه هلته داډول دي، په راډيو تلویزيون کې شاوخوا دوه نيم زرو کسانو کارکاوه، ډېره عجيبه ده کنه؟ دلته يوه خپرونه په شپاړسو کسانو جوړېده، خو کله به دې چې د کيفيت له پلوه تلله، په افغانستان کې د ټولو رسنيو له خپرونو نه بې کيفيته وه، د راډيو او تلویزيون خپرونو کې ذوق او سليقه او نوښت ډېر اړين توکي دي، خو دې خپرونو کې د نوښت څرک نه ليدل کېده، کله مې چې د شخصي رسنيو خپروني وکتلي خپلو خپرونو ته مې زړه تنگ شو، هرې شعبي ته چې به ننوتم، د هر يو په لاس کې به د چايو گېلاس و، يا به په څوکۍ او يا هم په مېز به ناست وو او گپ به چالان و، خو د بڼځواو نجونو غږ به ان دوهم پور ته هم راته، هره ورځ چې به راتلې نو ما فکر کاو چې پوره يو ساعت خو به يې په ځان خوارې کړې وي او عمر ته به دې چې کتل څلو بڼستو کلو نونه به پورته وه.

له يوې خوا زاړه مامورين په اصلاحاتو کې منفک شول، او يو څه تقاعد شول، ما يې پرځای زلميان استخدا مول، چې په دې ډله کې مې خپل ملگري

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

هم مقرر كړل، په لږه موده كې خپرونې يو څه بڼې شوې او هم تلویزيون او راډيو ليدونكي او اورېدونكي پيدا كړل، په دې دوران كې د بنځو په هكله په دې پو شوم چې بنځه ووژنه خو كار يا دنده ترې مه اخله، داسې نه و چې دوی اقتصادي ستونزې درلودې، دوی هم غوښتل چې لكه نارينه گان له كورنه د باندې كار وكړي او په ټولنه كې ځان ته موقف جوړ كړي او ځينو ته بيا په كور ناستی خوند نه ورکاو.

له بده مرغه دا اصلاحات زما په وخت كې شروع شول، ځكه خوماورينو دا هرڅه له ما انگېرل.

څه موده وروسته چې مې پام شو، همكارانو رانه سخته وېره لرله، په لومړيو وختونو كې نه وم خبر، خو دا هرڅه په كلاره وشول، ځكه له يوې خوا زمانې له ما نه خواږه اخیستي وو، په اسانۍ مې خندا شونډو ته نه راتله، د ملگرو په خبره ډېر جدي وم او له بلې خوا امنفكيانې هم زما په شتون كې وشوې، چې زه پرې سخت خپه شوم، ځان سره مې وويل ته يې څه كوي! ته خو د بل كار لپاره دلته راغلی يې، چې بڼې خپرونې لري او كه بدې په تا يې څه؟

خو چې بېكاره خپرونه به مې ولېده يا اوړیده ځان به مې نه شو كنټرولولی، كنه ما يواځې څه باندې دوه مياشتې په يو شخصي راډيو يې او تلویزيوني پروډكشن كې له خپلو ملگرو سره زده كړې كړې وې، خو پېښوريان بيا ډېره پراخه مطالعه او پوخ علم لري او بل دا چې ډېر هنرمند خلک دي، هغوی ته د تعليم زمينه برابره ده او مهمه خبره داده چې هغوی خپل وخت بې ځايه نه تېروي، په لږ وخت كې يې هرڅه رازده كړل، خو دې دفتر كې خلکو ان څلوېښت كاله تېر كړي وو، خو اوس هم په څه نه پوهېدل، ټول مامورين داسې نه وو خو داسې مامورين ډېر زيات وو، كله كله به ځينو ما مورينو ويل: د دوه روپو همدومره گوره وي.

هغه په دې مانا چې د مامورينو مياشتيني معاش دوه نيم درې زره افغانۍ وې، خو ځينې پكې داسې كسان هم وو چې ډېر ښه كار يې كاوه، هغوی به په يو ډول احساس خپل كارونه تر سره كول، هغوی ته مادياتو ارزښت نه درلوده، خو دا ډول كسان په ټولنه كې ډېر لږ وي.

د ژور خفگان يو كتاب راته يو ملگري له كابل نه راوړی و، هغه د اروايي ناروغۍ ډاكتردی او دا كتاب يې په خپله ليكلی و، كتاب مې چې ولوست، غټ تشويش راته پيدا شو، ځكه د رواني ناروغۍ بڼې راته په هر افغان كې ښكارېدې، او كه رښتيا ووايم د (ډېريشن) او ژور خفگان په اړه دغې كتاب زما ډېريشن لایات كړي، بيا مې خپل دغه ملگري ته يو ليك وليږه، ورته مې وليكل، چې داسې بل كتاب چاپ نه كړي، ځكه د دې پرځای چې څوك ترې گټه واخلي، برعكس غم او اندېښنې ترې اخلي، ما ورته ليكلي وو، چې په لسو كې پينځه نوي سلنه افغانان په رواني ناروغيو اخته دي چې يو يې زه په خپله يم.

څه به مو سر خوږوم، اخير مې په دفتر كې خپل سلوك كې تغيراوسته، ځكه او به له پاسه خپې وې، ما به څه د خلكو دښمني اخیسته؛ ما د خپل تندي گونځې هوارې كړې او ټول همكاران مې دوستان شول، ان د زړه خبرې به يې راسره كولي، هيڅ پوه نه شوم چې دومره ډېر وخت څه ډول راباندې تېر شو، د ثور د اتمې جشن ته لس ورځې پاتې وې، چې د جمهوري رياست مطبوعاتي دفتر نه موږ ته د امدادگۍ خبر راغی، خو خبرنه وو چې د ولسمشر د مرگ خبر هم جشن پورې تړاو لري، د مکتوب له رسېدو سره رئيس خپلې شعبي ته وغوښتلم، راته يې وويل چې د جشن لپاره ټول اړين وسايل او كاركونكي آماده كړه، هغه نور څه ويل هم غوښتل، خو ما يې خبره پرې كړه، په ښه ډاډ مې ورته وويل چې ددې ورځې لپاره ما له پخوا نه فكر كړی، ته بهغمه شه، له دې سره يې په خندا وويل: خودیت میفامی ديگه.

هسي هم زما د ښه كارنوم په ټول دفتر كې خورؤ، رئيس به څنگه په ما باور نه كاو، د تخنيك د برخې مسئول ته مې امر وكه چې د جشن لپاره ټول وسايل آماده او چك كړي، بيا يې ځانگړې خونې كې (قرنطين) يابند كړي، چې دې كار سره رئيس زښت ډېر خوشاله شو، بيا يې دا خبره ان د جمهور رئيس دفتر ته هم كړې وه، هغوی ته مې وويل چې په هيچا هم اعتماد پكار نه دی، دا احتياط لپاره بايد دا وسايل په محفوظ ځای كې وي، خواصلي راز بيا ما سره و.

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگیال

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگیال

د غونډې لپاره مې هرڅه آماده کړي وو، ځکه چې مونږ باید غونډه ژوندۍ په تلویزیون کې ښودلې وای، یواځې کامرې پاتې وې، ځکه چې مورډومره ډېرې کامرې نه درلودې چې هم زموږ د ورځینو خپرونو لپاره ترې کار واخلو او هم یې د جشن لپاره په خونه کې بندې کړو، کله چې غونډې ته دوه ورځې پاتې شوې، د رخصتۍ په وخت کې د وسایلو د چک په بهانه هغې خونې ته لاړم کوم چې د جشن وسایل پکې ساتل شوي وو او یعقوب لکه پیره دار ورته ناست و، خونې ته ننوتم او یعقوب مې بهر ودراره، څلور واړه مایکونه مې په خپل ډیپلومات بکس کې واچول او له خونې ووتم، یعقوب ته مې وویل، چې هرڅه منظم دي، خو څوک ورته پرې نه دي، د جمهوري ریاست تر ټولو کلکه غوښتنه د وسایلو امنیت و، چې دا کار ماله پخوا نه تر سره کړی و.

کله چې زه کابل ته راتلم، یعقوب او جمال کرمې ته لاړل، هلته یې دوی دواړو ته په مایک کې د چاودېدونکو توکو چلونه او کارول ټول ښودلي وو او همدوی له کرمې نه تر کابل له ځانه سره راوړل، د شپې مو په مایکونو کار شروع کړ، ډېر اسانه کار و، خو اصلي خبره دا وه چې مور ته اسانه شوی و، فقد یوه وړه او سپنه لکه د مایل بطری چې شاوخوا یې واړه، واړه سیمان درلودل او د اوسپنې شاوخوا ته بیا یو ډول د بښینو په شان څه ترې چاپیره شوي وو، په لږ وخت کې مایکونه جوړ شول، مایکونه مې ژر چک کړه چې روغ دي او که خراب، د مایک آخزه روغه وه، مور د مایک له سیمانو سره غرض ونه کړه، خو د احتیاط لپاره مې وکتل، جمال دوی دا مواد په کرمې کې ازمويلي وو، ټول ترې ډاډه و.

په سبا مې مایکونه بېرته دفتر ته یوړل او په خپل ځای کې مې کېښودل، بس د ولسمشر مرگ ته شپې رالڼدې او هغه ورځ هم راغله چې سهار وختي زما تر نظارت لاندې د غونډې لپاره ترتیبات روان وو یعقوب او جمال ټول کارونه زموږ د پلان له مخې جوړ کړل، لومړی یې سټیج او سټیج باندې د مایکونو سیستم، له راډیو تلویزیون او لوډ سپیکر سره عیار کړل، هغه جوړ شوي مایکونه یې په میز ودرول، یعقوب او جمال خپل کارونه داسې منظم پر مخ بېول لکه لس کلنه تجربه چې لري.

د ښار او شاوخوا سیمه خو لا یوه میاشت وړاندې امنیتي کسانو په اجاره کړې وه، خو په دې سهار چېرته چې عسکر او پوځیان وو دلته راغلي وو، اخبر جشن و، زموږ نطقانو له سهار اتو بجو نه په سټیج باندې شعرونه او شعارونه ویل، خو په ما هیڅ وخت نه تېرېده، جمال اوس له دې ځای نه تللی و، هغه له موټر سره راته د زړو مکرویانو په سرک ولاړ و، کله، کله مې دهغه خبر هم اخیسته، ډاکټر صیب مې له جمال سره په تماس کې کړی و، چې د هرې شېبې خبر ترې واخلي، ځمکې راته ځای نه راکاو، کله، کله به وېرې پسې واخیستم، بیا به مې ماشومان سترگو ته ودرېدل، ځکه تر اوسه مې لا زړه هماغسې ډک پاتې و.

د دې جمهور رئیس وژل زما نه بلکې د ټولو افغانانو ارمان و، افغانانو په دې باور درلود چې دا جمهور رئیس به افغانستان ته سوله او پخلاینه راوړي، خو پوهان په دې پوهېدل چې دا رئیس جمهور به د هېواد جرړې وباسي.

له ځانه سره مې پرېکړه کړې وه چې دا به زما ورورستي عملیات وي، نور به په کور کېنم او له سره به خپل ژوند پیلوم، ښه پوهېدم چې ولسمشر دلته راځي خو کله به وېرېده، چې که رانه شي، که مخکې له وخت نه څه گډوډي رامنځ ته شي، بس وسوسي وې چې تلې راتلې، که مو فکر کړی وي د امتحان شېبه ډېر سخته وي هرڅوک ترې وېرېږي، دا هم زما د امتحان ورځ وه، داسې امتحان چې ډېره موده مې پرې کار کړی و او دا زما لپاره ورورستي چانس هم و، هره شېبه مې خپل ساعت ته کتل، اته نیمې شوې، نهه شوې نهه نیمې شوې خو د ولسمشر درک ونه لگېد، لسو ته لس دقیقې پاتې وې چې نطق په یو ډول احساساتي لهجه ولسمشر ته ښه راغلاست وویلو، گورم چې ولسمشر په جیب موټر کې په غونډه راننوت، ناست کسان یې د احترام لپاره له خپلو ځایونو نه پورته شول، یوه لنډه دوره یې ووهله، له جیب نه راکوز شو، په شونډو یې مټسکا غوړېدلې وه او لاسونه یې خلکو ته ښورول، له بلې خوا په سټیج باندې بد حال و، کله به ویاند راوړاندې شو او کله به ویانده، مراسم ښه په درز کې روان وو، د پخوا په پرتله امنیتي تدابیر ډېر سخت شوي وو، ځکه خو دولتي چارواکي په ښه

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

ډاډه زړه په جشن کې ناست وو، خو زه نه يم پوه شوی چې مراسم څه ډول وو، چا خبرې وکړې او څه څه کارونه وشول، سخت ستړی شوی وم، ځکه چې زه شاوخوا گړخېدم، همکارانو ته به مې لارې ونيولې، د ژوندیو نشراتو پوښتنه به مې کوله، چې دې وخت کې، زموږ نطق ولسمشر ته بلنه ورکړه چې ستيج ته راشي او ورسره ټول ناست خلک يو ځل له خپلو ځایونو نه پورته شول، خو د نطق له غږ سره په ما سمه تبه راغله، زړه مې سخت وارخطاو، دا وخت له ستيج نه لرغوندي لرې تللی وم، ولسمشر خبرې پيل، کړې خو زه لکه مېخ شوی چې يم، دې وخت کې جمال راته زنگ ووايه، له زنگ سره لکه له خوب نه چې وپېښ شم، پرته له دې چې څه ورته ووايم، ټليفون مې بند کړ او بڼه چابک مې ځان ستيج ته ورنژدې کړ، خو د ستيج شاوخوا ننگه چاپلوسان ولاړ وو، ما کونښن کاوه په داسې ځای کې ودرېږم چې مایک راته سم ښکاره شي، دې کې تقريباً شل دقيقې تېرې شوې، نور مې زړه پرسېدلې و، نور مې حوصله نه وه پاتې، پوه شوم چې کار خرابېږي، ستيج ته وړاندې لاړم، ولاړو کسانو ته مې په ډېر ادب د ناستې بلنه ورکړه، ما وې چې ولسمشر سم نه ښکاري، ژوندي نشرات دي، کور بې ودان ځينې په خپلو ځایونو کې کېناستل او ځينې بيا ان له مانه هم شله وو، خو له دې کار سره ما ته لار صافه شوه، دې وخت کې د ولسمشر خبرې پای ته نيژدې وې، چې مېبايل مې پسې راوويست، ما وې چې همدا اوس وژل کېږم هم ژوندي به رانه لاړ نه شي، تقريباً خبرې يې خلاصې وې خدای پا ماني يې کوله، چې مېبايل مې غوږ ته ونيو، له مایک سره مې مخامخ کړ او پټی مې کېکارله او ورسره داسې درزشو، چې ولسمشر يې ان په دېوال وويشت، گډوډي شروع شوه، هرچا کونښن کاو چې ځان وباسي، په منډه مې ځان جمال ته ورساو، ټوله سيمه يو ناڅاپه کلا بنده شوه، خو زما په موټر د لور پورې چارواکو د موټرو تپه شوی کارت لگېدلی و، چا راته څه نه شو ويلی، يعقوب له مانه مخکې موټر ته راغلی و، په يوه شېبه کې مکرويانو ته ورسېدو، موټر مو د باندې ودر او، په منډه کورته ورننوتو، دستي مې ډاکتر صيب ته زنگ ووايه، لاسونه او پښې مې رپېدل، سخت ډار شوی وم، په ډېرې سختۍ مې ډاکتر صيب ته وويل: کارو شو.

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگيال

دې خبرې سره له ها ځوانه د خنداگانو غږونه پورته شول، پسې مې د ډزو غږونه هم واورېدل، ډاکتر صيب د کاميابۍ مبارکي راکړه او ويې ويل، چې همدا اوس ځانونه راوکاږي. ما خپله فرانسوي ږيره ژر، ژرکله کړه افغاني جامې واکتې او پکولونه مو په سره کړل، کور مو قلف کړ او خپل موټر کې مو لوگر خواته حرکت وکړ، خو داسې بده ورځ مې په خپل عمر کې هم نه وه ليدلې، ډېرې خلک لاله پېښې خبر هم نه وو.

جمال دوی ته مې وويل چې څو ورځې به لږه گډوډي وي، خو بيا که خدای کول ډېر عمر به امن او کراري وي، بڼه و ترلوگر پورې له ډېرو تالاشيو نه ژوندي ورسېدو، لوگر نه خوست ته لاړو هلته مو هم يوه قرارگاه وه، هلته مو بڼه شپه تېره کړه، موټر مو پکې ودر او، سبا سهار له لمانځه نه وروسته مو (بېرک تانې) ته حرکت وکړ، بېرک تانې نه، علي زيو ته ورسېدو ډاکتر صيب ته مې زنگ ووايه، د هغه خوشحالي مې د ټليفون په غږ کې حس کړه، چې ويل يې ميرام شا ته ځان راوړسوي، څو ساعته وروسته مرکز ته ورسېدو، کوم زر کسان به په يوې کلا کې راټول شوي وو، زموږ په ليدلو ټولو زموږ په خوا رامنډې کړې، څو چې مې ځان ته پام کېده، هوا ته پورته شوی وم، کوم لس دقيقې يې په اوږو کېنولی وم، په دې ورځ مشرانو او کشرانو زموږ بڼه هرکلی وکړ، ډاکتر صيب خو په جامو کې هم نه ځايېده، بس ميلمستياوې او انعامونه راته راکړل شول، ډېرو خو پېژندم، خو دا وار چې هر ځای ته تللم، خلکو به يو بل ته ويل: دغه دی تورن!

ځينو خو به داسې فکر کاوه چې تورن يانې تورزن.

زموږ په مرکز کې مو يو ځانگړی دفتر درلود چې د تلویزیونونو او راډیوگانو خپرونې پکې ليدل کېدې او اورېدل کېدې او ځينې مهمې خپرونې يې ثبتولې هم، دغه عمليات زموږ د ملگرو له خوا نه هم په يوه سيډي کې بازار ته وړاندې شول، خلکو به زموږ لخوا جوړې شوې سيډي گانې لکه ډرامې داسې کتلې، د ولسمشر په وژلو سره ټوله نړۍ ولږخېده، له (سي ان ان) نه نيولې بيا تر سيمه یزو رسنيو پورې د ولسمشر په وژلو رپوټونه او بحثونه جوړ کړل، زما تصويرونه يې په تلویزیونونو کې ښودل، او د راډیو ټلویزون رئيس بندي شوی و.

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگیال

ولسمشر ما وژلی

ارش ننگیال

شاو خوا درې څلور میاشتې دلته ایسار شوم، کورته مې سخته تلو سه وه، ځکه میرمن مې تر پخوا یو څه بڼه شوې وه، غوښتل مې چې په خپلو سترگو یې وگورم او خپل غمونه ورسره وژاړم. دا هم ورته ووايم چې ما د خپلو اولادونو بدل واخيست.

د جمعې ورځ وه چې ډاکټر صیب نه مې د کورته تگ اجازه واخيسته، درې ساتونکي یې راسره کړل، د روانېدو پرمهال یې راته په خندا وویل: توره! ستا د ازپورتیا او قرباني کومه بې مانا کیسه نه ده، دا منم چې تا ولسمشر وواژه، دا ډول کار د نړۍ په تاریخ کې ډېر لږ تر سره شوی دی، خو ته یو واقعي اتل یې، تا د انسانیت، افغانیت او مسلمان په جامه کې یو لوی خاین او د کفارو گوډاگی او جاسوس وواژه، نړۍ به مې په دې پوه شي چې که د ټولو افغانانو په خوښه او سلا یو ریښتینی او مسلمان انسان ددې خاورې مشر انتخاب نه شي دلته به د نورو په خوښه او د نورو په گټه رالیږي گوډاگیان که ټوله نړۍ هم ورسره وي بریالي نه شي.

ماته هغه وخت دا خبرې هسې گپ ښکارېدې، کله به شیطان راته وسوسه راپیدا کړه، له ځانه سره به مې وویل، هسې مو سړی راباندې خراب که، خدای خبر که افغان دولت کې تاسو ته څوک برخه درکړي، کله به مې ویل، که دا حالت لکه څنگه چې موږ فکر کاوه د خبرو او سولې له لارې سم شي نو دا ځل به د رادیو تلویزیون د نشراتو مسئول نه بلکې د رادیو تلویزیون رئیس شم.

زه هم عجیب سړی یم، د خپل خیال پلو کیسې تاسو ته کوم، خیر لږ، لږ دې دا هم پکې وي، رابه شم اصلي کیسې ته، ډاکټر صیب راته ویل چې بل سبا ته لاړ شم، ما هم ورسره ومنله، بل سبا یې ښې ډېر پیسې راکړې او د کور په لور روان شوم، شپه مې کلي ته ورسوله او ملگري رانه سپین غره ته لاړل، ډاکټرانو ویلي وو، چې له میرمینی سره مې باید ډېر بڼه سلوک وشي، هغوی ویلي و چې ددې درمل د مور، پلار او خاوند مینه او محبت دی، ترڅو چې هغه تېر وختونه یې هېر شي، هېر بدل چېرته خودا مې زړه ته ولوېده چې که موږ یې خوشاله وساتو کېدای شي چې یو څه گټه به ورته ورسوي، اوس مې غچ اخیستی و اوس نو ما ته همدا کار تر ټولو لوی کار و چې د خپلې

مېرمنې د درد دوا شم، له کلي خو هسې هم نه شوم وتلی، بس ټوله ورځ به یې سرته ناست وم، په لومړیو وختونو کې به په شپه ورځ کې کله د یو ساعت لپاره او کله دوو ساعتونو لپاره رکه روغه شوه. خو همدا چې ماشومان او هغه ناوړه پېښه به یې په زړه شوه، په هماغې شېبه به یې هوښه شوه، خو کرار کرار بڼه کېده، یو وخت داسې هم راغی چې په ورځ کې به څلور یا پینځه ساعته بڼه وه، سړی په خپل عمر نه یو هېرې اونه خو کوم مامور وم چې د معاش لپاره به مې ورځې شمېرلې، خو داسې ورځ مې هم ولیدله چې الله پاک یو گلالی ځوی راته راډالی کړ، یواځې ځوی نه بلکې د ځوی له پیدا کېدو سره زما د میرمنې حالت هم بڼه شو.

دقیق وخت څو راته نه دی مالوم چې په کلي کې مې څومره وخت تېر کړې، خودا مې په یاد دي چې په لومړیو کې حالات یو څه خراب شول، د حالاتو د ډېرو خرابېدو د مخنیوي لپاره ټول همدې یوې نتیجې ته ورسېدل، چې د افغانستان د حالاتو د کنټرول کېدلو یواځینۍ دحل لاره بېرته لویه جرگه ده؛ لویه جرگه جوړه شوه، ټولو افغانانو او د ټولو افغانانو او د ټولو سیاسي گوندونو استازو پکې برخه واخيسته، په دې لویه جرگه کې گډونوالو یو بل د معدني او بویو بولونو سره ونه ویشتل او نه هم د بهرنیو جاسوسانو نه جوړه یوه لویه جرگه وه، بلکې ریښتیا هم د ټولو افغانانو په خوښه یو ملي حکومت جوړ شو، خلکو د خوښۍ جشنونه کول، څه وخت وروسته، په کور کې د غرمې په خواږه خوب ویده وم، چې دروازه وټکېده، په غږ یې راوینښ شوم، کله چې دروازې ته ووتم، څو پوځي موټرونه او په عسکري لباس کې خلک له کوره تاو شوي دي، خودا ځل یې زما د کور دروازې ته بم کېښود، بلکې دروازه یې وټکوله او چې زه بهر ورووتم بې له کومې خبرې په هرڅه و پوهېدم، بې له دې چې کورته ننوځم په موټر کې یې واچولم او حرکت مو وکړ؛ دا حکومت زما په هڅو او زما د ملگرو په وینه جوړ شوی و او همدې حکومت زه بندي کړم؛ زما مېرمن اوس بڼه شوې ده، اوس کله، کله بنديخانې ته راځي او ماته پاکې جامې او نور څه چې زه ورنه وغواړم راوړي، ځوی مې هم غټکی شوی دی، زه ورته ډېر خوشاله یم، اخیر د رنډې سترگې او ښکته ده.

ارش ننگيال

ولس مشر ما وڙلى

په دي دوران كې كوم وهل ٽڪول نه وو ، په لومړني محكمه كې راته د
عمر قيد سزا واورول شوه ، ځكه په زغرده مې وويل چې (ولس مشر ما
وڙلى !)

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**